

Τρύφων Ολύμπιος

Ιδέες και Προτάσεις για Ελληνική Αναγέννηση

Σύνθεση ελληνικού έθνους
και
Κοινωνίας της Γνώσεως

ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

ΤΑΔΕ ΕΦΗ

«Ιδέες και Προτάσεις για Ελληνική Αναγέννηση».

Αποτελεί μια ιδεολογική συγκρότηση επί της οποίας στηρίζεται η δημιουργία ενός κοινωνικο-πολιτικού κινήματος, με σκοπό την **Επιστροφή των Ελλήνων** στην κυριαρχία της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Δια της Επιστροφής θεωρούμε ότι θα αποκατασταθεί το ελληνικό έθος και θα απαλλαγεί η πολιτεία από τους διεφθαρμένους χαρακτήρες, που λυμαίνονται την κοινωνία και την χώρα.

Όμως, το ελληνικό έθος της αρετής, σωφροσύνης, ευπρεπείας και αξιοπιστίας, πρέπει να συζευχθεί με την σύγχρονη **Κοινωνία της Γνώσεως**, η οποία, επί της επιστημονικής γνώσεως και του νοός στηριζομένη, προσδίδει πλούτο και ισχύ. Άρα η εξέλιξη, ανύψωση και πρωτοπορία της Ελλάδας βρίσκεται στον συγκερασμό της ελληνικής ταυτότητας της αξιοπρεπείας και της εδραιώσεως της κοινωνίας της γνώσεως. Λαός υπερήφανος, προηγμένος, ευημερών, προοδευτικός και ευδαίμων, μπορεί να προκύψει μόνο από αυτή την σύζευξη. Τότε και το έθνος θα είναι υπερήφανο και αξιοπρεπές.

Το ιδεολογικό κίνημα **Ελλήνων Επιστροφή** εκφράζει αυτή την ιδεολογική συγκρότηση και βρίσκεται εκτός του υπάρχοντος πολιτικο-ιδεολογικού τοπίου. Το Κίνημα απευθύνεται, συνεπώς, σε όλους τους Έλληνες που θέλουν την προκοπή, ευημερία και εθνική υπερηφάνεια, μα κυρίως απευθύνεται στους ανθρώπους της γνώσεως και της επιστήμης, δηλαδή στην νέα γενιά, που μπορεί να μεγαλουργήσει μέσα από την κοινωνία της γνώσεως. Οι Έλληνες νέοι είναι το ριζοσπαστικό σώμα που θα φέρει το μεγάλο άλμα στην Ελλάδα.

Σημείωση:

Το παρόν βιβλίο γράφτηκε τον Αύγουστο του 2010,
πριν ακόμη φανερωθεί το ενορχηστρωμένο αίσχος
της οικονομικής κρίσεως.

**Έλληνες νέοι του σχολείου και της
γνώσεως, γίνετε επαναστάτες !**

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της, σύμφωνα με το Ν. 2121/1993 και τη διεθνή σύμβαση της Βέρνης, που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975. Έτσι, απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου, με οποιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση, χωρίς την γραπτή άδεια του συγγραφέως.

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή του συγγραφέως.

Ιδέες και Προτάσεις για Ελληνική Αναγέννηση

I.S.B.N.: 978-960-98844-4-0

© Τρύφων Ολύμπιος

Στούπα Μεσσηνίας

T.K. 24024

Τηλ. 27210-77002

Εκδόσεις: ΤΑΔΕ ΕΦΗ

Κατακουζηνού 10 - T.K. 10677 Αθήνα

Τηλ. 210-3305168

Επιμ. εξωφύλλου: Ευσταθία Καραμπάτσου

ΑΘΗΝΑ 2009

Τρύφων Ολύμπιος

Ιδέες και Προτάσεις για Ελληνική Αναγέννηση

Σύνθεση ελληνικού έθνους

και

Κοινωνίας της Γνώσεως

ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

ΤΑΔΕ ΕΦΗ

*Παιδί, το περιβόλι μου που θα κληρονομήσεις, όπως το
βρεις κι όπως το δεις να μην το παρατήσεις..... Κι αν είναι
κι έρθουνε χρόνια δίσεχτα, πέσουν καιροί οργισμένοι,
μη φοβηθής το Χαλασμό! Τσεκούρι. Τράβα ξεσπέρμεψέ το,
... κόφ' το και χτίσε κάστρο απάνου του και ταμπουρώσου
μέσα, για πάλαιμα, για μάτωμα, για την καινούργια γέν-
να, π' όλο την περιμένουμε κι όλο κινάει να 'ρθει κι όλο συ-
ντρίμμι χάνεται στο γύρισμα των κύκλων. Φτάνει μια ιδέα
να στο πει, μια ιδέα να το προστάξει, κορώνα ιδέα, ιδέα
σπαθί, που θα είν' απάνου απ' όλα.*

Κωστής Παλαμάς

*Κορώνα ιδέα, ιδέα σπαθί σου δίνουμε εδώ πέρα,
για πάλαιμα, για μάτωμα, για την καινούργια γέννα.*

Περιεχόμενα

Το έθνος των Ελλήνων ανέτειλε και τράνεψε ως ένας κολοσσιαίος ήλιος, κατόπιν εξερράγη και διεσπάρη εις την οικουμένην και η οικουμένη άνθισε και γέλασε. Κομμάτια της εκρήξεως, κομμάτια της αρχέγονης ψυχής μας, αναζητούμε να περισυλλέξουμε για να συνθέσουν τον πυρήνα ενός νέου ήλιου των Ελλήνων, ο οποίος θα καταστεί το λαμπερό σέλας της νέας ανθρωπότητας.

Αν αυτό μας γίνει συνείδηση και πίστη, τότε συναντούμε και συμπορευόμαστε με το ιστορικό μας πεπρωμένο της μεγαλουργίας και θα φωτίσουμε τον κόσμο του μέλλοντος, καθώς και την ψυχή μας.

Πρόλογος	9
Εισαγωγή	10
Κεφάλαιο 1: Έθνος Ελληνικό	15
Έθνη και ταξινόμηση	16
Τι είναι πολιτισμός	19
Η καταγωγή των Ελλήνων	21
Ποιοί είναι οι Έλληνες άνθρωποι	22
Η μεγίστη προσφορά του ελληνικού έθνους	26
Σε ποιά εποχή αναζητούμε την ταυτότητά μας	34
Κεφάλαιο 2: Προβλήματα Ταυτότητας και Κοινωνικής	
Διαφθοράς	37
Οι ξένοι κι εμείς	38
Οι αντιρρησίες της ταυτότητάς μας	40
Η μεταπολεμική πολιτική συνείδηση της αντιπαλότητας	43
Η επικράτηση της πολιτικής φαυλότητας	45
Η ηθική καταρράκωση	48
Εγκληματική πληθυσμιακή μείωση	50
Οι εχθροί μας κι εμείς	52
Έχει εκπνεύσει το ελληνικό έθος;	54
Γλωσσικός εκφυλισμός	62
Παιδεία στην υπηρεσία της κοινωνικής αποσύνθεσης	64
Μουσική και χορός	66
Μέσα “πληροφορήσεως”	68
Οι τελευταίες ημέρες της διαφθοράς	72
Κεφάλαιο 3: Αναχρονισμός των Πολιτικών Ιδεολογιών	77
Ο παρηκμασμένος κεφαλαιοκρατικός φιλελευθερισμός	78
Πολιτική Θεωρία του Φιλελευθερισμού	80
Ο ψευδοφιλελευθερισμός της παρωχημένης ελληνικής Δεξιάς	83
Ο παρωχημένος σοσιαλισμός	86
Η οικονομικο-παραγωγική βάση του σοσιαλισμού	88
Η αποτυχημένη κρατικοποίηση των μέσων της παραγωγής	91
Το “γερασμένο” προλεταριάτο - ψευδοφορέας της νέας κοινωνίας	93
Η εκτός εποχής ελληνική Αριστερά	96

Τα επίμονα φαντάσματα του εμφυλίου	98
Ο νεκρός εθνικοσοσιαλισμός και φασισμός	100

Κεφάλαιο 4: Θεωρία της Κοινωνίας και της Γνώσεως

Θεωρία της Κοινωνίας της Γνώσεως.	105
Η ουσία της νέας κοινωνίας.	106
Η σημασία των νέων παραγωγικών δυνάμεων	111
Υλογένεση ή υλική παραγωγή της αφθονίας.	120
“Γνώθι σ’ αυτόν” δια της επιστήμης	124
Εξατομίκευση και επιστημονική αυτογνωσία	127
Φιλοσοφική γνώση	130
Ποιοί είναι οι φορείς της νέας κοινωνίας.	132
Η ενιαία κοινωνία	138

Κεφάλαιο 5: Η Γνωσκοκεντρική Οργάνωση της Ελλάδος

Η Γνωσκοκεντρική Οργάνωση της Ελλάδος.	143
Να σκεφτούμε καπιταλιστικά;	144
Τι είναι γνωσόκεντρο.	147
Ποία πρέπει να είναι η γνωσκοκεντρική ιδιοκτησία	149
Γνωσκοκεντρική οργάνωση της πολιτείας	152
Η νέα ηθική	155
Παρακμή της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας	160
Η χωλή δημοκρατία της Ελλάδος	163
Το νέο πολίτευμα της Νοοπολιτείας	167
Η “κυβερνητική” των συναλλαγών	176
Η νέα κοινωνία ως πολιτεία δικαίου.	178
Η Πρωτοπόρα Ελλάς	185

Κεφάλαιο 6: Η Πρωτοπόρα Ελλάς

Ανάγκη για νέα αναγέννηση	186
Σύμπλευση με τον φυσικό νόμο.	192
Οραμα για μια Ευδαίμονα Ελληνική Πολιτεία	195
1. Κοινωνία της νοημοσύνης.	196
2. Το τιμοκρατικό σύστημα	199
3. Η ενδογενής οργανική πολιτεία.	199
4. Η ισχύς της Ελλάδος στο επίκεντρο.	200
5. Οι διεκδικήσεις του ελληνικού έθνους.	202
6. Η θαυμαστή χώρα της πνευματικής ανωτερότητας	203
7. Πιστεύουμε στον Έλληνα της δόξας.	204
8. Προσβλέπουμε σε περιβαλλοντολογική άνθιση	205

Πρόλογος

Ω Έλληνες, αν μπορούσαμε να καταστρέψουμε αυτό το κράτος το δήθεν Ελληνικό θα το κάναμε αμέσως και χωρίς ενδοιασμό.

«Τι χρησιμεύει ένα κράτος όταν δεν νοιώθει τι μπορεί και τι πρέπει να κάνει; ...Όσον αφορά εμάς, ο καθένας μας πρέπει να ξέρει ότι σε αυτόν έλαχε να σώσει το έθνος του, έτσι θα προσπαθήσουν πολλοί και θα το σώσει όποιος μπορέσει... Για την κυβέρνηση μου έρχεται σιχαμός και καταφρόνια, άμα συλλογίζομαι την κυβέρνηση ξεπέφτω, μαργώνω και μαραίνομαι. Σηκώνομαι, ξανοίγω και ανθοβολώ άμα νοιώθω τον Ελληνισμό», έλεγε ο Ίων Δραγούμης.

Κι εμείς ξεπέφτουμε και οργιζόμαστε από την πολιτική σήψη, από την ιδεολογική ανεπάρκεια και από την ηθική παρακμή. Ανθοβολούμε άμα σκεφτόμαστε τον Ελληνισμό. Γι αυτό θέλουμε μια βαθειά, ριζική και ολοσχερή αναγέννηση, μια εκ θεμελίων ανασυγκρότηση της Ελλάδας και ένα άλμα αναπτύξεως με τα σύγχρονά μας δεδομένα.

Ο σκοπός μας είναι η αναγέννηση της Ελλάδας, το σάλπιγμά μας είναι προσκλητήριο για έναν νέο αγώνα του έθνους και τα εμβτήριά μας είναι ο νέος αέρας που φέρνουμε.

Η κοσμοθεωρία και η εξ αυτής απορρέουσα ιδεολογία, που σας παρουσιάζουμε στο παρόν εγχειρίδιο, δίνει οράματα και διεξόδους για αληθή αναγέννηση του έθνους και αποτελεί την δυναμική βάση για το μέγιστο άλμα της Ελλάδας προς την πρόοδο, ευημερία και πρωτοπορία.

Εισαγωγή

*Αν, δια μαγικής ράβδου, αφαιρούσε κάποιος
την ελληνική ψυχή από τον σύγχρονο ανεπτυγμένο
κόσμο, ο κόσμος αυτός θα έμενε παράλυτος.*

Θέτουμε ευθέως ένα βασικό ερώτημα:

**Μας αξίζει αυτή η τριτοκοσμική κοινωνία της διαφθοράς, ή
μια πολιτεία αξιοπρεπείας, προόδου και ευημερίας;**

Όταν αρχέγονοι πάτριοι θεσμοί έχουν αλωθεί, όταν η κοινωνία μας αποσυντίθεται και οδεύει σε αυτοδιάλυση, όταν η ύπαρξη των ανθρώπων ευτελίζεται, όταν ο διεφθαρμένος θεωρείται ήρωας, όταν το έγκλημα γίνεται καθημερινότητα και ο εγκληματίας δεν τιμωρείται, όταν ο πολίτης είναι ή αδιάφορος ή ωθείται να μισεί την κοινωνία του, όταν οι ταγοί είναι κίβδηλοι και απατεώνες, όταν ο δημόσιος πλούτος υφαρπάσσεται ξεδιάντροπα και ουδείς τιμωρείται, όταν η αρετή έχει γίνει βαρβαρότης, όταν η εκβαρβαρισμένη πολιτεία λεηλατεί ηθικά, κοινωνικά και οικονομικά τον Έλληνα, όταν η τεχνολογική εξάρτηση από άλλους φέρνει την μελλοντική μας δουλειά, όταν ο λαός μας συρρικνώνεται και αλώνεται και το έθνος ασθενεί, όταν η αεργία και ανεργία έχουν καταστεί ηθικές αρχές, όταν η πολιτεία αποκόπτει τον δρόμο της προόδου, όταν η Ελλάδα, που κάποτε γέννησε την επιστήμη, σήμερα γελοιοποιεί τον επιστήμονα και αποβάλλει τον ειδικευμένο νέο, όταν οι νέοι κοροϊδεύονται, αγνοούνται και περιθωριοποιούνται και χάνουν την αξιοπρέπειά τους και τον προσανατολισμό τους, όταν το Κοινοβούλιο γίνεται άντρο κλοπής, υποκρισίας και λεηλασίας, πηγή αμαρτίας και αρχή καταδυναστεύσεως και απαξιώσεως των πολιτών, όταν οι κυβερνήσεις έχουν κατα-

στεί νόμιμες συμμορίες διαφθοράς και ιδιοτελείας, όταν το πολιτειακό σύστημα είναι ανίκανο, όταν η δημοκρατία μετατρέπεται σε θεατροκρατία, όταν η εξουσία καθίσταται μια τετραετής δικτατορία της πλειοψηφίας και των πολιτικών, όταν ο πολίτης γίνεται άβουλος θεατής ανομιών,

**τότε, έχουμε το ηθικό δικαίωμα
για κοινωνική επανάσταση.**

Με πολλή περίσκεψη και σωφροσύνη και απολύτως αγαθή την ψυχή, που είναι η ψυχή του υπερηφάνου Έλληνα, έχουμε διαπιστώσει ότι δεν υπάρχει ωραιότερος τόπος στην υφήλιο από την Ελλάδα, ότι δεν υπήρξε ενδοξότερος λαός από τον ελληνικό και δεν υπήρξε δημιουργικότερο έθνος από το ελληνικό. Αλλά δεν υπάρχει σήμερα περισσότερο προδομένος και αποπροσανατολισμένος λαός από τον ελληνικό. Το μέγα αυτό έθνος, ο ιστορικός αυτός λαός, βρίσκεται δέσμιος μιας ανεπανάλυπτης κακοδαιμονίας.

Επειδή εμείς πιστεύουμε ότι αξίζουμε της καλύτερας των εθνών τύχης και επειδή η Θεία Δίκη μας έχει προορίσει να παράγουμε ανώτερα πράγματα, λέγομεν ότι, **το εθνικό, κοινωνικό και λαϊκό καθήκον επιτάσσει τον σχηματισμό ιδεολογικού κινήματος**, το οποίο θα δώσει θαρραλέες απαντήσεις στα καίρια ζητήματα.

Με καθαρή πίστη προβαίνουμε σ' αυτή την πράξη, διότι νιώθουμε να ρέει μέσα μας η ελληνική ψυχή, στις μνήμες μας εγείρονται οι μορφές των προγόνων μας, οι οποίοι μας ζητούν την ανύψωση της Ελλάδας, μέσα μας ακούγονται στεντόρειες οι φωνές των θεών μας, των ημιθέων μας, των ηρώων μας, όλοι να μας κράζουν:

**«Ως πότε θα μένετε άπραγοι, ως πότε θα ανέχεστε τον
εμπαιγμό των καιροσκόπων; Είστε λαός δυναμικός, ξεκι-
νήστε λοιπόν την μεγάλη πορεία για την Ελλάδα του κάλ-**

λους, της δημιουργίας, της ευνομίας, της ευημερίας, της δικαιοσύνης και της δόξας».

Αυτές ακριβώς οι φωνές μας ωθούν να ξεκινήσουμε το ιδεολογικό μας κίνημα με την επωνυμία **Ελλήνων Επιστροφή**, αυτό μας ζητεί η μητέρα ψυχή της Ελλάδας, αυτό ονειρεύεται ο Έλληνας λαός, αυτό μας επιτάσσει το αιώνιο καθήκον προς τον ανθρώπινο πολιτισμό.

Θέλουμε να αρχίσουμε ένα κίνημα που να μην έχει καμιά ιδεολογική συγγένεια ούτε με τον φιλελευθερισμό, ούτε με τον σοσιαλισμό, ούτε με τον φασισμό, ούτε με τα ενδιάμεσα σχήματα, ούτε με την θεοκρατία, αλλά να αποτελεί φορέα μιας εντελώς νέας ιδεολογίας σε υψηλότερο επίπεδο από τις τετριμμένες, παρωχημένες αντιλήψεις που μαστίζουν την Ελλάδα και τον κόσμο γενικότερα. Και έχουμε την δύναμη να πρωτοπορήσουμε με νέες ιδέες και αντιλήψεις, με νέα οράματα που είναι οράματα της νέας γενιάς των Ελλήνων.

Η **Ελλήνων Επιστροφή** είναι, συνεπώς, ένα επαναστατικό κίνημα που αποσκοπεί στην ανατροπή του κατεστημένου και στην ίδρυση μιας νέας πολιτειακής οργανώσεως, η οποία θα δώσει την μεγάλη και ζωοφόρο δύναμη στον Έλληνα για να μεγαλουργήσει.

Η ανατροπή θα είναι τέτοιας ολκής, τέτοιας δυνάμεως, ώστε θα συνταράξει τα θεμέλια της παρούσας κοινωνίας της διαφθοράς και της υποτέλειας, θα γκρεμίσει την παρούσα πολιτική, οικονομική, ηθική και κοινωνική κατάσταση και θα εγείρει το νέο, το ζωοφόρο, το δημιουργικό. Γιατί είναι πασιφανές ότι η χώρα μας πάσχει και στενάζει κάτω από την πιο βαθειά διαφθορά.

Το πρώτο σύνθημα των Ελλήνων οφείλει να είναι:
Ανατροπή

Η επανάσταση που ευαγγελιζόμαστε είναι άοπλη και ειρηνική και αυτό το νέο, το οποίο περιγράφουμε εδώ, θα επιβληθεί δίχως βία, με την μεγάλη συμπαράσταση και συμβολή του Έλληνα ήρωα και πατριώτη. Διότι μόνο δια της ειρήνης και δια της ελληνικής φιλότητας, θεμελιώνεται η πολιτεία της αρετής και της προόδου, ενώ η βία, αποτελούσα παρέκβαση, γεννά ανωμαλία. Έτσι, τα έννομα ισχύοντα μέσα και οι καθιερωμένοι θεσμοί θα χρησιμοποιηθούν για ν' αλλαχτούν και ανατραπούν στην συνέχεια.

Το Ελληνικό Κίνημα επιδιώκει την επιστροφή των Ελλήνων στην κυριαρχία της κοινωνίας, επιστροφή στο ελληνικό έθος και στην ελληνική συνείδηση. Όμως, δεν επιδιώκουμε καθολική επιστροφή στο παρελθόν για χάρη της επιστροφής, διότι τότε θα πρόκειται για καθαρή οπισθοδρόμηση, αφού μάλιστα τίποτα δεν αναβιώνεται όπως ακριβώς ήταν και “*ουδείς μπορεί να εισέλθει στον ίδιο ποταμό δύο φορές*”, όπως είπε ο Ηράκλειτος.

Πέρα από το στυλοβάτη του παρελθόντος χρειαζόμαστε μία αναπτυγμένη κοινωνικο-παραγωγική οργάνωση που θα μας οδηγεί σταθερά στην ανάπτυξη και ισχύ. Έχοντας μία δυναμική εθνική ταυτότητα από το ένδοξο παρελθόν και μία σύγχρονη και δικαίως οργανωμένη κοινωνία, τότε μπορούμε να ανυψώσουμε την εθνική υπερηφάνειά μας και να πατήσουμε με πεποίθηση στην γή λέγοντες: είμαστε Έλληνες και ως Έλληνες μεγαλουργούμε.

Ο σκοπός μας συνεπώς είναι η ανύψωση και μεγαλουργία της Ελλάδας, την οποία θα επικουρεί το αρχέγονο ένδοξο παρελθόν μας. **Δεν σκοπεύουμε να στρέψουμε το παρόν να λατρεύει φανατικά το παρελθόν, αλλά το παρελθόν, όπως οι ρίζες ενός δένδρου, να βοηθά το παρόν και το μέλλον.** Θέλουμε το παρελθόν ως διδάσκαλο, θέλουμε τους προγόνους να μας καθοδηγούν και να τους τιμούμε για την προσφορά τους, αλλά στόχος είναι να τους ξεπεράσουμε σε μια

ευγενή ιστορική άμιλλα. Μόνο έτσι θ' αποδειχθούμε αληθώς δημιουργικοί, προοδευτικοί και αντάξιοι της σπουδαίας καταβολής μας.

Σκοπεύουμε να φέρουμε μια ριζική αναδιάρθρωση της οικονομίας, της παραγωγής και της κατανομής του πλούτου, άγνωστης μέχρι τώρα στην ιστορία, δια της **εδραίωσης της Κοινωνίας της Γνώσεως** (ιδέ κεφ. 4-5-6). Διότι δεν μπορούμε να δημιουργήσουμε έναν υπερήφανο Έλληνα, έναν δίκαιο και κοινωνικό πολίτη, όταν βρίσκεται υπό διαρκή εκμετάλλευση, εμπαιγμό και οικονομική εξαθλίωση. Στην πολιτική το Κίνημα αποσκοπεί να φέρει δύο σπουδαίες καινοτομίες: συνειδητοποιημένους κι εναρέτους Έλληνες στην εξουσία και μια νέα πολιτική ιδεολογία, την ιδεολογία και πράξη της **Νοοπολιτείας** (ιδέ κεφ. 5), την πλέον προοδευτική ιδεολογία μέχρι σήμερα.

Προσβλέπουμε, επίσης, σε μια νέα μορφή, άγνωστης μέχρι τώρα στην ιστορία της ανθρωπότητας, συνδέσεως με την Φύση, δηλαδή **σύμπλευση με τους φυσικούς κανόνες**, με το φυσικό γίνεσθαι, δια της κατανόησης αυτού του γίνεσθαι. Η εδραίωση της Κοινωνίας της Γνώσεως εγγυάται την κατανόηση των φυσικών νόμων κι εντεύθεν την συμπόρευση της κοινωνίας με την φυσική ροή του Κόσμου (ιδέ κεφ. 6).

Κεφάλαιο 1

Έθνος Ελληνικόν

Αφού ο σκοπός μας είναι να σχηματίσουμε **μια ιδεολογία συνθέσεως του ελληνικού πολιτισμού με την προηγμένη Κοινωνία της Γνώσεως**, δέον είναι να γνωρίζουμε και τα δύο συστατικά της συνθέσεως, **τουτέστιν τον ελληνικό πολιτισμό και την Κοινωνία της Γνώσεως**. Δι' αυτό θα επιχειρήσουμε μια συνοπτική ανάλυση και των δύο, αρχής γενομένης από την Ελλάδα, το ελληνικό έθνος και τον ελληνικό πολιτισμό. (Η Κοινωνία της Γνώσεως συζητείται στα κεφάλαια 4, 5, 6.) Στόχος μας εδώ είναι να γνωρίσουμε τα συστατικά του πολιτισμού, να καθορίσουμε την εποχή της ακμής του και να κατανοήσουμε την σημασία και την ιδιαιτερότητα του δικού μας έθνους.

Οφείλουμε όμως να διευκρινίσουμε ότι τονίζοντας τον χαρακτήρα και την ειδοποιό διαφορά του ελληνικού έθνους δεν διακατεχόμεθα από εθνικό παραλήρημα, ούτε από συναίσθημα αδαούς και κούφιας εθνικής ανωτερότητας. Αναζητούμε, απλώς, την εθνική ιδιαιτερότητά μας, διότι επί της ιδιαιτερότητας η φύση έχει αναπτύξει τα είδη. Αναγνωρίζουμε και σεβόμαστε την ύπαρξη και σημασία όλων των εθνών στο παγκόσμιο γίνεσθαι, ως επίσης αναγνωρίζουμε και την διαφοροποίηση των εθνών όσον αφορά την γέννηση πολιτισμού.

Έθνη και ταξινόμηση

Η ιστορία του κάθε έθνους αποτελεί την αδιαμφισβήτητη απόδειξη της υπάρξεώς του, κατά την διάρκεια της οποίας έχει διαμορφωθεί η ταυτότητά του. Επειδή δε ένα έθνος είναι ένας ζωντανός και συνεπώς ένας διαρκώς μεταβαλλόμενος οργανισμός, οφείλει συνεχώς να προσδιορίζει και αναπροσδιορίζει την ταυτότητά του, τόσο σε σχέση με το παρελθόν όσο σε συνάρτηση με σύγχρονες παραμέτρους, αλλά και οραματισμούς για το αύριο. Το παρελθόν διδάσκει, το παρόν ταξινομεί την θέση του έθνους στην διεθνή κοινότητα, και τα οράματα για το μέλλον προσδίδουν την αναγκαία τελεολογία, δηλαδή το πού θέλουμε να πάμε και τι θέλουμε να επιτύχουμε. Και τα τρία αυτά είναι απαραίτητα συστατικά για ένα ζωντανό έθνος, αν βεβαίως αυτό θέλει να είναι ζωντανό, εύρωστο και αυτοπροσδιοριζόμενο.

Είναι κοινή διαπίστωση ότι τα έθνη τονίζουν κάποιο ή κάποια από τα χαρακτηριστικά τους. Έθνη πρώην βαρβαρικά, όπως τα Σκανδιναβικά, ή νέα έθνη, όπως το αμερικάνικο και συνεπώς με μικρή ιστορία, ή έθνη με πολιτιστικώς επιβαρυνμένα ή ασήμαντη ιστορική ρίζα, αλλά αναπτυγμένα και ισχυρά σήμερα, τονίζουν το σήμερα και το μέλλον, έχουν υπερμέτρως αναπτυγμένο εθνικισμό με τα συστατικά του σήμερα, ενώ προσπαθούν να υποτιμήσουν ή να αφανίσουν την ιστορική καταγωγή των αρχαίων εθνών. Όλοι οι βόρειοι λ.χ. έτρεξαν να αγκαλιάσουν τους σκοπιανούς εις βάρος της Ελλάδας και οι αμερικανοί κατέστρεψαν το μουσείο της Βαβυλώνας από μίσος και ζήλεια προς τον αρχαίο πολιτισμό, ενώ προσπαθούν να αποκτήσουν ή να κατασκευάσουν αρχαία ιστορία στην Αμερική.

Μερικά δε έθνη πασχίζουν παντιοτρόπως να αποκτήσουν ένδοξο ιστορικό παρελθόν, υφαρπάζοντας την ιστορία άλλων. Απτά παραδείγματα είναι η Τουρκία που αυτοπροδιορίζεται

ως έθνος συνέχεια του τρώων, του Ομήρου και του Ηρακλείτου και οι σκοπιανοί που υφαρπάζουν την μακεδονική ιστορία. Ιστορικά έθνη όμως τονίζουν μόνο το παρελθόν ή και το παρελθόν. Μερικά δε από αυτά, το πάλαι ποτέ ισχυρά και δημιουργικά, αλλά σήμερα καθυστερημένα και σχετικώς υποταγμένα στις σύγχρονες μητροπόλεις, τονίζουν μόνο το ένδοξο παρελθόν, όπως πράττει η πατρίδα μας και εμείς ατομικά, αφού δεν έχουμε να επιδείξουμε κάτι σπουδαίο και πρωτοποριακό στο σύγχρονο κόσμο.

Η Ανθρωπολογία διδάσκει ότι το κάθε έθνος αποτελεί μια συλλογική ιδιαιτερότητα. Οι ομοεθνείς αποκτούν μια συλλογική συνείδηση, η οποία, όπως φαίνεται, επηρεάζει και εν συνεχεία δημιουργεί εθνική γενετική ιδιαιτερότητα. Μερικοί θεωρητικοί της κβαντικής φυσικής, μάλιστα, προσπαθούν να ενώσουν τις κβαντικές ιδιότητες της ύλης με τον σχηματισμό συνειδήσεως. Ισχυρίζονται λοιπόν ότι το DNA μπορεί να μεταμορφώνεται βάσει κβαντικών μηχανισμών, που σημαίνει ότι συνείδηση και DNA μπορούν να αλληλοκαθορίζονται στο κβαντικό πεδίο. Αν αυτό είναι αληθές, τότε η αλληλεπίδραση καταλήγει σε γενετική διαφοροποίηση. Επειδή δε η ατομική συνείδηση, έχοντας βέβαια την ιδιαιτερότητά της, είναι ταυτοχρόνως και μέρος μιας μεγαλύτερας και ανωτέρας συνειδήσεως, της εθνικής, η εθνική γενετική διαφοροποίηση περνάει στο ατομικό επίπεδο. Προς έκπληξη των γενετιστών διαπιστώθηκε προσφάτως ότι υπάρχει και εθνική (όχι μόνο φυλετική) γενετική διαφοροποίηση. Δηλαδή υπάρχει γενετική ιδιαιτερότητα μεταξύ των εθνών, χωρίς να σημαίνει ανωτερότητα η κατωτερότητα για ορισμένα. Μάλιστα, όσο πιο εύρωστη, ξεκάθαρη, εξελιγμένη και δυναμική είναι η εθνική ιδιαιτερότητα, τόσο έντονη είναι η εθνική συνείδηση και τόσο εντονότερη γίνεται η γενετική διαφοροποίηση.

Συνεπώς, άτομο χωρίς μια στοιχειώδη συλλογική εθνική συνείδηση είναι ανύπαρκτο και αν ακόμη βρεθεί θα είναι

συγχυμένο και χαμένο. Επίσης αποδεικνύει ότι το άτομο δεν μπορεί να απομονωθεί από το σύνολο, να μονάσει, διότι τότε αποκόπτεται από την ενεργό εθνική συνείδηση, αποπροσανατολίζεται και χάνεται.

Σημαίνει επίσης ότι άτομα που αποκόπτονται από την μητέρα και πατρώα εθνική συνείδηση και προσκολλώνται σε μια άλλη, υποκύπτουν συν τω χρόνω, ίσως οι γόνοι τους, σε γενετικές μεταβολές που αποσκοπούν στην ένταξη στην νέα συλλογική εθνική συνείδηση και στην νέα γενετική εθνική ιδιαιτερότητα. Αφομοίωση ανθρώπων από ένα άλλο έθνος σημαίνει συνεπώς απόκτηση της συλλογικής συνειδησεώς του. Αν όμως διατηρούν την παλιά συνείδηση, έστω και υποτυπωδώς, μπορούν εύκολα να επιστρέψουν στον μητρικό κορμό. Αυτό συμβαίνει όταν ο μητρικός κορμός ήταν κάποτε δυναμικός και πανίσχυρος και η παλαιά ισχύς διαπερνά τον χρόνο. Αυτό ισχύει για τους συγχρόνους “δυνάμει Έλληνες” και ειδικότερα για τους ημιαπωλεσθέντες, οι οποίοι μπορούν να επιστρέψουν στην μεγάλη εθνική αγκάλη.

Θεωρούμε λοιπόν ότι η εθνική ιδιαιτερότητα είναι και γενετική ιδιαιτερότητα, συνδεδεμένη με μια ιδιαίτερη συλλογική συνείδηση. Αυτή η συλλογική συνείδηση εισχωρεί βαθιά στο ασυνείδητο του εθνικού ανθρώπου και δημιουργεί αυτό που ο Κάρολος Γιουνγκ ονόμασε συλλογικό ασυνείδητο, το οποίο είναι διαχρονικό και περνά από γενιά σε γενιά. Τούτο δε έχει μεγάλη σημασία για τον τρόπο που καλλιεργείται ή αμβλύνεται η εθνική ταυτότητα. Προηγμένη και υψηλή ταυτότητα αποτελεί εξελιγμένη ιδιαιτερότητα και συνεπώς **ισχυρό συλλογικό ασυνείδητο, το οποίο καταλήγει σε δυνατό εθνικό φρόνημα. Αρχή δε πάσης συλλογικής δημιουργίας και ηρωϊκής αυτοθυσίας αποτελεί το υψηλό εθνικό φρόνημα. Λαοί χωρίς δυνατό εθνικό φρόνημα είναι χαμένοι, υποτελείς και ανεπρόκοποι.**

Τι είναι πολιτισμός

Επειδή ακούγεται συχνά να λέγονται φράσεις και εκφράσεις όπως ελληνικός πολιτισμός, αιγυπτιακός πολιτισμός, πολιτισμός των Αντζέκων, κινεζικός πολιτισμός, κ.λ.π., ωφέλιμον είναι να γνωρίζουμε την έννοια «πολιτισμός». Θα επιδιώξουμε να την ορίσουμε, επειδή η έννοια αυτή είναι βασικοτάτη για τον προσδιορισμό της εθνικής μας ταυτότητας, αλλά και της ταυτότητας των άλλων εθνών.

Αν και ετυμολογικώς η έννοια πολιτισμός προήλθε από την “πόλη”, δηλαδή η εδραίωση της πόλεως έφερε έναν τρόπο ζωής που ονομάστηκε πολιτισμός, η έννοια πήρε βαθμιαίως εντελώς άλλο περιεχόμενο και νόημα και συνδέθηκε με κάποιο είδος δημιουργίας. Για να κατανοήσουμε αυτό πρέπει να βρούμε το σημείο αναφοράς αυτής της δημιουργίας. Εκ των ιστορικών πραγμάτων συνάγεται ότι δημιουργία είναι ταυτόσημη με την εξελικτική πορεία της ανθρωπότητας, η οποία είναι **η διαδρομή από την δουλκή υποταγή στη Φύση προς την αποδέσμευση και απελευθέρωση από τα φυσικά δεσμά, προς τον κοινωνισμό, τον Ανθρωπισμό. Η πορεία αυτή ονομάζεται ανύψωση του ανθρωπίνου είδους.** Η έννοια πολιτισμός είναι οργανικώς και αποκλειστικώς συνδεδεμένη μ' αυτή ακριβώς την ανύψωση της ανθρωπότητας. Μ' άλλα λόγια, πολιτισμός είναι κάθε πράξη και δημιουργία που συμβάλλει στην ως ανωτέρω ορισθείσα ανύψωση του είδους μας. Ο άνθρωπος εγκατέλειψε, μάλιστα, οικειοθελώς τον ζωολογικό κήπο «ο παράδεισος» και κινείται προς τον Όλυμπο της Γνώσης και της Δημιουργίας, προς την ανύψωσή του.

Έχοντας αυτό τον ορισμό ως βάση και αναφορά, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι **ο τρόπος ζωής ενός λαού, μιας κοινωνίας, ενός έθνους δεν είναι απαραίτητος και πολιτισμός.** Από τα γειτονικά σε εμάς αρχαία έθνη οι αιγύπτιοι και μεσοποτάμιοι προσέφεραν ένα μεγάλο μέρος γνώσεων,

οι οποίες αλέστηκαν αργότερα από τους Έλληνες. (Ορισμένοι ισχυρίζονται ότι οι γνώσεις των αιγυπτίων ήταν στην ουσία ελληνικές, απομεινάρια ενός προτέρου ελληνικού πολιτισμού, ιδώμεν.) Οι γνώσεις αυτές, κυρίως εμπειρικές και αναπόδεικτες και προπάντων συνδεδεμένες με τον μυστικισμό του ιερατείου και των αρχόντων, δεν κατάφεραν ωστόσο ν' αποκτήσουν ποτέ ορθολογιστικό χαρακτήρα. Παρομοίως οι κινέζοι είχαν εμπειρικά συμβάλλει στην ανύψωση, αλλά η συμβολή τους ήταν περιορισμένη λόγω του αναποδείκτου και της εμπειρικότητας. Αν δε μερικοί θέλουν να ισχυριστούν το αντίθετο, ας παρουσιάσουν μία κινεζική ή βαβυλωνιακή θεωρία, ή ένα σύγγραμμα, τέλος πάντων, που να μας μιλά για τις ανακαλύψεις τους. Μόνο το ελληνικό έθνος, δια του σχηματισμού επιστημονικής σκέψεως, γέννησε και εδραίωσε πολιτισμό, σημαδεύοντας έτσι, έκτοτε και δια παντός, την ανυψωτική τροχιά της ανθρωπότητας.

Αλλιώς εκφραζόμενοι, τα έθνη των αιγυπτίων, βαβυλωνίων, κινέζων, αντζέκων κ.λ.π. **παρουσίασαν στοιχεία πολιτισμού, ουδέποτε όμως ολοκληρωμένο πολιτισμό. Μόνο το ελληνικό έθνος παρουσίασε κι επεξεργάστηκε ολοκληρωμένο πολιτισμό**, και εξ αυτού άνοιξε και χάραξε τον μοναδικό και ανεπανάληπτο δρόμο, πάνω στον οποίο η ανθρωπότητα έμελλε να βαδίζει στις επόμενες χιλιετίες μέχρι την τελική ανύψωσή της. Υπό αυτό το πρίσμα το ελληνικό έθνος και μόνο αυτό είχε τότε το δικαίωμα να αυτοχαρακτηρίζεται πολιτισμένο και μόνο ο λαός ο ελληνικός είχε το ιστορικό δικαίωμα να χαρακτηρίζεται ως ο περιούσιος λαός, όχι ενός υπερφυσικού θεού, αλλά ο περιούσιος λαός του πολιτισμού. Είναι δε κρίμα, ειρωνεία, τραγωδία και φυσικά εθνικό έγκλημα ο λαός αυτός, εμείς, να απέχουμε σήμερα από την πορεία της ανυψώσεως, την οποία πρώτοι οι πρόγονοί μας χάραξαν.

Η καταγωγή των Ελλήνων

Αν και η ινδοευρωπαϊκή θεωρία έχει υιοθετηθεί και αποτελεί την επίσημη θεωρία περί της καταγωγής μας, εμείς ισχυριζόμαστε (χωρίς να προβαίνουν σε ανάλυση εδώ) ότι το ελληνικό έθνος είναι γηγενές και ουδέποτε μετώκησε από άλλη γη. Η λεγομένη «κάθοδος» των ελληνικών φύλων που παρατηρήθηκε μετά τον κατακλυσμό του Δευκαλίωνα, δεν ήταν παρά η επιστροφή των προκατακλυσμιαίων Ελλήνων στην διαφοροποιημένη πια γη τους, την οποία είχαν εγκαταλείψει καταφεύγοντες στα ορεινά. Οι λεγόμενοι «προέλληνες» ήταν ίσως τα πρώτα φύλα που κατέβηκαν στα πεδινά κατά τις πρώτες μετακλυσμιαίες χιλιετίες. Οι τελευταίοι που κατέβηκαν ήταν κατά την δεύτερη χιλιετία. Η συγγένεια των πρώτων με τους τελευταίους αποδεικνύεται από δύο βασικά στοιχεία. α) Τόσο οι πρώτοι όσο και οι τελευταίοι είχαν τους ίδιους θεούς, κοινή εθνογονία, κοινούς μύθους και αναπτυγμένο αξιακό σύστημα αρετών και ηθικής, τα οποία δεν αναπτύσσονται ευκόλως σε πολύ πρωτόγονες κοινότητες. β) Είχαν από πολύ ενωρίς μία αναπτυγμένη γλώσσα, ένα εννοιολογικό σύστημα, το οποίο απείχε από κάθε πρωτόγονη μορφή. Πώς δημιουργήθηκαν αυτά, αν το ελληνικό έθνος ξεκίνησε από την ίδια κατάσταση όπως και οι υπόλοιποι ευρωπαίοι και, γιατί δεν γέννησαν κι' εκείνοι έναν ελληνικό πολιτισμό; Γιατί παρέμειναν βάρβαροι επί χιλιάδες χρόνια, αν είχαν τις ίδιες ακριβώς καταβολές ως ινδοευρωπαίοι; Δεν μένει παρά να υποθέσουμε ότι οι Έλληνες ήταν αλλιώτικοι και αρχαιότεροι από όσο πιστεύεται.

Ο μεν Πλάτων περιγράφει τους Έλληνες της εποχής των Θεών (στον περί Αντλαντίδος διάλογο, Τίμαιος), ο δε Ησίοδος αναφέρει ότι ζούσε στην Ελλάδα το χρυσούν γένος των Ελλήνων, το οποίο δημιούργησε έναν τεράστιο πολιτισμό και το οποίο, αναμειγνύόμενο με κατώτερες φυλές, υποβιβάστηκε στο αργυρούν γένος, το οποίο με τη σειρά του διεφθάρη

για να καταλήξει στο χαλκούν γένος.

Εμείς το λοιπόν καταγόμαστε από τους πατρώους θεούς γεννήτορες της φυλής μας, από τους τιτάνιους και γιγάντιους μυθικούς ήρωές μας, από το Χρυσούν εκείνο Γένος, το οποίο πρώτο και μοναδικό έδωσε στο εξευγενισμένο είδος μας την ονομασία άνθρωπος (εκ του άνω θρώσκω= βλέπω ψηλά), δημιούργησε κοινωνία ανθρώπων, εξευγενισμένων δηλαδή όντων, παρήγαγε ανθρωποκεντρική γνώση, διαχρονική ηθική και γενικώς πολιτισμό.

Εμείς οι Έλληνες, έχοντας επίγνωση ότι δεν είμαστε εθνικώς τυχαίοι, ταπεινοί και κατώτεροι, αλλά οι πρώτοι, οι εκλεκτοί του πολιτισμού, **δεν ντρεπόμαστε ούτε φοβόμαστε να διατυμπανίζουμε το μεγαλείο του έθνους μας**. Εμείς δεν ανήκουμε ούτε στους συγχυσμένους μαρξιστο-ψευτοδιεθνιστές, που τυφλοί επιδιώκουν την ισοπέδωση των εθνών, ούτε στους φοβισμένους ξενόδουλους του συντηρητισμού, μηδέ στους υποκριτικούς εθνικόφρονες των περασμένων δεκαετιών. Εμείς είμαστε συνειδητοί, καθαροί στην ψυχή Έλληνες, ως Έλληνες θα ενεργούμε, ως Έλληνες θα σκεπτόμαστε και θα ονειρευόμαστε το μέλλον. Υπερήφανοι δε και ισχυροί εισερχόμαστε στην διεθνή σκηνή και διεκδικούμε την θέση που μας ανήκει. Εμείς τολμούμε με θάρρος και σωφροσύνη να τιμούμε τους απωτέρους και νεωτέρους ήρωες της φυλής μας, να τιμούμε τους προγόνους μας όπως τους αξίζει, επειδή μας κληροδότησαν ένα μαγικό όνομα, το όνομα ΕΛΛΗΝ.

Ποιοί είναι οι Έλληνες άνθρωποι

Θα ήταν αδικία αλλά και παράλογο να θεωρήσουμε ότι όλοι όσοι έτυχε να κατοικούν στον χώρο των ελληνικών συνόρων έχουν μία εξ' ίσου αναπτυγμένη ελληνική συνείδηση. Όλοι οι κάτοικοι της χώρας είναι υπήκοοι, λιγότεροι δε είναι Έλληνες στην συνείδηση, αφού υπάρχουν αλλοεθνή στοιχεία

και συνειδήσεις σ' αυτό το κράτος. Έτσι, ελληνική υπηκοότητα και ελληνική συνείδηση και ταυτότητα δεν είναι ταυτόσημα πράγματα. Βεβαίως δεν σημαίνει ότι οι υπήκοοι του τόπου μας είναι δευτέρας διαλογής άνθρωποι ως άνθρωποι. Πρέπει όμως να ξεχωρίσουμε τα πράγματα, γιατί άλλη γνώμη μπορεί να έχουν για τον ελληνισμό και για το μέλλον της Ελλάδας οι υπήκοοι και άλλη οι Έλληνες. Και αν μεν όλοι απέβλεπαν στο εθνικό καλό και στο ευ ζην της ελληνικής πολιτείας, όχι μόνον δεν θα υπήρχε πρόβλημα, αλλ' απεναντίας θα ήταν μία ιδεώδης κατάσταση. Σπανίως όμως μπορεί αυτό να συμβεί στην πράξη. Δέον είναι, λοιπόν, εκείνοι που ανέρχονται στην κρατική εξουσία και ειδικότερα στην πολιτική, θα πρέπει πρωτίστως να είναι αποδεδειγμένως Έλληνες στην συνείδηση και όχι απλώς υπήκοοι αυτού του κράτους.

Εκτός όμως από τους καθαρώς αλλοεθνείς υπηκόους, σχεδόν το σύνολο του ελληνικού λαού φέρει μία συγχυσμένη ελληνική ταυτότητα, που κατοπτρίζει την ιστορία αυτού του τόπου. Η επικράτηση του χριστιανισμού έφερε πολλά ιουδαϊκά στοιχεία στην συνείδησή μας, τα οποία, με το πέρασμα των αιώνων εξετόπισαν πολλά ελληνικά χαρακτηριστικά. Χωρίς να το καταλαβαίνουμε είτε στρεφόμαστε κατά της αρχαιότητας, είτε είμαστε άκρως αντιφατικοί. Εδώ πρέπει να προστεθούν τα επιβληθέντα στοιχεία από τους κατακτητές μας, τους ρωμαίους παλαιότερα, τους σταυροφόρους κατόπιν και τους τούρκους τελευταίως. Έτσι, ένα μεγάλο μέρος των νεο-Ελλήνων φέρουν στοιχεία ανθελληνικότητας, χωρίς καλά-καλά να έχουν επίγνωση περί αυτού. Γι' αυτό φρονούμε ότι εμείς όλοι πρέπει να θεωρήσουμε τους εαυτούς μας ως Έλληνες υπό συνειδησιακή κάθαρση, ως **δυνάμει Έλληνες**, καθ' οδόν προς μια εθνική αφύπνιση και συνειδησιακή ανάπλαση.

Πέρα όμως από τον πληθυσμό εντός των συνόρων της Ελλάδας, ζει ένας τεράστιος κόσμος στα πέρατα της υφής που έχει ελληνική καταγωγή. Αυτός ο πληθυσμός διαιρείται

σε τρεις κατηγορίες: 1) Στους αποδήμους των τελευταίων 200 ετών. Αυτοί βρίσκονται σε διάφορα σημεία της γης, κυρίως δε στην Αμερική, Ευρώπη και Αυστραλία. Πολλοί εξ' αυτών έχουν μια συγχυσμένη, αλλά έστω κι' έτσι, νεο-ελληνική συνείδηση, άλλοι μιλούν ελληνικά και ενδιαφέρονται για την τύχη του ελληνισμού, άλλοι δε έχουν απωλέσει την ελληνική λαλιά, άλλοι είναι μόνο χριστιανοί ορθόδοξοι και λιγότερο ή καθόλου Έλληνες, κ.λ.π. Μ' άλλα λόγια κυριαρχεί μια ανακατωμένη κατάσταση, απαρτιζόμενη από στοιχεία ελληνικότητας και χριστιανισμού και στοιχεία εκ της χώρας φιλοξενίας. Έτσι, αλλιώς βλέπουν τον ελληνισμό οι ελληναμερικανοί, αλλιώς της Αυστραλίας, αλλιώς της Αφρικής. Όλοι όμως αποτελούν ένα ελληνικό υλικό υπό διαμόρφωση όταν εισέλθουν κάτω από κοινές συνισταμένες και κοινούς οραματισμούς. Όλοι λοιπόν είναι «δυνάμει Έλληνες», οι οποίοι, μέσω του ελληνιστικού κινήματος, μπορούν να αποκτήσουν την απαιτούμενη κοινή συνείδηση, μια συνείδηση ενότητας και συσπειρώσεως του έθνους μας. 2) Την δεύτερη ενότητα αποτελούν τα απομεινάρια της εποχής της μεγαλοσύνης του έθνους μας, που συνιστούν ένα τεράστιο μείγμα, αποτελούμενο από τους Έλληνες της Κάτω Ιταλίας, τους Έλληνες του Πόντου που σήμερα είναι διασπαρμένοι στην Ρωσία, Ουκρανία, Γεωργία, Ουζμπεκιστάν και άλλες περιοχές της πρώην Σοβιετικής Ενώσεως και τους Έλληνες της Μέσης Ανατολής και της Αφρικής. Το μεγαλύτερο μέρος εξ' αυτών ίσως διατηρεί την ελληνική λαλιά, τις παραδόσεις και την ταυτότητά τους, πιστεύουν στο όραμα της Ελλάδας μητέρας, αλλά περιμένουν την στιγμή του προσκλητηρίου. 3) Την τρίτη ομάδα αποτελούν οι «απωλεσθέντες» πληθυσμοί σε διάφορες περιοχές της γης, από την άπω αρχαιότητα μέχρι σήμερα. Ένα μεγάλο μέρος εξ' αυτών κατοικεί στην Μικρά Ασία κάτω από το τουρκικό πέπλο. Αν μάλιστα κοιτάξουμε προσεκτικά τις φυσιογνωμίες πολλών εκατομμυρίων «τούρκων», θα αναγνωρί-

σουμε τις μορφές των προγόνων μας. Αυτοί είναι βιολογικά αδελφοί μας και εθνικά εν υπνώσει Έλληνες. Σ' αυτούς προστίθενται οι καλάσα στο Πακιστάν, οι πατάνς στο Αφγανιστάν, ένα μέρος των συρίων, λιβανέζων, ιρακινών και περσών ακόμη, οι οποίοι έχουν ελληνική καταβολή και μερικώς το αναγνωρίζουν. Στην Ευρώπη, από τις στύλες του Ηρακλέους μέχρι τα Ουράλια, τέλος, αφομοιώθηκαν πολλοί σε διάφορες χώρες, αλλά διατηρούν αμυδρή την μνήμη της καταγωγής τους. Αυτή η τρίτη κατηγορία ξεπερνά τα 40 εκατομμύρια ανθρώπων και είναι οι εν υπνώσει αλλά δυνάμει Έλληνες.

Συνολικώς οι τρεις κατηγορίες αποδήμων εκτιμάται να απαρτίζουν **έναν πληθυσμό 80 εκατομμυρίων**. Όλους αυτούς τους θεωρούμε όχι οριστικώς απωλεσθέντες, αλλά «δυνάμει Έλληνες», Έλληνες που αναμένουν την εθνική τους αφύπνιση. Όλοι αυτοί αποτελούν έναν κοιμώμενο γίγαντα, που καρτερικά επί αιώνες αναμένει την αναστάσή του. Είμαστε δε βέβαιοι ότι το πλείστον αυτών των δυνάμει Ελλήνων θα επιστρέψει στην αγκαλιά της μητέρας Ελλάδας, όταν πια εκείνη θα είναι ικανή και έτοιμη να τους συσπειρώσει. Αν, επί παραδείγματι, αποδεσμεύσουμε την ελληνικότητα από την χριστιανική θρησκεία, τότε και ο μουσουλμάνος Έλληνας θα έχει θέση στην ελληνική αναγέννηση. Διότι πράγματι, τώρα είναι καιρός να επιστρέψουν τα παιδιά της Ελλάδας στην αγκαλιά της εθνικής μητέρας, μετά από αιώνων απουσία. Αυτό είναι άλλωστε ένα από τα νοήματα του ελληνιστικού κινήματος, να επιστρέψουν οι Έλληνες στην μεγάλη μητέρα, την Ελλάδα. Φρονούμε δε ότι μέσα στα κύτταρα των «δυνάμει Ελλήνων» υπάρχει η ελληνική γενετική πληροφορία, η πληροφορία του έθνους μας, υπάρχει στα ενδόμυχα της ψυχής τους το ελληνικό αρχέτυπο.

Το ελληνικό κίνημα απευθύνεται σ' όλους, και τους καλεί να ενταχτούν κάτω από την ιδεολογία του, που είναι η ιδεολογία του Έλληνα και της μητέρας Ελλάδας. Προσπαθούμε,

και θα τα καταφέρουμε, **να φτιάσουμε, όλοι οι απανταχού Έλληνες, δυνάμει και ενεργεία, μια κοινή συνείδηση, μια κοινή λαλιά, κοινές παραδόσεις και κοινά εθνικά οράματα.** Όλοι θα αγκαλιαστούμε ως αδελφοί, ως ένα αίμα και με αγάπη να δημιουργήσουμε την ελληνική αφύπνιση, να ανάψουμε την λαμπάδα της εθνικής μας πυράς.

Η μεγίστη προσφορά του ελληνικού έθνους

Το ότι ο ελληνικός λαός είναι ο περιούσιος λαός του πολιτισμού, το μαρτυρούν τα επιτεύγματά του, τα οποία, αν και πολλοί κατά καιρούς προσπάθησαν να τα αφανίσουν, έμειναν αρκετά ώστε να φωτίζουν την ανθρωπότητα. Μιά μικρή αναδρομή στην θαυμαστή πράγματι πορεία αυτού του έθνους δίνει ανάγλυφα το μεγαλείο του.

Στα ομηρικά έπη βρίσκεται ένας τρόπος ζωής, ο χαρακτήρας ενός λαού που προοριζόταν να δημιουργήσει πολιτισμό. Οι βασικές αντιλήψεις για τους θεούς, για τις σχέσεις μεταξύ θεών και ανθρώπων και για τις σχέσεις των ανθρώπων αναμεταξύ τους, διαποτισμένες από αξίες και ηθική, βρίσκονται πολύ ενωρίς μορφοποιημένες και αποκρυσταλλωμένες στην καθημερινή ζωή. Τα έργα του Ησιόδου στην συνέχεια παρουσιάζουν αξίες του πολιτισμένου ανθρώπου, αλλά και την γενοαλογία θεών και ηρώων, η οποία απετέλεσε την βάση για την δημιουργία της σχέσεως των Ελλήνων με τους θεούς τους. Αυτή η σχέση αντικατόπτριζε στην ουσία την καταγωγή και τις σχέσεις των ιδίων των Ελλήνων. Τα “Ορφικά” ποιήματα, τα οποία περιέχουν γνώση περί κοσμογονίας, απετέλεσαν την αφετηρία για την πρώιμη φιλοσοφική σκέψη. Μέσα από αυτά ανέτειλε τόσο η μυστηριακή άνθιση όσο και η φιλοσοφική και επιστημονική εξήγηση του κόσμου από τους μεταγενέστερους φιλοσόφους. Από τον 6ον π.Χ. αιώνα και μετά, ακολούθησε η στρατιά εκείνων των νοημόνων Ελλήνων, οι

οποίοι ονομάζονται «προσωκρατικοί» και, έθεσαν τα βασικά και αιώνια φιλοσοφικά ερωτήματα, για να χτίσουν στην συνέχεια ορθολογιστικές εξηγήσεις περί του περιβάλλοντος κόσμου και του ανθρώπου του ιδίου. Η θαυμαστή εκείνη περίοδος ήταν άνευ προηγουμένου εύφορη και δημιουργική, διότι τότε ακριβώς το ελληνικό έθνος γέννησε τα συστατικά που στην συνέχεια απετέλεσαν το ελληνικό πνεύμα, το οποίο άνθισε αργότερα στην κλασσική περίοδο.

Ο Έλληνας ουδέποτε δέχτηκε προφητική γνώση και βαθμιαίως **έφτασε στην ανακάλυψη του Ορθού Λόγου, με την βοήθεια του οποίου λογικώς και επιστημονικώς ερμηνεύει τον περιβάλλοντα κόσμο.** Αυτό ήταν ένας άθλος στην εξέλιξη αναστρέφοντας δια παντός τις μέχρι τότε αντιλήψεις. Η σύγχρονη επιστήμη δεν θα υπήρχε αν ο ορθός λόγος δεν είχε εδραιωθεί προηγουμένως από τους Έλληνες ως η μοναδική οδός σκέψεως. (Αυτή την ορθολογιστική αντιμετώπιση των γεγονότων πρέπει να αναπτύξουμε και σήμερα, αποβάλλοντας την δεισιδαιμονία, κακοδαιμονία, την υπερβολή και μυστικοσκευωρία που ψυχή τε και σώματι μας ταλαιπωρούν).

Ο Έλληνας πρώτος ανέπτυξε μια **ανθρωποκεντρική και κοινωνιοκεντρική ηθική** και ένα σύστημα αρετών, που πάντοτε εμπεριέχοντο στον ορθολογισμό, την εποχή που η λοιπή ανθρωπότητα κυριαρχείτο από πρωτόγονες συνήθειες ή βρισκόταν υπό την απόλυτη εξουσία και βούληση του σατράπη ή βασιλιά. Το σύστημα αρετών, το οποίο είχε διαποτίσει την ατομική και κοινωνική ψυχή των αρχαίων προγόνων μας μέσω διδαγμάτων, αποφθεγμάτων, παραδείγματος των ηρώων, μύθων, θεατρικών έργων, φιλοσοφίας και καθημερινής επικοινωνίας, έθεσε την θετική βάση για την δημιουργία και λειτουργία μιας πραγματικής κοινωνίας ανθρώπων. Μέρος από αυτό το αξιακό συγκρότημα των αρετών δραστηριοποιήθηκε κατά την ευρωπαϊκή Αναγέννηση και απετέλεσε το ηθικό υπόβαθρο του συγχρόνου δυτικού κόσμου, ενώ εμείς αντιθέ-

τως κληρονομήσαμε την ηθική του τούρκου, την δουλοφροσύνη και τις απαξίες της κουτοπονηριάς.

Το ελληνικό έθνος δημιούργησε τις αζεπέραστες **ιδέες περί Κάλλους και Αισθητικής**, οι οποίες έκτοτε έγιναν τρόπος ζωής των ανθρώπων. Η αρχιτεκτονική και γλυπτική αποθεώθηκαν κι' έφτιαξαν το κλασσικό μεγαλείο. Αυτό το κλασσικό κάλλος είναι και σήμερα ζωντανό στον δυτικό κυρίως κόσμο και στην Άπω Ανατολή ακόμη, ενώ λιγότερο μέχρι ανύπαρκτο στην γενέτειρά του την Ελλάδα. Το άσχημο για μας είναι ότι εκείνοι έχουν γίνει πιο άξιοι κληρονόμοι από εμάς τους ιδίους. Είναι βεβαίως θλιβερό και εξοργιστικό η χώρα που γέννησε το κλασσικό κάλλος, συστηματικά και παντιοτρόπως να το αποστρέφεται. Ούτε ένα από τα προσφάτως κατασκευασθέντα μουσεία λ.χ., ούτε ένα σχολείο ή πανεπιστήμιο έχει μια κλασσική γραμμή, ούτε το νέο αεροδρόμιο Αθηνών έχει ένα ίχνος που να θυμίζει ότι εδώ γεννήθηκε το κάλλος. Αυτό δείχνει, μεταξύ άλλων, πόσο μακριά εμείς οι νεοέλληνες βρισκόμαστε από την αρχαία μεγαλοπρεπή καταγωγή μας. Δείχνει δε επιπροσθέτως ότι το ιερό καθήκον των ελληνιστών είναι να απαλείψουν αυτήν την εθνική ντροπή, να ξεπλύνουν την κατάντια.

Ο Έλληνας δημιούργησε πολιτεύματα, τα οποία καθόριζαν την οργάνωση και διοίκηση μιας χρηστής πολιτείας. Η πολιτική ηθική, το πολιτικό ήθος των πολιτών και κυβερνητών είχε αναλυθεί περιτράνως από τους φιλοσόφους. Μα κυρίως είχε γίνει πολιτική πρακτική, σχηματίζοντας έτσι το πολιτικό έθος πάνω στο οποίο και δια του οποίου προέκυψε πολιτισμός. Για πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας σχηματίστηκαν νόμοι που πήγαζαν από τον πολίτη και όχι από τον βασιλιά-φαραώ ή από τον θεό του Σινά. Ο κυβερνήτης θα έπρεπε να είναι παιδαγωγός, ένα λαμπρό παράδειγμα πλήρους πολίτη, που θυσιάζεται για την πόλη του. Το ήθος του πολιτικού παιδαγωγού, του πολιτικού παραδείγματος και

υποδείγματος, πέρασε στο σύγχρονο αναπτυγμένο κόσμο της Δύσεως, και δημιουργήθηκε ο Διαφωτισμός και ο νέος άνθρωπος. Εμείς, ούτε κατά διάνοιαν έχουμε εισάγει στον πολιτικό βίο της χώρας μας έστω ένα μικρό ίχνος πολιτικού ήθους και αξιοπρεπείας.

Το ελληνικό έθνος εξέλιξε μια **μοναδική στον κόσμο γλώσσα**, της οποίας ο πλούτος τρόχισε μυαλά και επέτρεψε στο ελληνικό πνεύμα να αναδείξει και αποδείξει το μεγαλείο του. Αυτή η γλώσσα παρουσιάστηκε πλήρης από τότε που έχουμε γραπτά κείμενα, από τον Όμηρο. Δουλεύτηκε όμως στην συνέχεια κατά την κλασσική εποχή από τους γίγαντες της φιλοσοφίας, ώστε να σχηματιστεί ο ανεπανάληπτος σε τελειότητα ελληνικός λόγος. Αυτή η γλώσσα απλώθηκε στην Ευρώπη κατά κύματα και έδωσε στους ανθρώπους λαλιά και συν τω χρόνω ανώτερη έκφραση και αφηρημένο λόγο. Αυτή την ίδια γλώσσα, την οποία από γεννησιμιού μας παραλάβαμε, την εκχυδαΐζουμε και την περιφρονούμε, παραβλέποντες την τεράστια σημασία της, εισάγοντας δήθεν αγγλικές λέξεις (που είναι παραποιημένες ελληνικές) και την κατακρεουργούμε για να μαραθεί σιγά σιγά αυτό το θαυμάσιο πνευματικό δημιούργημα. Πρέπει όμως να έχουμε υπ' όψιν ότι αν σβήσει η γλώσσα μας θα σβήσει και η Ελλάδα, θα θανατωθεί το ελληνικό έθνος. Οι ελληνιστές, έχοντας επίγνωση της σπουδαιότητας της ελληνικής γλώσσας, όχι μόνο την διαφυλάττουμε ως κόρην οφθαλμού, όχι μόνο την θέτουμε υπό θεραπεία και περιφρόρηση, όχι μόνο της δίνουμε την συνειδησιακή της αποκατάσταση στην ψυχή των νεοελλήνων, αλλά θα προάγουμε επίσης τον διεθνή της χαρακτήρα, θα την προάγουμε ως γλώσσα του σκεπτομένου παγκοσμίου ανθρώπου.

Το έθνος μας δημιούργησε **το αθλητικό ιδεώδες**, μέσα στο οποίο εντάσσεται μία αρμονία ψυχικής μεγαλοσύνης και σωματικής διαπλάσεως. Διότι ο αθλούμενος ασκείτο βεβαίως σωματικώς, αλλά και διαπαιδαγωγείτο στο ν' αποτελεί παρά-

δειγμα ήθους, ψυχικής ευφορίας και σεβασμού προς τον συνάνθρωπο. Ο αθλητής Έλληνας δεν έχει καμιά σχέση με τον σημερινό αθλητή έμπορο, ο οποίος προάγει τις δεξιότητες του χωρίς ήθος και ψυχικό πλούτο. Δεν έχει καμιά σχέση με το εμπόριο του ποδοσφαίρου.

Ο Έλληνας έδωσε μια **υπερπροηγμένη αντίληψη περί της γενέσεως του σύμπαντος κόσμου**, που ήταν μάλλον επιστημονική, παρά προφητική ή δογματική. Εντάσσοντας και ταυτίζοντας τους θεούς και το Θείο με την Μητέρα Φύση, στην ουσία θεοποιούσε την ίδια την φύση, την θεώρησε κόσμο (=κόσμημα) και εν συνεχεία την λάτρεψε με κάθε ευσέβεια. Διότι, όπως λέει ο Αριστοτέλης, τα πάντα εντός του κόσμου αυτού συντελούνται. Υπήρξε, μ' άλλα λόγια, μία ανώτερη θεοσέβεια προς το ίδιο το αείζωο Σύμπαν, προς τις αρμονικές, πολυδιάστατες και πολυσήμαντες λειτουργίες του. Γι' αυτό, **η γνώση «περί τα Φυσικά» ήταν γνώση περί των ιδίων των θεών και ως εκ τούτου ήταν επιτρεπτή η αναζήτηση αυτής της γνώσεως. Έτσι, ουσιαστικώς ιεροποιήθηκε η αναζήτηση της αλήθειας δια του Ορθού Λόγου**. Κυρίως όμως η ελληνική θρησκεία ήταν θρησκεία εθνική, που εξέφραζε τον ιδιαίτερο χαρακτήρα των Ελλήνων. Μπορούμε να ισχυριστούμε ότι τα ανωτέρω επιτεύγματα των Ελλήνων δεν θα είχαν επιτελεστεί αν δεν είχαν αυτήν ακριβώς την θεοαντίληψη και κοσμοαντίληψη. Διότι οι αντιλήψεις περί της γενέσεως του σύμπαντος και των ανθρώπων είναι πηγές για την γένεση μιας σειράς άλλων παραγώγων αντιλήψεων και δοξασιών, οι οποίες τελικώς απαρτίζουν το λεγόμενο εθνικό αρχέτυπο. **Το αρχέτυπο είναι δηλαδή το σύνολο των θρύλων-μύθων περί των θεών, περί του κόσμου και περί των ανθρώπων και αποτελεί την ιδιαίτερη σφραγίδα του κάθε έθνους**. Οι Έλληνες έφτασαν στο μεγαλείο της ανυψώσεώς τους κυρίως λόγω των σπουδαίων και μεγάλων δοξασιών που είχαν περί θεογονίας, κοσμογονίας και εθνογονίας. Μ' άλλα

λόγια, έφτιαξαν, σε κάποια στιγμή, το μεγαλείο τους γιατί είχαν παλαιόθεν κατάλληλες θρησκευτικές δοξασίες. Συνεπώς, η θρησκευτική αντίληψη είναι υπερτέρα όλων των άλλων κοινωνικών αξιών και δοξασιών και, ως προκύπτει, καθοριστική για τον σχηματισμό του εθνικού χαρακτήρα.

Η σφαίρα του ελληνικού πνεύματος περιέκλειε κάθε είδους θέμα, το οποίο προβλημάτιζε και ακόμη προβληματίζει τον άνθρωπο. Ο φυσικός και μεταφυσικός κόσμος, ο άνθρωπος ως βιολογικό και έμψυχο ον, η κοινωνία ως ενάρετη πολιτεία, το αίτιο και ο σκοπός του όντος εν γένει, το κάλλος και η αρετή, απετέλεσαν την ουσία της ελληνικής σκέψεως. Ιδιαιτέρως δε πρέπει να σταθούμε στο σύστημα αξιών που καλλιεργήθηκε σε ύψιστο βαθμό, αξίες από τις οποίες τόσο ένας ενάρετος άνθρωπος όσο και μία ενάρετη πολιτεία πρέπει να διακατέχονται. Ως όραμα και στόχος του ιδανικού εναρέτου πολίτη τίθεται ο «Έλλην του καλού και του αγαθού», ο Έλλην της μεγαλοψυχίας, αλλά και της μετριοφροσύνης, της σωφροσύνης, ο Έλλην της δημιουργίας και του λάμποντος φωτός, ο Έλλην του κάλλους, ο Έλλην ως καθολικός πολίτης, ο οποίος αγαπά την πολιτεία του, σέβεται τους νόμους της και θυσιάζεται γι' αυτήν. Είναι ο Έλλην Σωκράτης, ο οποίος προτιμά να πεθάνει, ακόμη κι' αν τον αδικεί ο νόμος της πολιτείας του παρά να δραπετεύσει, είναι ο Έλλην Λεωνίδα, ο οποίος πέφτει στο πεδίο της μάχης «τοίς κείνων ρήμασι πειθόμενος», είναι ο Έλλην Αλέξανδρος, ο οποίος, ως κεραυνός Διός, διέλυσε τον αιώνιο εξ ανατολών κίνδυνο, τους πέρσες και διέσπειρε το ελληνικό φως ανά την οικουμένη, είναι ο Έλλην τραγικός που βγάζει στην επιφάνεια πανανθρώπινες αξίες και διδάσκει, είναι ο Έλλην ρήτορας που καλλιεργεί και ωραιοποιεί τον προφορικό λόγο, είναι ο Έλλην γλύπτης και αρχιτέκτων που λα-ξεύει τα μάρμαρα και εγείρει Παρθενώνες.

Το έθνος το ελληνικό λοιπόν, όντας όχι ένα τυχαίο προϊόν της ιστορίας, αλλά το μοναδικό μεταξύ των εθνών, το

οποίο τόσα πολλά προσέφερε στην παγκόσμια εξέλιξη, δικαίως πρέπει να είναι το πρώτο που να διατηρείται στην παγκόσμια μνήμη. Και διασφαλίζεται αυτό μόνο με την αφύπνιση και εν συνεχεία την εξέλιξη ημών των ιδίων. Εμείς έχουμε δικαίωμα και καθήκον να ανεβάσουμε τόσο ψηλά το έθνος μας, ώστε πάντοτε να είναι επίκαιρο και νέο, να παρουσιάζεται στην παγκόσμια συνείδηση ως ένας ανυπέρβλητος πνευματικός γίγας.

Μερικοί ζηλόφθονες, αδαείς και κομματικώς μυωπικοί, θέλοντας να μειώσουν το μέγεθος αυτού του γιγαντιαίου έθνους, το κατηγόρησαν για την ύπαρξη δούλων στην αρχαιότητα, λέγοντες ότι, αφού είχαν δούλους, είχαν καιρό να φιλοσοφούν. Πόσον όμως γελασμένοι είναι! Πέρα από την μεγάλη συζήτηση που οφείλουμε κάποτε να κάνουμε για την αληθινή θέση των δούλων στην αρχαία Ελλάδα, ή για τους σημερινούς πνευματικούς δούλους, τους νεοέλληνες, δούλους είχαν και οι πέρσες, και οι εβραίοι και οι αιγύπτιοι και όλοι οι λαοί της Ευρώπης, όμως ουδείς απ' αυτούς δημιούργησε την φιλοσοφία, το δια νόμου πολίτευμα και το μεγαλείο των Ελλήνων. Κι' αν ακόμη είχαν δούλους κι' αν έκαναν κατακτήσεις δείχνοντας έτσι την ισχύ τους, παραλλήλως έδειξαν την παντοδυναμία τους στο πνεύμα και στον πολιτισμό. Και ας μην ξεχνούμε ότι υπήρξαν και άλλοι λαοί, κυρίως πολεμικοί, οι οποίοι κατέκτησαν τον κόσμο, όπως οι τούρκοι, για τους οποίους εκατομμύρια ανθρώπων δούλευαν ως είλωτες. Όμως δεν κληροδότησαν κατά την παντοδυναμία τους τίποτα για την ανύψωση της ανθρωπότητας, παρά μόνο βαρβαρότητα και καλύβες. Δεν είναι, συνεπώς, ο υλικός πλούτος και η ελευθερία χρόνου αρκετά για να μεγαλουργήσουν ένα έθνος. Είναι απαραίτητη μια πρωταρχική εθνική σπίθα, η ειδοποιός εκείνη διαφορά που ξεχωρίζει το ένα έθνος από το άλλο.

Δεν διστάζουμε λοιπόν να τονίσουμε ότι οι Έλληνες έχουν από τους θεούς τους και από τον τιτάνα Προμηθέα κληρονο-

μήσει την σπίθα του μεγαλείου τους. Αρκεί να θελήσουν να την αναφλέξουν. Αυτό είναι το καθήκον και ο σκοπός των ελληνιστών. Γι' αυτό άλλωστε τον λόγο οι ελληνιστές έχουν κληθεί από την Ελλάδα και αυτό το έργο θα επιτελέσουν.

Αυτές οι ιδιότητες και πολλές ακόμη που δεν περιγράφτηκαν εδώ, ιδιότητες που κάνουν τον άνθρωπο να είναι λογικό ον, τον κάνουν γενικώς Άνθρωπο, πρέπει να αποτελέσουν πάλι την εθνική ταυτότητά μας, προς την οποία οφείλουμε να αναφερόμαστε και να επιδιώκουμε να φτάσουμε στην καθημερινή πρακτική, αν πράγματι θέλουμε να λεγόμαστε και να είμαστε Έλληνες.

Ίσως μερικοί, στο όνομα του πραγματισμού, ισχυριστούν ότι μία τέτοια ταυτότητα δεν είναι παρά μόνο ουτοπία, μία χίμαιρα άπιαστη και ξεγελάστρα, δεδομένου ότι ο σημερινός άνθρωπος δεν είναι παρά ένας ρωμηός γραικύλος. Όπως και ν'άχει η κατάσταση, είναι προτιμότερο να θέτουμε μία ταυτότητα όραμα, προς την οποία να τείνουμε και να επιδιώκουμε να φτάσουμε κάποτε. Θα ήταν έγκλημα ασφαλώς να σχηματίσουμε ως ιδανική ταυτότητα αυτή του ραγιά, του υπηκόου, του ξενοδούλου, του τιποτένιου, γιατί τότε έτσι θα γίνουμε τελικώς. Και αν ακόμη φαίνεται ουτοπική η ιδανική ταυτότητά μας σε σχέση με το τιποτένιο σήμερα, πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν ότι τα έθνη, ως οι ατομικοί χαρακτήρες, ενέχουν την δυναμική της βελτιώσεως. Αλίμονο βεβαίως σ' εκείνο το έθνος που θα περιπέσει στην στασιμότητα, στο τέλμα, στον κατήφορο, γιατί τελικώς θα καταρρεύσει.

Οι ελληνιστές στρέφονται κατ' ευθείαν προς εκείνα τα ιδανικά, τα οποία θεωρούν μοναδική πηγή της ελληνικής αλλά και πανανθρωπίνης υπάρξεως και, χωρίς τα οποία δεν μπορούμε ούτε να λεγόμαστε, ούτε να είμαστε Έλληνες. Και θέτουμε το πρόβλημα, ή είμαστε Έλληνες και πιστώς ακολουθούμε το αρχέτυπό μας, ή δεν είμαστε και αλλάζουμε όνομα. Αν μόνο στα λόγια είμαστε Έλληνες και στην πράξη κάτι άλ-

λο, ποιά σημασία θα έχουν τα λόγια; Τότε δεν θα είμαστε παρά πονηροί, υποκριτές, ανθέλληνες, αντικοινωνικοί κλπ, όπως πολλές φορές δικαιολογημένα μας παρουσιάζουν διάφοροι στο εξωτερικό. Δεν μένει λοιπόν παρά να επαναστατήσουμε, όχι εναντίον των άλλων, αλλά πρώτον και κύριον εναντίον του εαυτού μας.

Σε ποιά εποχή αναζητούμε την ταυτότητά μας

Η εθνική ιστορική ταυτότητα αγκαλιάζει ασφαλώς ολόκληρη τη διαδρομή που έχει διανύσει το έθνος μας κατά την μακραίωνη ύπαρξή του από την μυθική εμφάνισή του μέχρι σήμερα. Διότι η σημερινή ύπαρξή μας, έστω και ως νεο-Έλληνες ή ρωμηοί, δεν επιδέχεται ιστορικά κενά. Το πλέον αδιάσειστο στοιχείο αποδείξεως της συνέχειάς μας από την αρχαιότητα είναι η μοναδική γλώσσα μας. Μέσα σ' αυτή την γλώσσα βρίσκεται ζωντανός ο Όμηρος, ο Ηράκλειτος, ο Πλάτων, ο Αριστοτέλης, ο Πλούταρχος, ο Ψελλός, ο Πλήθων, η χριστιανική πατρολογία και βυζαντινή λογοτεχνία, οι νεο-έλληνες συγγραφείς, ως και ο απλός άνθρωπος των δημωδών τραγουδιών κατά την τουρκοκρατία.

Αν όμως θεωρήσουμε το ελληνικό έθνος ως κριτήριο υπάρξεώς μας, το αρχαίο έθνος έχει σχεδόν απωλεσθεί και κινδυνεύουμε να χάσουμε την ιστορική συνέχεια. Εν τοιαύτη περιπτώσει, εμείς παύουμε να είμαστε Έλληνες. Θεωρούμε λοιπόν ότι ναι μεν έχουμε απωλέσει το ελληνικό έθνος, αλλά στοιχεία του έχουν κατορθώσει να επιβιώνουν, ώστε να μας επιτρέπουν μια διαθλασμένη έστω συνέχεια. Τότε δικαιούμεθα να επιχειρήσουμε την αναστύλωση του ελληνικού έθνους και την ανακήρυξή του σε ημέτερον έθνος και εν συνεχεία να έχουμε το δικαίωμα κληρονομήσεως του πολιτισμού

μας. Γιατί αν αναστυλώσουμε το αρχαίο έθνος χωρίς δικαίωμα κληρονομήσεως, τότε σημαίνει ότι είμαστε κάποιοι άλλοι, οι οποίοι απλώς υιοθετούμε το ελληνικό έθνος, πράγμα που πρέπει να αποφύγουμε.

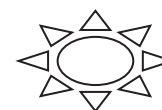
Για να σχηματίσουμε λοιπόν την αναζητούμενη ελληνική ταυτότητα του Έλληνα δημιουργού, του ελευθέρου, του υπερηφάνου, του καλού και του αγαθού, πρέπει να επιλέξουμε τα αναγκαία στοιχεία-συστατικά από ολόκληρη την ιστορία μας για να διατηρήσουμε την ιστορική μας συνέχεια χωρίς να αποκόψουμε καμιά ιστορική περίοδο. Κατόπιν έχουμε δικαίωμα να τονίσουμε όποια ιστορική περίοδο μας εκφράζει περισσότερο. Συνδέοντας τα σπουδαία στοιχεία των μεταγενεστέρων εποχών με αυτά της αρχαιότητας, αποκτάται συνοχή και το μεγαλείο διογκώνεται, η συνειδήσή μας γίνεται ευρωστότερη και το κάθε κομμάτι της ιστορίας μας παίρνει την ουσία και την μεγαλοπρέπεια του συνόλου. Υπό αυτό το πρίσμα ο Διγενής Ακρίτας, ο Ρήγας Φεραίος και ο Κολοκοτρώνης συνδέονται με τον Ηρακλή, τον Θησέα και τον Λεωνίδα σ' ένα σύνολο εθνικών ηρωϊκών προτύπων, που σήμαναν τρανά πράγματα για την ύπαρξη και πορεία του έθνους μας. Τα αγάλματά τους, το ένα δίπλα στο άλλο, θα θυμίζουν την συνέχεια και θα κοσμούν τους χώρους μας καθώς και την ψυχή μας. Έτσι θα συνθέσουμε μία ταυτότητα ζωντανή, αφού ολόκληρη η ιστορική μας ύπαρξη θα είναι παρούσα στο σήμερα. Ένα χρυσό, αλλά άτρωτο νήμα συνδέει τον μυθικό Έλληνα της εποχής των Θεών, τον ωγύγιο Έλληνα με τον Έλληνα του Ομήρου, της κλασσικής και αλεξανδρινής περιόδου, καθώς με τον βυζαντινοκρατούμενο, τον τουρκοκρατούμενο και τον σημερινό νεο-ρωμηό.

Για την διαμόρφωση της ταυτότητας του Έλληνα πολιτικού ανθρώπου, απεναντίας, θα πρέπει να αντλήσουμε πρότυπα κυρίως από την αρχαιότητα, η οποία έχει διδάξει τα μέγιστα για τα πολιτεύματα. Ο πολιτικός άνθρωπος της δημο-

κρατικής κυρίως εποχής θα πρέπει να υπερισχύει στην εθνική ταυτότητά μας, παρά ο αυτοκρατορικός άνθρωπος - υπήκοος του Βυζαντίου και ο ραδιούργος του καιρού μας. Επειδή σκοπεύουμε να δημιουργήσουμε μία Ελλάδα ελευθέρων πολιτών και όχι υπηκόων, τα ιστορικά πρότυπα της ελευθερίας θα πρέπει να έχουν κυρίαρχη θέση. Μ' αυτά τα παραδείγματα θέλουμε να τονίσουμε ότι για τον σχηματισμό μιας νέας αναγεννημένης εθνικής ταυτότητας πρέπει να αντλήσουμε το καλό και το αγαθό, όπου και αν αυτό παρουσιάζεται κατά την μακράιωνα ύπαρξή μας ως έθνος. Η ιδεολογία της νέας συνειδήσεως θα πρέπει συνεπώς να είναι ένα απαύγασμα των καλών ιδιοτήτων της φυλής μας, που θα εμπεδωθούν στον καθημερινό βίο μας και πάντοτε θα αποτελούν ιδανικό και στόχο καλύτερεύσεως και ανυψώσεως. Τότε θα είμαστε άξιοι για μια άλλη, αξιόπιστη και αξιοπρεπή Ελλάδα.

Κεφάλαιο 2

Προβλήματα Ταυτότητας και Κοινωνικής Διαφθοράς

Μερικοί ισχυρίζονται ότι η σημερινή Ελλάδα είναι καταδικασμένη να χαθεί κάτω από την πίεση των διεθνών συνθηκών και συμφερόντων και από ενδογενή αδυναμία να ακολουθήσει την παγκόσμια εξέλιξη. Η ενσωμάτωση στην Ευρωπαϊκή Ένωση έχει ήδη καθορίσει, λένε, την υποτελική θέση της χώρας μας, το ΝΑΤΟ έχει επίσης περιορίσει τα όρια της αυτοδιαθέσεως και, τα αμερικανικά συμφέροντα επιβάλλουν τον περαιτέρω ακρωτηριασμό της Ελληνικής Επικρατείας. Άλλοι, περισσότερο επηρεασμένοι από τις θεωρίες του συνωμοτισμού, βλέπουν παντού πράκτορες, εσωτερικές και παγκόσμιες συνωμοσίες, μια υπερβολή και φυγή από τις ευθύνες μας, χωρίς βεβαίως να σημαίνει ότι αυτές δεν υπάρχουν. Έτεροι τέλος, είτε φύσει απαισιόδοξοι, είτε συγχυσμένοι, είτε κουρασμένοι από την υποτέλεια, έχουν χάσει κάθε ελπίδα για το μέλλον της νεο-Ελλάδας. Ο αντίλογος όλων αυτών είναι η αγάπη μας για το έθνος μας, η αγάπη μας για δημιουργία και η επιθυμία για ανέλιξη, πρόοδο και πρωτοπορία, τα οποία υπάρχουν βαθειά μέσα στον καθένα μας.

Θα προσπαθήσουμε εδώ να ανασύρουμε στην επιφάνεια μερικά εκ των σπουδαίων ζητημάτων που είναι γνωρίσματα

της παρακμής μας. Επειδή δε το κίνημά μας είναι κοσμικό και όχι θρησκευτικό, θα ασχοληθούμε κυρίως με τα σοβαρά κοσμικά προβλήματα που ταλανίζουν την Ελλάδα, που βασανίζουν και προβληματίζουν το καθένα μας, που μας κάνουν να οργιζόμαστε και να αγανακτούμε. Θα αναφερθούμε όμως στο θρησκευτικό ζήτημα όταν κι εφόσον τούτο άπτεται των κοσμικών παραμέτρων της κοινωνίας μας. Δεν αποσκοπούμε να μειώσουμε πιστεύο και δοξασίες συμπολιτών, αλλά αγαθή τη ψυχή, να προκαλέσουμε μια ζύμωση ιδεών για το καλύτερο αυτής της πολιτείας.

Οι ξένοι κι εμείς

Ο δυτικός άνθρωπος αναγνωρίζει το αρχαίο ελληνικό μεγαλείο, θαυμάζει και δοξάζει τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό μας, υποκλίνεται μπροστά του, ακόμη και όταν τον ζηλεύει, όμως αρνείται, στην ουσία, να δεχτεί εμάς τους νεοέλληνες ως κληρονόμους εκείνου του μεγαλείου. Ούτε λίγο ούτε πολύ, σε κρίσιμα σημεία, δεν θέλουν να μας θεωρούν Έλληνες καν κι **επιδίδουν μάλιστα η Αρχαία Ελλάδα να καταστεί ένα παγκόσμιο μουσείο χωρίς ιδιοκτήτη, ένας παγκόσμιος πλούτος, ο οποίος να ανήκει σε όλη την ανθρωπότητα, ώστε να παίρνει ο καθένας ό,τι θέλει**, να καπηλεύεται την ιστορία και τα ονόματα, να κλέβει θησαυρούς και ιδέες χωρίς να απολογείται σε κανέναν. Μ' αυτό το σκεπτικό οι νοτιοσλάβοι ονομάζονται μακεδόνες, οι τούρκοι απόγονοι του Ομήρου, οι βούλγαροι ίσως αρχαίοι θράκες και ποιος ξέρει τι άλλο θα προκύψει στο μέλλον.

Εμείς δε δεν κατορθώσαμε να εξελιχθούμε, να δυναμώσουμε και να διεκδικήσουμε αποτελεσματικά ό,τι μας ανήκει. Γιατί αν η χώρα μας κυβερνιόταν σωστά από Έλληνες στην ψυχή, από γενναίους στο θάρρος και σώφρονες στο πνεύμα κυβερνήτες, αν ακόμη εμείς ο λαός θέταμε υπεράνω του εαυ-

τού μας την Ελλάδα και την προκοπή της πολιτείας μας, τότε η Ελλάδα θα ήταν καθ' όλα πανίσχυρη, ώστε ούτε σλάβοι ούτε τούρκοι θα τολμούσαν να αρπάζουν το παραμικρό από όσα μας ανήκουν. Ταυτοχρόνως θα εμπνέαμε εμπιστοσύνη και σεβασμό στην διεθνή κοινότητα, αφού θα είχαμε την απόδειξη ότι πράγματι είμαστε Έλληνες μ' όλη την σημασία της λέξεως.

Απόδειξη προκύπτει από τον σεβασμό που θα πρέπει να επιδεικνύουμε προς το παρελθόν, σεβόμενοι τα μνημεία των Ελλήνων προγόνων μας. Αυτό γίνεται πράξη όταν η Ιερά Οδός λ.χ. γίνει πράγματι Ιερά Οδός και όχι δρόμος της βρωμιάς, των φορτηγών και της κατάντιας. Αποκτούμε τον σεβασμό όταν τα ιερά της Ελευσίνας πάψουν να είναι σκουπιδότοπος, όταν η Ακαδημία Πλάτωνος γίνει πράγματι Ακαδημία της Φιλοσοφίας και όχι νεκρότοπος των σιδηρικών, όταν ο Κεραμικός ανασκαφεί και θεωρηθεί ιερός τόπος, όταν ο αρχαίος κόσμος αποχαρακτηριστεί από ειδωλολατρικός και αποκατασταθεί συνειδησιακός και πολιτειακός, όταν..... όταν τέλος προάγουμε την κοινωνία μας με τα σύγχρονα δεδομένα.

Πέρα όμως από την δική μας ανικανότητα να υψωθούμε σε Έλληνες, εκτείνεται η ζήλεια, η κακεντρέχεια, ο φθόνος και ο φόβος των πρώην βαρβαρικών εθνών. Εξ αυτών των συναισθημάτων ορμώμενοι, επεδίωξαν, άμα τη γεννέσει του νεοελληνικού κρατιδίου, να παρεμποδίσουν την ανύψωση αυτού του θαυμαστού λαού σε λαό της ιστορίας. Όταν λ.χ. ο Καποδίστριας ανακοίνωνε ότι σκοπός του ήταν να δημιουργήσει μια Ελλάδα ηγέτιρα των εθνών, βρέθηκε δολοφονημένος. Τότε επήλθε η σύγχυση και χάσαμε τον δρόμο μας. Πολλοί ρωμαντικοί όμως έτρεξαν στην Ελλάδα να προσφέρουν υπηρεσίες στην ανασκαφή των αρχαιοτήτων. Παράλληλα τα κράτη αρχαιολογικών αποστολών έκλειναν συμφωνίες με το ανήμπορο και ανυποψίαστο τότε κρατίδιο και μοίρασαν την Ελλάδα σε αρχαιολογικές ζώνες, όπου η κάθε ισχυ-

ρή χώρα είχε “αρχαιολογική κατοχή” και την έχει μέχρι σήμερα. Αλλά οι **ρωμαντικοί φιλέλληνες έχουν πλέον εκλείψει και κυριαχούν οι εθνικές σκοπιμότητες**. Υπό αυτό το καθεστώς εντάσσεται η αρχαιότητά μας σε εθνικές σκοπιμότητες άλλων. Είναι καιρός πλέον να τους “ευχαριστήσουμε” και να τους παρακαλέσουμε να σκάβουν στην δική τους γη. Μαζί δε με αυτούς θα πρέπει να σταλούν στο σπίτι τους κάποιοι “δικοί” μας του Υπουργείου Πολιτισμού, που λ.χ. πασχίζουν να σημιτοποιήσουν την Κρήτη. Μα κυρίως **θα πρέπει να γεννήσουμε αρχαιολόγους με ελληνική συνείδηση, που θα βλέπουν τα μάρμαρα, όχι ως αντικείμενα, αλλά να τα νιώθουν ως ιερά κειμήλια των πατέρων τους**.

Αν αυτά και πολλά ακόμη δεν γίνουν, δεν πρόκειται ούτε αυτοσεβασμό να επιτύχουμε, ούτε αναγνώριση από την διεθνή κοινότητα να αποκτήσουμε και υπεύθυνοι είμαστε εμείς οι ίδιοι. Μέχρι τότε, δυστυχώς, θα βρισκόμαστε στην ίδια περίπτωση μοίρα που βρίσκονται οι σύγχρονοί μας αιγύπτιοι. Ποίος αναγνωρίζει τους σημερινούς αιγυπτίους ως συνέχεια των Φαραώ; Ασφαλώς ουδείς.

Οι αντιρρησίες της ταυτότητάς μας

Ίσως μερικοί υπήκοοι αυτού του κράτους, οι οποίοι, είτε από τη φύση τους είτε από σκοπιμότητα, είτε έτσι έμαθαν, είναι αντιρρησίες προς κάθε τι το ελληνικό, βγουν και κράξουν: «Μα να γυρίσουμε χιλιάδες χρόνια πίσω για να βρούμε ταυτότητα αρμόζουσα σ' ένα σύγχρονο κόσμο; Γιατί πρέπει να είμαστε δέσμιοι του παρελθόντος;»; Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι η μεταφεουδαρχική Ευρώπη έκανε ένα άλμα 1500 ετών σχεδόν προς τα πίσω, μελέτησε την κλασσική Ελλάδα, την αναγέννησε κι έκανε την σύνθεση. Αλλά αν αρνηθούμε το έθος μας, ποιές αρετές και αξίες θα έχει η κοινωνία μας; Αυτές της αμερικανικής υποκουλτούρας του Ντάλλας, των συμμοριών

και αγελαδάρηδων καουμπόηδων; Η ανθρωπότητα ακόμη και σήμερα και, ιδιαίτερα μετά την πτώση του σοσιαλισμού, όπου υπάρχει ιδεολογική χρεωκοπία και φιλοσοφική κρίση, ανατρέχει στην ελληνική αρχαιότητα για να βρει πιθανές λύσεις. Και είναι πράγματι η ελληνική γραμματεία ικανή και επίκαιρη για να διδάξει εκ νέου τον κόσμο σε μία δεύτερη πλέον Αναγέννηση. Εμείς λοιπόν γιατί να γυρίσουμε την πλάτη σ' εκείνο τον πλούτο, τον πλούτο των προγόνων μας;

Ίσως μερικοί πονηροί αντιρρησίες πουν: «μα γιατί να πάμε τόσο μακριά πίσω; δεν μας φτάνει η μεταχριστιανική Ελλάδα, ή η ταυτότητα που σήμερα έχουμε», ή “τι να τρέχουμε να ψάχνουμε φαντάσματα του παρελθόντος; Καλά είμαστε όπως είμαστε». Αυτή η κατηγορία του βολεμένου, του πονηρού, είναι η πιο επικίνδυνη για την εξέλιξη και ανάπτυξη του Έλληνα και του ελληνικού έθνους. Ας αναλογιστούμε όμως λίγο για ποιά ταυτότητα μιλούν. α) Μιλούν για την ταυτότητα του ρωμηού ή του ραγιά; Αν θέλουμε να είμαστε ρωμηοί, τότε ας στήσουμε τα αγάλματα των ρωμαίων αυτοκρατόρων και τις προτομές του Ηλία, Ησαΐα και Αβραάμ και ας απεμπολιστούμε κάθε σχέσεως με την Ελλάδα και τον Έλληνα. Αν όμως θέλουμε να είμαστε Έλληνες, όπως εμείς οι ελληνιστές επιδιώκουμε εκ βάθους συνειδήσεως, πρέπει να έχουμε συνέπεια μεταξύ των λόγων και των πράξεών μας. Πρέπει συνεπώς ενσυνειδήτως να αποβάλουμε κάθε αρνητικό που σχετίζεται με τον ρωμαίο-ρωμηό και ν' αφήσουμε τον Έλληνα να ανθίσει.

Ο όρος ραγιάς, όπως όλοι γνωρίζουμε, ήταν προϊόν της υποτέλειάς μας στους τούρκους, ήταν η επάρατη ταυτότητα του υποτελούς και ξεφτισμένου. Τα δημοτικά μας επικά τραγούδια μιλούν κυρίως για τον επαναστατημένο ραγιά, δηλαδή αναφέρονται σε μία μικρή περίοδο από τον Αλή Πασά και δώθε, ενώ πιο πίσω είναι σαν μην υπήρχαμε. Η πονηριά μας προέρχεται από τον ραγιά, τα τσιφτετέλια μας επίσης, τα ονόματά μας, τα επώνυμα των μισών Ελλήνων είναι τουρκι-

κά, τα τοπωνύμια τουρκικά ή σλαβικά και 10% του καθημερινού λεξιλογίου μας είναι τουρκικό. Αυτή την ταυτότητα θέλουμε;

Εμείς οι Έλληνες έχουμε χαράξει όρκο σε λίθινη στήλη να φέρουμε τον θάνατο του ραγιά, του ρωμηού, του ραγιαδισμού, τον θάνατο της τουρκοποιήσεώς μας, να σηκώσουμε το ανάθεμα πάνω στον τάφο του υποτελή Έλληνα, του δούλου, που δέχεται παντός είδους ραπίσματα. Θάνατος λοιπόν στον συνειδησιακό δούλο, θάνατος στον συνειδησιακό τούρκο.

Αλλιώς πώς είναι δυνατόν να χτίσουμε πολιτεία ελευθέρων Ελλήνων, των Ελλήνων δημιουργών πολιτισμού, όταν μέσα στην ψυχή μας και στο «είναι» της κοινωνίας μας βασιλεύουν οι ρωμηοί, οι σουλτάνοι, οι βεζίρηδες και ό,τι άλλο βαρβαρικό εκείνοι αντιπροσωπεύουν; Μας μιλούν για την ταυτότητα του σημερινού Έλληνα, ο οποίος, χωρίς το απαιτούμενο συνειδησιακό σθένος, χωρίς τον αέρα του ισχυρού, δέχεται να καταπίνει ό,τι αισχρό και χυδαίο του προσφέρουν οι ισχυροί. Έτσι μπήκε και ακόμη εισέρχεται στο λεξιλόγιό μας σωρεία αμερικανικών λέξεων, εκτοπίζοντας την μητρώα ιερή γλώσσα μας, πάνω στην οποία έχτισαν οι ευρωπαίοι τις δικές τους λαλιές. Και ακούγεται σε όλα τα στρώματα αυτή η χυδαιοποίηση του αρχηγόνου ελληνικού λόγου. Ηρωοποιούμε τους εγκληματίες των αμερικανικών ταινιών και πολλά άλλα.

Αυτή την ταυτότητα του χυδαίου, του εξηρημένου, του χαμερπή, του δούλου Έλληνα αναθεματίζουμε εμείς οι ελληνιστές και την πολεμούμε, θεωρώντας την ως μεγάλο εχθρό και πρώτο εμπόδιο για την συνειδησιακή ανέλιξη και ανύψωσή μας. Αυτός ο δούλος άνθρωπος, μιμητής των άλλων δεν μπορεί ούτε να είναι, ούτε να ονομάζεται Έλλην.

Η μεταπολεμική πολιτική συνείδηση της αντιπαλότητας

Στον 20ο αιώνα η Ελλάδα επεξέτεινε, ως γνωστόν, τα γεωγραφικά της σύνορα από την Λάρισα μέχρι τον Έβρο διά της προσθήκης τμημάτων της Ηπείρου, της Μακεδονίας και της Θράκης, αλλά απώλεσε την τεραστία και προαιωνία βάση του ελληνισμού, την Μικρά Ασία και τον από χιλιάδων ετών ελληνικότατο Πόντο. Εκατοντάδες χιλιάδες μικρασιατών και ποντίων θανατώθηκαν από τους εξ ανατολών βαρβάρους, τους τούρκους, και η συρρικνωμένη Ελλάδα δέχτηκε περί τα δύο εκατομμύρια πρόσφυγες. Ένα μεγάλο δε μέρος των μικρασιατών μετανάστευσε στην Δύση και αλλαχού για να χαθεί από τον εθνικό κορμό. Σ' εκείνη την δραματική περίοδο (1916-1923) το νεο-Ελληνικό έθνος υπέστη την μεγίστη οδύνη της ιστορίας του, το δε μέγεθος της καταστροφής ξεφεύγει των ορίων της περιγραφής.

Πριν ακόμη συνέλθει η συρρικνωμένη νέα Ελλάς, εισέρχεται στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, για να καταλήξει τελικώς στην αλληλοσφαγή του εμφυλίου. **Οι εθνικοί προδότες του πολέμου δεν δικάστηκαν, αλλά φόρεσαν τον μανδύα του υποκριτικού εθνικόφρονος, ενώ οι αριστεροί, σήκωσαν βεβαίως την σημαία και τα όπλα κατά του κατακτητή, με απώτερο σκοπό όμως το κομματικό τους όφελος.** Και οι δύο πλευρές, εξ' ίσου ευθυνόμενες, οδήγησαν την χώρα στην γνωστή θλιβερή περιπέτεια, προς χαράν βεβαίως των άγγλων και αμερικανών, αλλά και των σοβιετικών και σλάβων από την άλλη όχθη. Τα αποτελέσματα ήταν τρισάθλια για έναν ήδη ταλαιπωρημένο λαό, που έχασε εκατοντάδες χιλιάδες από τα ακριβά και πιο άξια παιδιά του, για να ικανοποιηθούν οι ορέξεις και τα συμφέροντα ορισμένων από την κάθε πλευρά. Η ειρωνεία είναι ότι οι τότε υπεύθυνες παρατάξεις έρχονται σήμερα με το θράσος που τους διέκρινε ανέ-

καθεν, να μας διηγούνται ακόμη για μάχες και νίκες αδελφών κατά αδελφών. Κάτω δε από αυτό το πνεύμα της εχθρότητας διαμορφώθηκε κοινωνικο-πολιτικώς η μεταπολεμική Ελλάδα, μ' αποτέλεσμα να γεμίσουν οι φυλακές και τα ξερονήσια από πολιτικούς κρατουμένους, να χαθεί ένας μεγάλος αριθμός νέων στην πολιτική προσφυγιά και ν' ακολουθήσει η επαίσχυντη μετανάστευση προς τις διάφορες σκλαβαγορές του κόσμου. **Πάνω μάλιστα στην αντιπαράθεση του εμφυλίου χτίστηκε η τωρινή πολιτική εξουσία, η οποία, ακόμη δυστυχώς, αντλεί αναφορές από εκείνη την καθ' όλα τραγική χρονική περίοδο.**

Ο λαός μας αναγκάστηκε να ενταχθεί και όταν κυβερνούσε η Δεξιά, ευνοούσε τους δικούς της στην άνοδο της εξουσίας υπό την επωνυμία «εθνικόφρων», ταυτιζομένης της εννοίας με τον φανατικό αντικομμουνιστή. Όταν κυβερνούσε η Κεντροαριστερά, έκανε το ίδιο με τους δικούς της, υπό την επωνυμία «αντιστασιακός». Και ρωτούμε, **πότε πήραν την εξουσία άνθρωποι με την επωνυμία «Έλληνα»;** Έτσι, ο πιο δεινός ανθέλληνας μπορούσε (και εισέτι μπορεί) να γίνει ακόμη και κυβερνήτης της Ελλάδας, αν επιτυχώς φορούσε τον μανδύα είτε του «εθνικόφρονος» είτε του «αντιστασιακού». Και πράγματι, βρίσκονται σήμερα στην εξουσία ανθέλληνες ή και ακόμη αλλοεθνείς στην καταγωγή, που επιβλέπουν να βλάπτεται συστηματικώς η χώρα μας..

Η παραπλάνηση μάλιστα είναι τέτοια ώστε **το να ομιλεί κανείς για το έθνος, για μία αναπτυγμένη εθνική συνείδηση και ταυτότητα, έχει καταστεί αμάρτημα, μία εσχάτη ύβρις.** Όλα τα άλλα έθνη του κόσμου έχουν δικαίωμα να μιλούν για το έθνος τους και μάλιστα με υπερηφάνεια, εκτός από εμάς. Αυτήν όμως την φυγή από το έθνος έχουμε πληρώσει ακριβώς στα μεγάλα εθνικά μας θέματα προπάντων, αλλά και στην εν γένει κοινωνική ανάπτυξη της χώρας μας. Όμως είναι καιρός να εξαφανίσουμε οριστικώς τα φαντάσμα-

τα του παρελθόντος, είναι καιρός πια να σπάσουμε τα δεσμά της εθνικής μας κακοδαιμονίας, να ελευθερωθούμε από την τραγικότητα ανομιών και λυτρωθέντες να προχωρήσουμε εμπρός. Πρέπει να κατανοήσουμε ότι η αγάπη στο έθνος είναι ταυτόσημη με την ίδια την ύπαρξή μας, ταυτόσημη με την κοινωνία και με το λαό. **Γιατί έθνος χωρίς λαό και κοινωνία δεν υπάρχει. Δεν μπορείς να υπερασπίζεσαι το λαϊκό καλό και να αντιστρατεύεσαι το έθνος, όπως πράττουν οι συγχυσμένοι αριστεροί, γιατί ο λαός έχει έθνος και εθνική ταυτότητα.**

Η επικράτηση της πολιτικής φαυλότητας

Η εμφυλιακή αντιπαλότητα γέννησε έναν φαύλο χαρακτήρα πολιτικού, ο οποίος άλλα υπόσχεται και άλλα πράττει. Και αποκορυφώθηκε η δημαγωγία και φαυλοκρατία κατά την μεταπολιτευτική περίοδο των τελευταίων δεκαετιών. Η πολιτική εξουσία, η οποία έχει τεραστία σημασία για την οικονομική ανάπτυξη αλλά και για την ηθική διάπλαση των πολιτών στην χώρα μας, έχει επικρατήσει να είναι δημαγωγική, φαυλοκρατική.

Οι δε Έλληνες, οι υπήκοοι της φαυλότητας, παγιδευμένοι είτε από εδώ είτε από εκεί, μάχονται ο ένας τον άλλον, συγκρίνοντας εαυτόν με τον αντίπαλό τους και όχι τοποθετούμενοι υπευθύνως απέναντι στο συμφέρον του τόπου. Αν ρωτήσει κάποιος έναν δεξιόστροφο «γιατί η παράταξή σου δεν έφτιασε εκείνο που έπρεπε» απαντά, «διότι οι αριστερόστροφοι τα έκαναν χειρότερα». Παρομοίως, αν ρωτηθεί ένας αριστερόστροφος, «γιατί η παράταξή σου δεν έπραξε αυτό που έπρεπε» απαντά κι' αυτός, «διότι οι δεξιόστροφοι είναι χειρότεροι». Μέσα σ' αυτή την ηλιθία λογική της συγκρίσεως είναι σήμερα δυστυχώς παγιδευμένο το 70% και πλέον του ελληνικού λαού. Δεν σκέφτηκε κανείς από αυτούς να θέσει στον

εαυτό του το ακανθώδες ερώτημα, «γιατί η παράταξή μου δεν πράττει εκείνο που χρειάζεται το έθνος, η πολιτεία και ο λαός, γιατί δεν πράττει το καθήκον στο όνομα του καθήκοντος και μόνο»; Αν σκεφτόμαστε έτσι, τότε η πολιτική εξουσία δεν θα ήταν αυτή που είναι και η χώρα θα ήταν προηγμένη, ισχυρή και υπερήφανη.

Παράλληλα η πολιτική εξουσία έχει δημιουργήσει ένα πελατειακό σύστημα ψηφοθηρίας, έχει μετατρέψει την δημοσία περιουσία σε κομματική ή ιδιωτική του κάθε πολιτικά-ντη, έχει σχηματίσει ένα εκλογικό σύστημα και μηχανισμούς που εγγυώνται την κυκλική αναπαραγωγή της, έχει φτιάσει ένα **κοινοβούλιο στο όνομα του έθνους αλλά με την απουσία του έθνους** και, υπό το πρόσχημα του εθνικού καλού και συμφέροντος έχει συγκροτηθεί η εσκεμμένη ανοργανωσιά, η αναξιοκρατία και η διαφθορά, αναπαράγοντας την ηθική σήψη και ακολασία. **Οι κυβερνήσεις έχουν καταστεί έννομες συμμορίες λεηλασίας του εθνικού πλούτου**, που με το πρόσχημα της υπηρετήσεως του κοινωνικού καλού, εισπράττουν “αποζημιώσεις” και προνόμια. Μέχρι τούδε οι άρχοντες κυβερνήτες, εκτός εξαιρέσεων, ήταν πρωτίστως ιδιοτελείς, με αφάνταστα συμφέροντα και προνόμια και κατόπιν κυβερνήτες της Ελλάδας. Ο πολιτικός γενικώς, περιφρουρημένος από την **επαίσχυντη ασυλία του και τους σκανδαλώδεις νόμους παραγραφής σκανδάλων**, έχει επισωρεύσει οικονομικό πλούτο και προνόμια, που κανένας θνητός πολίτης δεν μπορεί καν να ονειρευτεί. Ο παχυλός μισθός τους λέγεται “αποζημίωση”, ενώ ο πενιχρός μισθός του εργάτη Έλληνα λέγεται μεροκάματο. Όμως, ποιά βλάβη έχουμε εμείς ο λαός προξενήσει στους πολιτικούς για να τους αποζημιώνουμε; Μήπως θα πρέπει να μας αποζημιώσουν εκείνοι για τις κλοπές που έχουν διαπράξει, για τον καιροσκοπισμό που έχουν εισάγει στην διοίκηση; Φρουρούμενοι δε πίσω από ένα καιροσκοπικό άσυλο και από νόμους παραγραφής των πολιτικών αδικημά-

των, εγκληματούν κατά του λαού και της Ελλάδας και ουδέποτε τιμωρούνται. **Είναι δε ηλίθια και επαίσχυντη η τακτική, οι βουλευτές να αυτο-αποφασίζουν για τον μισθό τους και να αυτο-δικάζονται για τα εγκλήματά τους. Την ίδια επαίσχυντη τακτική ακολουθούν και οι της δήθεν αδεκά-στου δικαιοσύνης. Οι δικαστές οι ίδιοι αυτο-αποφασίζουν και αυτο-δικάζουν τις αμοιβές τους.** Εν τοιαύτη περιπτώσει γιατί να μην αυτο-αποφασίζουν όλες οι άλλες κοινωνικές κατηγορίες, όπως οι αγρότες, οι εργάτες, οι ψαράδες και οι υλοτόμοι; Ας ψηφίζει τότε νόμους ο καθένας για τον εαυτό του για να καταλήξουμε τελικά στην ασυδοσία και στην κατάλυση του έθνους.

Η έκφραση της διαφθοράς φαίνεται επίσης στην **διαίω-ση των “τζακιών” στην πολιτική και στην παρουσία των πολιτικάντηδων μέχρι εσχάτου γήρατος στα έδρανα της βουλής.** Τι περισσότερο μπορεί να δώσει κάποιος βουλευτής μετά από δυο ή τρεις το πολύ τετραετίες; Με ποιο δικαίωμα ή στο όνομα ποιάς αισχρής δημοκρατίας **κληροδοτούν εκλογι-κό ποίμνιο** στα παιδιά τους και στα εγγόνια τους; Μήπως τα τζάκια παράγουν τους αριστοτέρους των εγκεφάλων; Ποιός από αυτούς έχει πιάσει στα χέρια του χόμα της ελληνικής γης για να καταλάβει τον πόνο της και την ιστορία της;

Οι πολιτικοί, που έχουν κληθεί να είναι ταγοί του λαού και του έθνους, δεν έχουν δικαίωμα να παίζουν με την τύχη του λαού μας, να περιπαίζουν το μέλλον του, να εκχυδαίζουν το έθνος και την κοινωνία και να ζουν σε χλιδή από τις ανομίες τους, τους παχυλούς μισθούς και συντάξεις τους. Είναι πασιφανές ότι **χρειάζεται ένα ελληνικό κίνημα που θα εκριζώσει το καρκίνωμα από την βάση του, που θα αφαιρέσει προνόμια και αρπαγή δημόσιας περιουσίας με αναδρομική ισχύ, που θα αποστείλει την σήψη στα καταναγκαστικά έργα, για να δοκιμάσουν οι εκάστοτε διεφθαρμένοι κύριοι ποιά γεύση έχει ο ιδρώτας του λαού.**

Η ηθική καταρράκωση

Εκτός από αυτήν την οικονομική διαφθορά διαρκείας, έχει δημιουργηθεί, κυρίως τις τελευταίες δεκαετίες, μία ηθική πτώση άνευ προηγουμένου. **Το εύκολο χρήμα της απάτης και του χρηματισμού έχει εθίσει αρκετούς δημοσίους υπαλλήλους να εκποιούν τις δημόσιες υπηρεσίες.** Ο χρηματισμός αρχίζει από τον θυρωρό ενός υπουργείου και φτάνει στην κεφαλή του. Ο καθένας εισπράττει αναλόγως προς τον βαθμό του. Αυτός ο διεφθαρμένος χαρακτήρας του δημοσίου υπαλλήλου αποτελεί μία από τις πηγές της ανθελληνικότητας, αφού πωλείται γη και ύδωρ προς ίδιον όφελος, και αποτελεί αισχρό παράδειγμα διαπλάσεως ανηθικών πολιτών γενικώς. Ο πολίτης παραδειγματίζεται από την εξουσία, την οποία θεωρεί μητέρα του, και ομοίως διαπλάθεται και γίνεται χασισέμπορος, ενώ επιτήδειοι δικαστές και αστυνομικοί «μυούνται» στην ακολασία και καλύπτουν αυτούς τους εμπούρους του θανάτου, μιμούμενοι το παράδειγμα των κυβερνητών. Παραλλήλως, προωθείται, από τα διεθνή συνδικάτα, η εμπορία ναρκωτικών, η γενίκευση του αλκοολισμού, και οι αυτοκαταστροφικές μορφές καθημερινής συμπεριφοράς για ν' αφανίσουν την ελληνική νεολαία και να καταδικάσουν την Ελλάδα σε μαρασμό.

Δεν απαιτούνται ειδικές γνώσεις για να καταλάβει κάποιος την βαθιά παρακμή, αρκεί να επισκεφθεί το κέντρο των Αθηνών. Ναρκωτικά και όπλα ακόμη πωλούνται υπό την ευλογία ή τα στραβά μάτια των αρχών, επαίτες διαφόρων κατηγοριών και με ειδικές άδειες θυμίζουν την ανθρώπινη δουλεία και εξευτελίζουν την έννοια Έλληνας, αλήτες διαφόρων αποχρώσεων και εθνικοτήτων απειλούν την ζωή και την περιουσία των πολιτών και αμέτρητοι φτωχοί μετανάστες συμπληρώνουν την εικόνα της αθλιότητας.

Οι λεγόμενοι λαθρομετανάστες αριθμούν εκατοντάδες χι-

λιάδες και μας θυμίζουν πόσο πρόχειρα φυλάγονται τα σύνορά μας και πόσο αφύλακτες είναι οι πόλεις μας και η κοινωνία μας. Αυτοί οι άνθρωποι είναι θύματα ενός απιθάνου συστήματος υπερεκμεταλλεύσεως και προσωποποιούν την αθλιότητα του ανθρώπου ως νοήμονος εξελιγμένου είδους. Αφήνονται ίσως για να αποτελούν το άθλιο προλεταριάτο, αλλά και μία πηγή κοινωνικής βίας και ασυδοσίας αφενός και αφετέρου να δημιουργούν εθνικές μειονότητες που θα μας προσθέσουν μελλοντικώς εθνικά προβλήματα. **Ως άνθρωποι θλιβόμαστε τα μέγιστα για την αισχρή κατάντια των ανθρώπων, αλλά ως έθνος πρέπει και έχουμε ιστορικό και κοινωνικό χρέος να διαφυλάξουμε τον εαυτό μας και την εθνική μας ταυτότητα.** Σ' αυτή την περίπτωση η ισότητα της δημοκρατίας δεν μπορεί να ισχύει, διότι **πρωτίστως και υπεράνω του πολιτεύματος πρέπει να υπάρχει το έθνος και η πολιτεία.**

Μέσα στον φαύλο κύκλο της διαφθοράς έχει αυξηθεί η κοινωνική αδικία και καταρρακώνεται κάθε ελπίδα δημιουργίας. Οι ασθενέστερες τάξεις έχουν ακόμη πιο πολύ εξασθενήσει, η ανεργία και η φτώχεια έχουν θάψει την υπερηφάνεια και την όρεξη για δημιουργική ζωή, ενώ πολλαπλασιάζονται τα πλούτη των καιροσκόπων της οικονομίας. Ταυτοχρόνως ουδεμία ιδεολογία είναι αξιόπιστη αρκετά ώστε να υποσχεταί ένα καλύτερο μέλλον. Μπροστά σ' αυτό το υψούμενο τείχος του γκρίζου **κυριαρχεί η απαισιοδοξία, η απάθεια, ο κυνισμός και η εφημερότητα.** Συνέπεια αυτού είναι, οι νέοι της Ελλάδας, χωρίς οράματα, χωρίς αναφορές παραδειγματισμού, χωρίς νόημα υπάρξεως, έχουν στραφεί στην καφετέρια και τα συναφή. Και **αλλίμονο στο λαό του οποίου οι νέοι έχουν χάσει το όραμα και την αγωνιστικότητα.** Αργά ή γρήγορα υποτάσσεται και υποβιβάζεται σε δούλο των ισχυροτέρων. Την ίδια ώρα όμως, τα γερμανόπουλα ή γιαπωνεζόπουλα ψάχνουν τα μυστικά της φύσεως στα εργαστήρια και συνάμα ψάχνουν τον τρόπο της παγκόσμιας κυριαρχίας τους.

Και σε μας απομένει το ένδοξο παρελθόν, το οποίο από την μία το καθυβρίζουμε και το καταστρέφουμε και από την άλλη το χρησιμοποιούμε προς τα έξω ως υποτιθέμενο σωσίβιο της ταυτότητάς μας. Πόσο κούφιοι όμως γινόμαστε όταν πιστεύουμε ότι τυγχάνουμε αναγνώρισεως επειδή οι πρόγονοί μας μεγαλούργησαν! **Η αναγνώριση και η αξιοπρέπεια κερδίζονται με καθημερινό αγώνα, με ανάπτυξη, με ισχύ και προπάντων με πίστη στο μέλλον, στην Ελλάδα.**

Εγκληματική πληθυσμιακή μείωση

Πολύ σωστά διαπίστωσε την κατάσταση τούρκος πρωθυπουργός λέγοντας ότι η Ελλάδα δεν αποτελεί πρόβλημα, αφού σε λίγες δεκαετίες δεν θα υπάρχει πληθυσμός που θα λέγονται Έλληνες. Φυσικό είναι τότε ο υπερπληθυσμός της Τουρκίας να ζητήσει την επέκτασή του προς την ερημωμένη Ελλάδα. Έτσι αδόξως θα τερματίσει την ύπαρξή του το ενδοξότερο των εθνών, το ελληνικό, αφήνοντας ταυτοχρόνως ένα ανάθεμα στις γενεές των τελευταίων πενήντα ετών. Μέσα σ' αυτό το ανάθεμα θα βρισκόμαστε θαμμένοι εμείς κι' εσείς, αν αφήσουμε να ολοκληρωθεί ο εν εξελίξει αφανισμός του έθνους μας.

Η υπογεννητικότητα αποδεικνύει την αδυναμία της πολιτείας να δημιουργήσει υπευθύνους πολίτες, αλλά και την ανικανότητά της να φροντίζει γέννηση Ελλήνων. **Διότι εδώ δεν πρόκειται για γέννηση προβάτων, ή αγελάδων, αλλά για γέννηση Ελλήνων.** Εμείς δε ο λαός πρέπει να κατανοήσουμε ότι η γέννηση παιδιών δεν είναι μόνο ατομική προσωπική υπόθεση, είναι θέμα άκρως εθνικό και κοινωνικό. Προς τούτο, η πολιτεία οφείλει να δημιουργεί άριστες συνθήκες τεκνοποιίας και φροντίδας νεογνών και νέων και, αφού τις δημιουργήσει, να έχει απαίτηση από τους πολίτες να προσφέρουν Έλληνες στην Ελλάδα. Ας μην λησμονούμε ότι στην αρχαία

πατρίδα μας οι άτεκνοι δεν έχαιραν κοινωνικής εκτιμήσεως και απεκλείοντο από πολλά πολιτειακά προνόμια. Διότι υπεράνω όλων ήτο η επιβίωση του γένους και της πόλεως. Και τώρα, **υπεράνω ημών όλων βρίσκεται η αύξηση του γένους μας και η επιβίωση της Ελλάδας και Ελλάδα χωρίς ανθρώπους δεν μπορεί να υπάρξει.**

Ενώ κυριαρχεί η υπογεννητικότητα, η εξουσία μας κι εμείς αδιαφορούμε ή και εχθρευόμαστε ακόμη τους εκτός Ελλάδας πληθυσμούς μας. Παράδειγμα είναι η κακή συμπεριφορά προς τους ελληνικωτάτους πληθυσμούς των πρώην σοβιετικών χωρών, οι οποίοι αφέθηκαν στο έλεος των εχθρών ακόμη και κατά την διάρκεια των τοπικών πολέμων που ξέσπασαν εκεί. Και ξεκίνησαν οι αριστερίζοντες ευρωπολιτικάντηδες «καραβάνι αλληλεγγύης» προς τον δοκιμαζόμενο σερβικό «αδελφό» λαό, αλλά κανένας από αυτούς τους επωνύμους δεν νοιάστηκε για τους ομοεθνείς Ποντίους της εμπόλεμης Γεωργίας και Τσετσενίας, όπου πολλοί σφαγιάστηκαν, γιατί μόνο και μόνο ήταν Έλληνες. Όσοι κατόρθωσαν δε να φτάσουν κάποτε στην μητέρα γη, βρήκαν προκλητική αδιαφορία, χυδαία εκμετάλλευση, απανθρωπιά και εμπαιγμό τόσο από την εξουσία όσο και από τον ανενημέρωτο λαό. Την ίδια τύχη είχαν οι βορειοηπειρώτες και άλλοι ομοεθνείς που κατά κύματα έφταναν στην μητέρα Ελλάδα. Παράλληλα οι διεφθαρμένοι της εξουσίας παίρνουν επιχορηγήσεις από την Ευρωπαϊκή Ένωση για την βοήθεια των προσφύγων και τα χρήματα χάνονται καθ' οδόν στις τσέπες των καιροσκοπών και παραδοκούντων αρπακτικών. Κατά τ' άλλα, εκφωνούνται συνθήματα για μία ισχυρή, για μία αδέσμευτη, δοξασμένη, υπερήφανη Ελλάδα, συνθήματα που είναι χάπια μέθης του συγχυσμένου λαού. Και ζητωκραυγάζει ο λαός κατά την μέθη του και θρηνεί όταν συνέρχεται, για να επαναλάβει τον ίδιο κύκλο την επομένη φορά.

Οι εχθροί μας κι εμείς

Η εικόνα της γενικής καταπτώσεως της χώρας μας, ενθαρρύνει τους πολλούς εχθρούς μας, τους κάνει επιθετικούς και τους δασκαλεύει να περιμένουν την καίρια στιγμή για να χτυπήσουν. Δοκιμάσαμε το χτύπημα των τούρκων εναντίον των νεο-Ελλήνων της Κωνσταντινουπόλεως το 1955, το χτύπημά τους στην Κύπρο το 1974 και το ημιτελές χτύπημα στο Αιγαίο. Συμφώνως με τις εκτιμήσεις αρκετών αναμένεται το τελικό χτύπημα της Τουρκίας τόσο στο Αιγαίο, όσο και στη Θράκη, από το οποίο χτύπημα η Ελλάδα θα βγει οπωσδήποτε χαμένη. Αυτό άλλωστε αποδεικνύουν οι σχέσεις μας με την Τουρκία από το 1922 κι' εντεύθεν. **Διαρκώς χάνουμε εδάφη και πληθυσμούς υπέρ των τούρκων.** Τι έχουμε εμείς πράξει όλον αυτόν τον καιρό; Ασχολούμαστε με τα κόμματα και τα κομματιάσματα και διακηρύττουμε το ανόητο δόγμα «δεν διεκδικούμε τίποτα». Και ρωτούμε, «ποιοί είστε εσείς κύριοι ηγέτες της Ελλάδας που δεν διεκδικείτε την Σμύρνη, την Έφεσο, την Μίλητο και τον Πόντο;» Γιατί, εμείς οι Έλληνες, δεν πάψαμε ποτέ να διεκδικούμε τα ιερά των προγόνων μας.

Έρχονται κατόπιν οι σλάβοι της Βαρδαρίας και γίνονται Μακεδόνες, γιατί απλώς οι κυβερνήτες της Ελλάδας, αλληλοσπαρασσόμενοι και ξενόδοουλοι, τους παραχωρούν με τις πράξεις τους την ελληνικότητα μακεδονική ιστορία, λες και αυτοί είναι οι κληρονόμοι ιδιοκτήτες της ελληνικής περιουσίας, λες και αυτοί πήραν την έγκριση από τον Φίλιππο, από τον Αλέξανδρο και από όλους εκείνους που έχυσαν το αίμα τους γι' αυτόν τον τόπο. Και τι πράττουν οι κυβερνήτες της χώρας μας; Πράττουν το ίδιο που έπραξαν με τον περίφημο «φάκελο της Κύπρου», που ουδέποτε πήγε σε δίκη για να δικαστούν οι εφιάλτες, παρά άφησαν τον χρόνο να φέρει ήρεμα και νηφάλια την λήθη. **Στην λήθη του λαού βασίζονται όλες οι ανθελληνικές πράξεις των κυβερνητών.** Οι δε κύ-

ριοι της προδοσίας, χτίζουν βίλες εκατομμυρίων, έχουν πλεούμενα και απαρτίζουν τον άθλιο χορό της “υψηλής κοινωνίας”, δηλαδή της κοινωνίας της βρωμιάς και δυσωδίας. Και ο λαός, ο εγκλωβισμένος αυτός λαός, ως συνήθως, δικαιολογεί, συγχωρεί και ξαναζητωκραυγάζει κάτω από την επήρεια παραιοϊκής μέθης και φανατισμού, αντί να ξεσηκωθεί εναντίον εκείνων που προδίδουν τα εθνικά θέματα, εναντίον εκείνων που κρατούν τον τόπο στην υπανάπτυξη, στην φτώχεια, στην πνευματική υποτέλεια και μιας και διά παντός να καθαρίσει την κόπρον.

Πέρα όμως από τους άμεσους εχθρούς μας υπάρχει ο αδυσώπητος κόσμος των συμφερόντων, όπου το κάθε έθνος επιδιώκει την άνοδό του εις βάρος των άλλων. Μέσα σ' αυτό τον παγκόσμιο ανταγωνισμό και περιβάλλον ισχύει η ρήση του Ηρακλείτου, “πόλεμος πατήρ πάντων, πάντων βασιλεύς”. Ασυμβίβαστα και συγκρουόμενα συμφέροντα έχουν την λογική των αιωνίων αντιπαραθέσεων και αυτή η λογική είναι ψυχρή. Υπό αυτό το πρίσμα οι ΗΠΑ, η Γερμανία, η Ρωσία, κ.λ.π. είναι φορείς εθνικών συμφερόντων και επιβλέπουν την προώθησή τους, πέρα από συναισθηματισμούς και φιλίες. Το ερώτημα πόσο μας αγαπούν ή είναι φιλέλληνες οι αμερικάνοι είναι, συνεπώς, βλακώδες. Στο κάτω κάτω γιατί να μας αγαπούν οι αμερικάνοι, οι ρώσοι και λοιποί; Αυτοί ορθολογιστικά προάγουν τα δικά τους συμφέροντα. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι **το ορθολογιστικώς πράττειν είναι γνώρισμα των προηγμένων και το συναισθηματικώς πράττειν είναι γνώρισμα των καθυστερημένων και αδυνάτων εθνών.** Αν δεν κατανοήσουμε αυτή την βασική αρχή συσχέτισεως, παραμένουμε στην δεύτερη κατηγορία, στην κατηγορία των αδυνάτων και τότε μας απομένει να ομιλούμε για δικαιοσύνη. Διότι **οι μεν αδύνατοι μιλούν για δικαιοσύνη και ηθική, οι δε ισχυροί επιβάλλουν και καθορίζουν δίκαιο δια της ισχύος.** Εμείς μιλάμε για δίκαιη και βιώσιμη λύση στην Κύπρο και

οι τούρκοι επιβάλλουν de facto την διαίρεση και μελλοντική κατάκτηση της νήσου, μιλάμε για δίκαιη λύση στο μακεδονικό, ενώ, η μικρή κατά τα άλλα, Βαρδαρία, επιβάλλει de facto το Μακεδονία. Και τίθεται το ερώτημα, τι προτιμάμε, να μιλάμε για δικαιοσύνη από την πλευρά του αδυνάτου, ή να επιβάλλουμε δίκαιο από την πλευρά του ισχυρού;

Έχει εκπνεύσει το ελληνικό έθος;

Ένα ερώτημα που συχνά αντιμετωπίζουμε είναι κατά πόσο το ελληνικό έθος έχει επιζήσει ως τις μέρες μας. Αυτό το διαπιστώνουμε από τον εξής συλλογισμό: **όταν βασικά γνωρίσματα, τα οποία αποτελούσαν την ουσία της ταυτότητας των Ελλήνων στον καιρό της δόξας τους απουσιάζουν παντελώς ή μερικώς από τον χαρακτήρα μας σήμερα, και όταν βασικά γνωρίσματα άλλων εθνών μας έχουν επιβληθεί ή τα έχουμε αποδεχτεί, τότε λέμε ότι βρισκόμαστε υπό πνευματική κατοχή και εκφυλισμό.** Αυτά δε τα γνωρίσματα δεν είναι αφηρημένα και αόριστα, αλλά εκφράζονται σε καθημερινές δοξασίες που απαρτίζουν τον τρόπο της ζωής μας.

Από την στιγμή που η Ρώμη επεβλήθη ως κατακτήτρια δύναμη έφερε την φθορά και αλλοτρίωση και επεκράτησε ο γραικύλος, ο εκφυλισμένος «Έλλην», που έδινε γην και ύδωρ στους ρωμαίους, προκειμένου να αποσπά την εύνοιά τους. Αν και το ελληνικό πνεύμα υιοθετήθηκε από του ρωμαίους, ο χαρακτήρας του γραικύλου επεκράτησε στην διοίκηση.

Η εμφάνιση του χριστιανισμού ήρθε να επηρεάσει δραματικά το ελληνικό έθος. Αν και το θέμα μας βέβαια είναι η κοσμική κοινωνία, δεν δυνάμεθα να παραβλέψουμε την σημασία των θρησκειών στη διάπλαση εθνικής ταυτότητας και συνειδήσεως. Διότι οι θρησκευτικοί θρύλοι και μύθοι φυτεύονται εξ' απαλόν ονύχων στην ψυχή των ανθρώπων, διαπλάθουν τον χαρακτήρα τους και πολύ δύσκολα αποβάλλονται ή

αμφισβητούνται αργότερα στην ενήλικη ζωή. Θα λέγαμε ότι **δημιουργείται ένα θρησκευτικό ασυνείδητο, το οποίο διαδραματίζει σπουδαίο ρόλο στην διαμόρφωση της προσωπικότητας του ανθρώπου.** Είναι καταφανές ότι απαιτείται μεγάλη σοφία και σύνεση στην θρησκευτική τροφοδοσία των νέων και των ενηλίκων γενικώς, πολύ μεγαλύτερη από την υλική τροφοδοσία. Υπό αυτό το πρίσμα και μόνον θα αναλύσουμε την είσοδο του χριστιανισμού στην εθνική ταυτότητα και στο εθνικό συλλογικό ασυνείδητο.

Το ελληνικό έθος και η ήδη τρεμάμενη ελληνική συνείδηση υπέστησαν σοβαρά πλήγματα δια της αντικαταστάσεως της ελληνικής ταυτότητας με την ταυτότητα του «χριστιανός» και «ρωμής», με την ταυτόχρονη υποβίβασή της σε μίاسμα. Οι πληθυσμοί “πείστηκαν” σιγά σιγά ώστε να αυτοαποκαλούνται χριστιανοί ή ρωμαίοι, το υπόδουλο έθνος εγκατέλειπε την ζώσσα επαφή με την πατρώα κοσμοαντίληψη και τον κώδικα αξιών και συμπεριφορών και συνδέθηκε με μια νέα, την ρωμιοχριστιανική ταυτότητα. Δεν εγκατέλειψε όμως την γλώσσα και μέρος της κλασσικής παιδείας. Συνδυάζοντας λοιπόν την γλώσσα και γραμματεία από την απόβλητη κατά τ' άλλα Ελλάδα, με τον ρωμαϊκό τρόπο διοικήσεως και την ρωμαϊκή υπερσυνείδηση, αλλά κυρίως με τον ιουδαιοχριστιανικό θεοκρατισμό, οι κρατούντες των πρώτων μεσαιωνικών αιώνων σχημάτισαν ένα ημικοσμικό ισχυρό κράτος, το Ανατολικό Ρωμαϊκό κράτος, το οποίο μόλις τον περασμένο αιώνα ονομάστηκε Βυζάντιο από τους δυτικοευρωπαίους ερευνητές (Jeronymus Wolff κ.α.). Έτσι, από την μια πλευρά κυνηγήθηκε ο ελληνικός πολιτισμός υπό την ταπεινωτική προσωνομία «ειδωλολατρεία», από την άλλη όμως προστατεύτηκε σε μιά, όπως φαίνεται σχιζοφρενική συσχέτιση, πράγμα που βαθμιαίως οδήγησε σε συνειδησιακή καμπή της ελληνικής ταυτότητας.

Από την στιγμή που ο χριστιανισμός κατέστη κρατική

θρησκεία, το χριστιανικό κίνημα απέκτησε πολιτική σημασία για τους αυτοκράτορες. Τότε η κατάσταση ξεπέρασε τα όρια της πίστεως και λατρείας και η θρησκεία μετράπη σε όργανο της κρατικής εξουσίας, η οποία πάσχιζε να συγκροτήσει ένα κράτος, μια θρησκεία, έναν αρχηγό. Σ' αυτή την περίπτωση οι αυτοκράτορες ήθελαν πλέον να εξαλείψουν κάθε στοιχείο που εμπόδιζε την θρησκευτική ομοιογένεια. Τα περίφημα διατάγματα των αυτοκρατόρων Θεοδοσίου, Αρκαδίου και Ιουστινιανού είχαν σκοπό "εξ έδαφος φέρειν" την Ελλάδα. Έτσι, ένα μεγάλο μέρος της ελληνικής αρχαιότητας του κάλλους και του μεγαλείου, εκείνο που δεν ταίριαζε στην νέα θρησκεία, καταπολεμήθηκε ως ειδωλολατρικό, ενώ το άλλο μέρος υποβιβάστηκε σε υπηρέτη της. Εδώ λοιπόν γεννάται πρόβλημα για την ελληνική ταυτότητα. Είναι η ελληνική αρχαιότητα, η αρχαιότητα εκείνη που από την Αναγέννηση και δώθε θεωρείται και αναγνωρίζεται ως η κοιτίδα του συγχρόνου παγκοσμίου πολιτισμού, απαξία, μιαρή, ειδωλολατρική; Ουδείς εχέφρων άνθρωπος στην υφήλιο θα ισχυριζόταν κάτι τέτοιο. Χρέος και καθήκον της χριστιανικής εκκλησίας είναι να αναγνωρίσει την ελληνική αρχαιότητα ως το αποκορύφωμα του πολιτισμού της φυλής μας.

Η εμφάνιση του Χριστού στην γή του Ισραήλ, είχε σαν αποτέλεσμα να θεοποιηθούν πλήρως εκείνοι οι όχι ιδιαιτέρως προικισμένοι τόποι, ώστε να θεωρούνται οι «άγιοι τόποι», ενώ οι δικοί μας τόποι να υποβιβαστούν. **Είναι δε κανόνας ότι εκείνο το έθνος που έχει τους δικούς του θεούς, την δική του θεογονία και κοσμογονία και τους δικούς του ιερούς τόπους, είναι πνευματικώς αντάρκες, ελεύθερο και υπερήφανο έθνος.** Διότι, μαζί με την θεότητα αγιοποιείται το έθνος και ο εθνικός χώρος, πράγμα που ενέχει τεραστία σημασία για την συνειδησιακή διάπλαση των ανθρώπων. Για λόγους εθνικής υπερηφανείας, για λόγους εθνικής διαπλάσεως και αυτοπεποιθήσεως, πρέπει ο χριστιανισμός να να απαλλα-

γεί από την ιουδαϊκή κοσμογονία και να εισάγει το αϊδιον του κόσμου. Αλλιώς θα κυριαρχεί ο ιουδαϊσμός και η υποτέλεια της ελληνικής ταυτότητας.

Σημαντικότατο στοιχείο της εθνικής ταυτότητάς μας είναι η εθνογονία, δηλαδή οι μύθοι περί της καταγωγής του έθνους μας. Κατά την ελληνική παράδοση οι Έλληνες προήλθαν από την Ελληνίδα Γαία, όπως και οι θεοί τους, οι οποίοι ήταν ελληνικοί, είχαν ελληνικά ονόματα και κατοικούσαν στην Ελλάδα. Το έθνος είχε λοιπόν δικούς του μύθους και ιστορίες για την καταγωγή του και εξ' αυτού πήγαζε μια ξεχωριστή υπερηφάνεια για την σπουδαιότητά του. **Με την επικράτηση του χριστιανισμού χάσαμε την ελληνογονία και δεχτήκαμε την ιουδαιογονία.** Οι συνέπειες είναι δραματικές για την ταυτότητα του έθνους μας. Χάσαμε την αυτοπεποίθησή μας, χάσαμε τους μύθους της καταγωγής μας και γίναμε ένα κατώτερο κομμάτι μιας άλλης φυλής. Θέλουμε λοιπόν να προτείνουμε στην **Ορθοδοξία να προσπαθήσει να αποβάλει από τα κείμενα της εκκλησίας την ιουδαϊκή εθνογονία για τους Έλληνες και να υιοθετήσει την υπερήφανη ελληνογονία.**

Ως Έλληνες άνθρωποι έχουμε την πεποίθηση ότι ο Έλληνας είναι γέννημα αυτού του δικού μας ευλογημένου τόπου, είναι αυτόχθων και δημιουργήμα των μύθων του. Δεν έχουμε λοιπόν καμιά υποχρέωση να αναφερόμαστε και να ευλογούμε τους προπάτορες των άλλων, χωρίς να τους υποτιμούμε, ως προπάτορές μας. Δεν έχουμε δε δικαίωμα να βάλουμε στην λήθη τους δικούς μας προπάτορες, τους φιλοσόφους, τους ανθρώπους της φυλής μας που σήκωσαν τον άνθρωπο από την βαρβαρότητα και του έδωκαν πολιτισμό.

Επιπλέον η γέννηση του χριστιανισμού μέσα από την εβραϊκή θρησκεία είχε σαν φυσική συνέπεια οι ιουδαίοι ήρωες και προφήτες να θεωρούνται ως πρότυπα της χριστιανοσύνης επίσης. Επακόλουθο αυτού ήταν να εισέλθουν και να εδραιωθούν οι εβραϊκοί ήρωες όπως ο Αβραάμ, ο Δαβίδ, ο Σολομών

κ.α. και οι προφήτες όπως ο Ησαΐας, ο Ηλίας, ο Ιεζεκιήλ, ο Ζαχαρίας κ.α. ως ιεροί και άγιοι, ως παράδειγμα προς μίμηση για μας τους Έλληνες. Αυτά τα πρότυπα παίρνει, συνεπώς, το ρωμηόπουλο από την αρχή της ζωής του και αυτά γνωρίζει στην συνέχεια, αφού είναι επιστημονικώς γνωστό πως ό,τι φυτεύεται έξ' απαλών ονύχων είναι καθοριστικό για την διάπλαση της συνειδήσεως.

Όμως η εισαγωγή ξένων προτύπων και ηρώων ήταν δραματική και τραγική για την ταυτότητά μας. Υπέστημεν εθνική σύγχυση και αλλοτρίωση. Οι δικοί μας ημίθεοι και ήρωες, όπως ο Προμηθεύς, ο Ηρακλής, ο Θησεύς, ο Αλέξανδρος, οι φιλόσοφοι, όπως ο Πυθαγόρας, ο Πλάτων, ο Σοφοκλής, ο Αριστοτέλης, οι άνθρωποι της αισθητικής, όπως ο Φειδίας, ο Πραξιτέλης, οι ολυμπιονίκες, κ.α., υποβιβάστηκαν, ξεχάστηκαν ή αποκηρύχτηκαν ως άνθρωποι της «ειδωλολατρίας» και **χάθηκαν από την συνείδησή μας ως ζώντα πρότυπα και παράδειγμα προς μίμηση**. Και όταν αναφερόμαστε σε αυτούς δεν κάνουμε τις πράξεις τους παραδείγματα της ζωής μας. Όταν δε βασικά γνωρίσματα εθνικών προτύπων, των ηρώων άλλου λαού έχουν μεταφερθεί να είναι δικά μας, τότε είμαστε υπό πνευματική υποτέλεια.

Στην πνευματική υποταγή έρχεται να προστεθεί ή **οικονομική κυριαρχία της εκκλησίας**. Τι παράδειγμα δίνει η εκκλησία όταν έχει μετατραπεί σε οίκο εμπορίου, όταν ο πλούτος της υπερβαίνει το εθνικό εισόδημα, όταν μηχανεύεται τρόπους αρπαγής δημοσίου χρήματος, όταν κατέχει τα μισά μεγάλα κτίρια της Αθήνας, όταν δεν πληρώνει φόρους στο κράτος και οι ιερείς της είναι δημόσιοι υπάλληλοι; Ποιά συνείδηση δημιουργούν στον Έλληνα οι μηχανοραφίες της μονής Βατοπεδίου; Ασφαλώς του μηχανοράφου και αρπακτικού. Με την οικονομική αυτή ισχύ η εκκλησία μπορεί να επιβάλει τα συμφέροντά της στους πολίτες, εμποδίζει την γέννηση καινούργιων κοινωνικών ιδεών που βρίσκονται έξω από την

επιρροή της και τον έλεγχο της και επηρεάζει και επιβάλλεται ακόμη και στο κοσμικό κράτος. Όντας οι περισσότεροι πολιτικοί δέσμιοι των εκκλησιαστικών συμφερόντων, το κράτος εξακολουθεί να παραμένει ενωμένο με την εκκλησία, όπως κατά τον Μεσαίωνα και οι ιεράρχες δικαιούνται μέχρι και να ασκούν εξωτερική πολιτική. Και γεννάται φυσικά το ερώτημα, **ποιός κυβερνά, η εκκλησία ή το κοσμικό κράτος, οι ιεράρχες ή ο πολιτικός άνθρωπος;** Ποιά ηθική προβάλλει η οργανωμένη εκκλησία στον άνθρωπο, όταν κύριο στόχο φαίνεται να έχει τον οικονομικό πλουτισμό της και την επίγεια ισχύ της;

Ούτε η πολιτική εξουσία ούτε η πνευματική ηγεσία της νεο-Ελλάδας έχει τολμήσει να μιλήσει, ανοιχτά και καθαρά, ότι υπάρχει θρησκευτικό εθνικό πρόβλημα, υπάρχει πρόβλημα εθνικής ταυτότητας που συνδέεται με την θρησκεία, πρόβλημα οριοθέτησεως θεοκρατίας και Ανθρωπισμού, ως και **πρόβλημα οριοθέτησεως των σχέσεων εκκλησίας και κοσμικού κράτους**. Αν θέλουμε ένα θεοκρατικό κράτος τότε ας υπαγάγουμε την κοσμική κοινωνία κάτω από την εκκλησία, όπως το παράδειγμα του Ιραν. Αν θέλουμε κοσμικό κράτος και κοινωνία, τότε η εκκλησία θα πρέπει να περιοριστεί και χαλιναγωγηθεί.

Η εκκλησία οφείλει να εγκαταλείψει αυτή την κοσμική και κεφαλαιοκρατική δράση της, οφείλει να περιοριστεί στα πνευματικά μόνο πράγματα και να γίνει ένας πνευματικός φάρος για τους οπαδούς της, ένα παράδειγμα πνευματικότητας και ηθικής, ένα παράδειγμα αξιών και πνευματικού ανθρώπου. Γι' αυτό, **πρέπει να αποσχιστεί από το κράτος παντιοτρόπως, να ασχολείται μόνο και αποκλειστικώς με τα θρησκευτικά καθήκοντα**, να συντηρεί τους ιερωμένους με δικούς της πόρους και να υποδειγματίζει τους ανθρώπους στην ηθική συμπεριφορά προς τον συνάνθρωπο. Τότε μόνο θα επιτελεί θεάρεστο και εθνάρεστο έργο.

Το Κίνημά μας τάσσεται αναφανδόν υπέρ ενός ισχυρού κοσμικού κράτους, στο οποίο ο ελεύθερος πολίτης θα είναι υπεύθυνος ο ίδιος για τις ατομικές πράξεις του και για την διοίκηση της πολιτείας. Σ' αυτό το κράτος δεν άρχει η εκκλησία, το ιερατείο, αλλά η κοσμική μόνον εξουσία, η οποία ενεργεί πάντοτε προς το συμφέρον και το ευ ζήν της πολιτείας και του έθνους. Υπεράνω όλων βρίσκεται το εθνικό καλό, εντός του οποίου εντάσσονται τα επιμέρους συμφέροντα και όχι η αύξηση του θρησκευτικού ποιμνίου από προσχώρηση αλλοδαπών. Εστιαζόμενο στο κοσμικό κράτος, στο έθνος, στην κοινωνία, στον πολίτη και στη χρηστή, δίκαιη και προοδευτική διοίκηση της πολιτείας, **το Ελληνικό Κίνημα δεν είναι θρησκευτικό κίνημα, δεν έχει θεοκρατικές αντιλήψεις, δεν αποσκοπεί στην προώθηση κάποιας ορισμένης θρησκείας εις βάρος μιας άλλης.** Την κοινωνία που το κίνημά μας πρεσβεύει είναι, συνεπώς, **ανεξίθρησκη**, όπως πρέπει να είναι κάθε σύγχρονη κοσμική κοινωνία, η οποία οφείλει να επιτρέπει την **πλήρη θρησκευτική ελευθερία των πολιτών.**

Όμως η θρησκευτική ελευθερία δεν είναι ταυτόσημη με την θρησκευτική ασυδοσία. Οι θρησκείες που υπάρχουν ή πιθανώς να υπάρξουν στον μέλλον, πρέπει να μην αντιτίθενται στο εθνικό καλό και εθνικό συμφέρον, να μην αποτελούν ανασταλτικό παράγοντα στην ανύψωση του Έλληνα, να μην αντιστρατεύονται τον σχηματισμό ελληνικού έθνους, παρά να συμβάλλουν στην ηθική ανάπλαση των Ελλήνων και γενικώς να υπηρετούν το έθνος και την πολιτεία. Διότι **δεν θα είναι το έθνος στην υπηρεσία των θρησκειών ή κάποιας ορισμένης θρησκείας, αλλά αντιστρόφως, η θρησκεία να υπηρετεί τον Έλληνα και το εθνικό καλό.** Έτσι η εκκλησία ή οι εκκλησίες, υποκείμενες στο εθνικό καλό, δεν θα αναμειγνύονται στο κοσμικό κράτος και στις υποθέσεις του, παρά μόνο όταν και όποτε αυτό ζητείται από την κοσμική εξουσία.

Προτείνουμε στους χριστιανούς διανοούμενους να σκε-

φτούν επιτέλους εθνικώς, να φέρουν ιερούς τόπους εντός της Ελλάδας από τους οποίους πρέπει να αναβλύζει το ιερό φως. Να μην ειδοωλοποιεί η χριστιανική εκκλησία τα πράγματα εις βάρος του έθνους μας. Αν χρειάζεται μύθο και παράσταση για τους πιστούς, ας το συνδέσει με την εθνική μας γη, ας ιεροποιήσει την Ελλάδα. Ας παίρνει πασχάλινό φως από τα Μετέωρα, ή από την Πάτμο, ή από την Τήνο. Ας φτιάσει ένα ελληνικό ομφάλιο λώρο για τους ρωμιο-Έλληνες χριστιανούς πιστούς, αλλά εθνικώς και μόνον εθνικώς σκεπτομένη η εκκλησία να καταδικάσει τις καταστροφές των ελληνικών μνημείων και της γραμματείας από του πρόημους οπαδούς της, έστω και τώρα μετά από τόσους αιώνες, για να αποκατασταθεί μια ιστορική εθνική αδικία.

Ως συμπέρασμα εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι **αναζητείται μια εθνική θρησκεία που θα ξανακάνει τον Έλληνα ένα αξιοπρεπές, δυναμικό και ελεύθερο κοινωνικό όν.** Αυτή δε η θρησκεία πρέπει να μας προσφέρει τα τέσσερα ανωτέρω περιγραφέντα γνωρίσματα: να μας δίδει ελληνική θεογονία, επιστημονική κοσμογονία, ελληνική εθνογονία και ελληνική ηρωογονία, αφού αυτά τα τέσσερα γνωρίσματα, μαζί με ό,τι περιέχουν, συνιστούν τον χαρακτήρα του έθνους μας. Διότι αν θέλουμε να θανατώσουμε ένα έθνος, είναι αρκετό να του αποκεφαλίσουμε μια από αυτές τις δοξασίες της υπάρξεώς του.

Πάνω στην αλλοίωση της ταυτότητας λόγω της θρησκείας, ήρθε να προστεθεί ο οθωμανισμός για να επιβαρύνει την συνείδησή μας περισσότερο. Όταν το Βυζάντιο πέρασε στους οθωμανούς, ήταν φυσικό οι υπόδουλοι να πάρουν χαρακτηριστικά από τον κατακτητή, διότι πάντοτε ο ισχυρός αφήνει την σφραγίδα του στους ασθενεστέρους. Η σφραγίδα αυτή ήταν βιολογική και συνειδησιακή. Τον μεγαλύτερο βιασμό υπέστημεν στις συνειδήσεις. Ο χαρακτήρας του ραγιά-γκιαούρ πέρασε σαν δεύτερη φύση στην συμπεριφορά των υποδούλων, δι-

ότι έτσι μόνο μπορούσαν να επιβιώσουν. Την πονηρία και τον ασιατικό τρόπο σκέψης και δουλικότητας έπρεπε ν' ακολουθούν οι υπόδουλοι για να μπορούν να υπάρχουν. Έτσι εισήλθε στην ψυχή μας ο τουρκο-ραγιαδικός τρόπος ζωής για να σχηματιστεί αργότερα ένα θλιβερό κράμα μέσα από αυτό το αφύσικο πάντρεμα, το κράμα του τουρκίζοντος νεοέλληνα.

Στις μέρες μας εισέρχεται ένας απροσδιόριστος πνευματικός ιμπεριαλισμός, κυρίως από δυσμάς, με την μορφή της παγκοσμιότητας, που φαίνεται να επιδιώκει την εθνική ισοπέδωση και την εξάλειψη της ιδιαιτερότητας των εθνών και των λαών. Μπροστά σ' αυτό το αναδυόμενο κύμα, είναι ώριμος ο καιρός και ώριμοι οι Έλληνες να ανασυγκροτηθούν, να αφυπνιστούν και να σηκώσουν την σημαία της ελληνικής εξεγέρσεως και ανυψώσεως της ιδιαιτερότητάς μας. Και θα το πετύχουν όταν αποκτήσουν ξανά δικό τους έθος, όταν δηλαδή γίνουν έθνος κυριολεκτικώς. **Πρέπει συνεπώς να ανακτήσουμε την ιδιαιτερότητά μας, την ειδοποιό μας διαφορά, που μας ξεχωρίζει από τα άλλα έθνη και πάνω στην ιδιαιτερότητα να χτίσουμε ταυτότητα και κοινωνία.** Μόνο με ισχυρή ιδιαιτερότητα μπορούμε να επιβιώσουμε στο νέο παγκόσμιο κύμα που απλώνεται να σκεπάσει τα έθνη.

Γλωσσικός εκφυλισμός

Ο πρώην πρόεδρος Οζάλ ανέφερε, μεταξύ άλλων, ότι δεν πρέπει να είμαστε εχθρικοί προς την χώρα του, γιατί και δύο λαοί είναι «παιδιά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας» και μερικώς είχε δίκιο. Η γλώσσα μας έχει γίνει αποδέκτης βαρβαρικών και φωνητικών αλλοιώσεων διά της προσθήκης σλαβικών και τουρκικών φθόγγων και καταλήξεων, με τα –τζής, όπως καφε-τζής αντί για λ.χ. καφεποιός, ταξι-τζής αντί για αγωγιάτης (εκ του άγω). Αλλοιώνοντας την ομιλουμένη γλώσσα μας, αλλοιώνεται η μελωδία της και απομακρυνόμαστε από

τον γλωσσικό μας κορμό, ώστε να χάνουμε την γλωσσική συνέχεια.

Ίσως αναρρωτηθεί κάποιος γιατί δεν συνεχίσαμε επαξίως το έργο του Κοραή με το ν' απαλλάξουμε εντελώς την γλώσσα μας από τα τουρκικά και άλλα ξένα στοιχεία στα τόσα χρόνια ελευθερίας του νεοελληνικού κράτους; Η πιο σοβαρή αιτία είναι η κομματικοποίηση της γλώσσας. Στο όνομα του «προοδευτισμού» φτάσαμε έτσι στην σημερινή γλωσσική αθλιότητα. Οι δε γλωσσολόγοι μας αποδείχτηκαν μικροί για να αντιμετωπίσουν και να χειριστούν υπευθύνως ένα τόσο βαρύ μεγαλείο. Αντί να έχουν προχωρήσει σε γλωσσοθεραπεία πρώτα, δηλαδή σε συστηματική κάθαρση από τα τουρκικά και άλλα στοιχεία της δουλείας και ν' αντικαταστήσουν τις ξένες λέξεις με ελληνικές, υιοθέτησαν την χωριάτικη και άφησαν, λένε, τον λαό ν' αποφασίσει και να πλάσει την γλώσσα του. **Στο όνομα λοιπόν του «λαού» και της ελευθερίας του, δηλαδή της ασυδοσίας του, επιτελείται το μέγιστο γλωσσικό έγκλημα.** Σε λίγο θα μιλάμε ελληναμερικανικά, διότι αυτό θα έχει μεγαλύτερο *suspens* (;) και ακόμη χειρότερα: Ο ίδιος ο λαός περιφρονεί την γλώσσα του. Τι κάνει η πολιτεία μπροστά σ' αυτήν την εθνική καταστροφή; Απλώς είναι ένας αμέτοχος θεατής και οι υπεύθυνοί μας δίνουν πού και πού και καμιά εγγλέζικη λέξη για να δείξουν την πολυμάθειά τους, δηλαδή την εθνική τους βλακεία. Τι πράττουν οι την τήβεννον φέροντες ακαδημαϊκοί; Πράττουν ό,τι δεν πρέπει, δηλαδή **δεν πράττουν**, είναι απαθείς και ίσως αυταρέσκονται με την περιβολή τους, εξυπηρετώντας έτσι τα στρατηγικά σχέδια των διαφόρων ραδιούργων εχθρών της Ελλάδας. Και εισάγεται διά της τεχνολογίας η λέξη *boiler* αντί να μεταφραστεί σε βραστήρα και μέσα στο βράσιμο βράζει και η ψυχή της Ελλάδας.

Το Ελληνικό Κίνημα σκοπόν έχει να επέμβει δυναμικά και αποτελεσματικά στην γλωσσική ταυτότητα των Ελλήνων,

στην οποία στηρίζεται η διατήρηση του έθνους μας. Αυτή η γλωσσική ασυδοσία των μέσων ενημερώσεως, των σχολικών βιβλίων, της ονοματοθεσίας, των εννοιών της τεχνολογίας κ.λ.π. πρέπει να τελειώνει και ν' αρχίσει ν' αντικαθίσταται με την ανύψωση της γλώσσας μας στο επίπεδο της παγκοσμιοότητας, όπως πράγματι της ταιριάζει. Πρέπει επιγόντως να ιδρυθεί ένα ειδικό γνωσόκεντρο (ιδέ κεφ. 6) που αποκλειστικό καθήκον θα έχει να θεραπεύει και προγραμματισμένα να εξελίσσει την γλώσσα.

Παιδεία στην υπηρεσία της κοινωνικής αποσύνθεσης

Στα τέλη του 19ου αιώνα επήλθε διαφοροποίηση στην παραγωγή του δυτικού κόσμου με την είσοδο της έρευνας στις επιχειρήσεις, η οποία έρευνα κατέληγε σε τεχνολογία και πολλαπλασιασμό της υλικής παραγωγής. Αυτό είχε σαν συνέπεια να γεννηθεί η ανάγκη για οργανωμένο εκπαιδευτικό σύστημα από το κράτος. Και η μεν παραγωγή ζητούσε ειδικευμένους εγκεφάλους, η δε κοινωνία χρηστούς πολίτες κατά το ελληνικό πρότυπο. Έτσι επήλθε συγκερασμός αυτών των αναγκών, ώστε οι εκπαιδευόμενοι να είναι χρηστοί πολίτες και ειδικευμένοι άνθρωποι της παραγωγής. Αυτή η σύζευξη λειτούργησε θαυμάσια σε όλες τις βαθμίδες της εκπαιδεύσεως, με θεαματικά αποτελέσματα.

Στην δική μας Ελλάδα δεν υπήρχε το αντίστοιχο υπόβαθρο, αφού ανάγκη για έρευνα δεν είχε ακόμη προκύψει. Έτσι η εκπαίδευση δεν μπορούσε να συνδεθεί με την παραγωγή και έμενε μετέωρη και ανάπηρη ως προς το ένα σκέλος. Έμενε μόνο το σκέλος του χρηστού πολίτη, ο οποίος πολίτης αναζητείτο τότε στην αρχαιότητα και τότε, ίσως κυρίως, στον χριστιανισμό. Έτσι προέκυψε μια αλλοπρόσαλλη παι-

δεία με αντιφάσεις ως προς την ταυτότητά της και τον σκοπό της. Πάνω σ' αυτή την αντίφαση πρέπει να προστεθεί ο εκτεταμένος αναλφαβητισμός, όπου το 1950 άγγιζε το 60% του πληθυσμού. Κατά τις μεταπολεμικές δεκαετίες γεννάται στην Ελλάδα το οργανωμένο πλέον σχολείο με την ταυτόχρονη νομοθετική ρύθμιση της υποχρεωτικής παιδείας, ευτυχώς. Σ' εκείνη την περίοδο έγινε η μεγάλη αλλαγή. Αφυπνίσθη η αρχέγονη καταβολή των Ελλήνων για μάθηση, ώστε ο αγώνας και ο σκοπός κάθε οικογένειας ήταν να "γραμματιστεί" το παιδί της με κάθε θυσία. Επειδή όμως έλειπε η σύνδεση με την παραγωγή, η παιδεία ήταν παραγωγικά άστοχη και γενική, συνήθως απομίμηση των ευρωπαϊκών προγραμμάτων, χωρίς όμως ευρωπαϊκή υποδομή. Κατελήξαμε να παράγουμε πληθώρα εκπαιδευμένων και να μην γνωρίζουμε τι να τους κάνουμε. Ο κύριος χώρος απορροφήσεως απέμενε το δημόσιο, "μια θέση στο δημόσιο".

Η διαρκής έλλειψη υποδομών στη δημόσια εκπαίδευση, συνδυασμένη με την μεγάλη ζήτηση για μόρφωση των τέκνων της οικογένειας, μαζί με την αδιαφορία σχεδόν των πολιτικών, γέννησε την παραπαιδεία από αρκετά ενωρίς. Τις τελευταίες μάλιστα δεκαετίες, στο όνομα μιας εκχυδαϊσμένης δημοκρατίας, εκφυλίστηκε το όποιο προϋπάρχον εκπαιδευτικό σύστημα. Η ανικανότητα, η ανευθυνότητα, η εσκεμμένη αποδιοργάνωση, ο αλλοπρόσαλος καθορισμός του τι είδους παιδεία χρειάζεται η Ελλάδα, μαζί με την παρείσφρηση καιροσκοπών και υπόπτων στοιχείων στην κορυφή καθορισμού προγραμμάτων, επέφεραν την τελική παρακμή της εκπαιδεύσεως. Έτσι φτάσαμε στην δραματική κατάσταση **η παραπαιδεία να αντικαθιστά την παιδεία, η παιδεία να γίνεται εμπόρευμα ακόμη και των διορισμένων δασκάλων, οι νέοι να εξωντώνονται και να καταρρακώνονται, να έχουν αντικοινωνική συμπεριφορά, να μην σέβονται τίποτα και κανέναν. Οι φύσει τίμιοι, ευγενικοί και κοινωνικοί παιδιά των**

Ελλήνων, αναγκάζονται να γίνουν ασεβείς και αντικοινωνικοί. Εγκλωβισμένοι σ' αυτόν τον τερατώδη κυκεώνα, δεν απολαμβάνουν παιδείας και μορφώσεως ήθους και εθνικού έθους, μα ούτε και προηγμένης ειδικεύσεως όπως οι αναπτυγμένοι λαοί. Όσον μάλιστα αφορά το ελληνικό έθος, επικρατεί η νοοτροπία του αντεθνισμού, κατά της κοινωνίας, κατά οποιοσδήποτε ελληνικού στοιχείου. **Εκπαιδεύουμε Έλληνες για να γίνουν ανθέλληνες.** Μέσα σ' αυτό το χάος και τον αποπροσανατολισμό, η δύσμοιρη οικογένεια πουλά την περιουσία της για να εκπαιδεύσει τα παιδιά της, όπου και όπως είναι δυνατόν.

Οι δε την πολιτικήν εξουσίαν και οι την τήβεννον φέροντες, απολαμβάνουν την χαώδη κατάσταση που συγχύζει τον Έλληνα χαρακτήρα, που είναι εις βάρος της Ελλάδας και εις βάρος των οικεγενειών και των πολιτών. Έτσι όμως αναπαράγονται οι ίδιοι. Αυτά βιώνουν οι νέοι και μετατρέπονται σε ιδιώτες και ουχί πολίτες, απρόθυμοι πλέον να προχωρούν σε γάμους, να αποφεύγουν να γεννούν παιδιά που δεν έχουν προοπτικές, ήθος και αξιοπρεπές μέλλον. **Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι στις μέρες μας επιτελείται έθνικό και λαϊκό έγκλημα μέσω της παιδείας και με στόχο την παιδεία. Καλούνται οι παίδες Ελλήνων σε άοπλη επανάσταση για να φέρουν την μεγάλη ανατροπή και να διεκπεραιώσουν το μέγιστο άλμα της ιστορίας μας προς την νέα κοινωνία της γνώσεως (που θα δούμε παρακάτω).**

Μουσική και χορός

Αν και το έθνος μας έχει μια τόσο μεγάλη μουσική και χορευτική ιστορία, ουδέποτε καθίσαμε να συγκροτήσουμε σοβαρά τον μουσική μας παράδοση από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα. Ποιό Υπουργείο Πολιτισμού νοιάστηκε για την αρχαία μας παράδοση, πάνω στην οποία θα χτιζόταν μια νεά

μουσική πορεία του έθνους; Κανείς. Και έθνος χωρίς μουσική ταυτότητα είναι ανάπηρο έθνος.

Η χριστιανική λατρεία κράτησε μερικά στοιχεία της αρχαίας μουσικής, αλλά απέβαλε πολλά και βασικά γνωρίσματά της, όπως επί παραδείγματι την ενόργανη μουσική στην λατρεία, διότι την θεώρησε «ειδωλολατρική» παράδοση. Ταυτοχρόνως εισήγαγε ιουδαϊκές μουσικές παραδόσεις από τις συναγωγές, ώστε να αλλοιωθεί η ελληνικότητα της μουσικής. Η πλέον πιστή στην ιουδαϊκή παράδοση απεδείχθη δυστυχώς η Ορθόδοξη Εκκλησία, ενώ η Δυτική Παπική εισήγαγε την λεγόμενη Γρηγοριανή μουσική, η οποία είναι πλησιέστερα στην αρχαία μουσική παράδοση. Έτσι, εμείς οι νεο-Έλληνες διατηρούμε λιγότερα ελληνικά στοιχεία στην χριστιανική εκκλησιαστική μουσική από όσο οι δυτικοί και έχουμε αφορίσει κάθε στροφή προς την αρχαία μας καταβολή.

Η επικράτηση των τούρκων στη συνέχεια, επηρέασε τον τρόπο διασκεδάσεως των Ελλήνων, εισάγοντας τσιφτετέλια και αμανέδες. Οι δε εταιρίες δισκογραφίας στην εποχή μας, υπό ξενική κυρίως ιδιοκτησία, είτε δεν νοιάστηκαν είτε εσκεμμένως άφησαν ή προώθησαν το τουρκοτσιφτετέλι να εισέλθει στις συνειδήσεις του λαού, ώστε να το καταστήσει πλέον εθνικό βίωμα διασκεδάσεως. Έτσι δημιουργήθηκε ένας φαύλος κύκλος, στον οποίο οι ισχυροί προάγουν τουρκικούς ρυθμούς, ο λαός εθίζεται σ' αυτά και όσο εθίζεται τόσο περισσότερο αναζητεί αυτή την μουσική. Σ' αυτό τον λαϊκό εκφυλισμό υπάρχουν, ευτυχώς, οι μεγάλες εξαιρέσεις των μεγάλων μουσουργών της μεταπολεμικής περιόδου, τους οποίους το επίσημο ελληνικό ωστόσο κράτος κυνήγησε και αφόρισε αρχικώς. Σε αυτούς ωφείλει η Ελλάς πολλά.

Κατά την τελευταία δεκαετία παρατηρείται μια καμπή στην γέννηση ευγενών τόνων, που ίσως να δείχνει μια καμπή στα ερεθίσματα για την γέννηση νέας ελληνικής μουσικής. Παρατηρείται μουσική παρακμή, που αγκαλιάζει τις μάξες και εί-

ναι δείγμα της γενικότερης παρακμής της παγκόσμιας κοινωνίας και της ελληνικής επίσης.

Κύριο μέλημα των ελληνιστών θα πρέπει να είναι η ίδρυση γνωστοκέντρων μουσικής και χορού, που σκοπό θα έχουν την προαγωγή της ελληνικότητάς τους, καθώς και την γέννηση νέων μορφών μουσικής σ' αυτήν την χώρα, η οποία πρέπει να αγκαλιάζει τους μουσουργούς της αντί να τους αποβάλλει στην ξένη γη. Ο αρχέγονος τρόπος συναισθηματικής εκφράσεως, όπως διαμορφώθηκε τόσο στην ομηρική όσο και στην κλασσική εποχή, αποτελεί ένα τεράστιο υπόβαθρο πάνω στο οποίο κυρίως οι Έλληνες στην συνείδηση μπορούν να χτίσουν και συνθέσουν. Η μουσική και ο χορός των αρχαίων, η έκφραση στην τραγωδία και κωμωδία, η μουσική ανάπλαση του συναισθήματος στα μυστήρια αποτελούν έναν ανυπολόγιστο πλούτο, που είναι ακόμη θαμμένος βαθιά και αναμένει αφύπνιση. Μέρος αυτού του πλούτου πήρε η Δύση κατά την Αναγέννηση και προχώρησε στην γέννηση της συμφωνικής μουσικής. Όμως τον μουσικό και θεατρικό πλούτο των Ελλήνων μόνο οι Έλληνες στην ψυχή μπορούν να κατανοήσουν πλήρως και αυτοί έχουν την ευτυχία, αλλά και το καθήκον να αναβιώσουν και να προχωρήσουν περαιτέρω σε συνθέσεις του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος. Διότι μέσα στην μουσική, στο χορό, στο θέατρο, συνυπάρχουν το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Αυτήν την σύνθεση, που είναι σύνθεση μεγαλουργίας, αναζητεί το Ελληνικό Κίνημα, διότι οι Έλληνες στην συνείδηση είναι απολύτως ικανοί να κατανοήσουν την θεία μουσική φιλοσοφία του Πυθαγόρα και του Πλάτωνα.

Μέσα “πληροφορήσεως”

Η ανακάλυψη της τηλεοράσεως έφερε στο προσκήνιο μια νέα δυναμική, που άλλαξε τον χαρακτήρα του παραδοσιακού

κινηματογράφου κι' έγινε ατομική υπόθεση διά της εισόδου της στο υπονομάτιο των ανθρώπων. Έτσι νέοι και ενήλικες ενημερώνονται, πληροφορούνται, διαπαιδαγωγούνται και διαπλάθουν ήθος, ηθική και συνείδηση μέσω αυτού του ισχυρού πλέον μέσου. Η ισχύς του μάλιστα είναι τέτοιας ολκής, ώστε να έχει μετατραπεί σε πηγή εξουσίας, διότι εξουσιάζει σε μεγάλο βαθμό την συνείδηση των ανθρώπων.

Τόσο ο κινηματογράφος όσο και η τηλεόραση ήρθαν σχετικώς καθυστερημένα στην Ελλάδα. Ο πρώτος ελληνικός κινηματογράφος ασχολήθηκε κυρίως με τα κοινωνικά προβλήματα της μεταπολεμικής περιόδου, με παραγωγές σχετικώς φθηνές, αλλά με ανθρώπους που σημάδεψαν μια εποχή στην συλλογική μνήμη των νεο-Ελλήνων. Η επικράτηση όμως της τηλεοράσεως άλλαξε άρδην την σημασία του κινηματογράφου, ενώ η λεγόμενη «ελεύθερη» ραδιοφωνία άνοιξε τους ασκούς του Αιόλου. Η ενημέρωση, διαπαιδαγώγηση και εθνική διάπλαση των Ελλήνων πέρασαν στα χέρια και στα πλοκάμια των διαφόρων ιδιωτικών και ιδιοτελών συμφερόντων, ώστε τα τηλεοπτικά προγράμματα να εξυπηρετούν ιδιοτελείς σκοπούς κάποιων μεγιστάνων του πλούτου και καιροσκόπων της κοινωνίας.

Στα παραδοσιακά μέσα ενημερώσεως του τύπου και των κρατικών ραδιοσταθμών προστέθηκαν οι ιδιωτικοί ραδιοφωνικοί και τηλεοπτικοί σταθμοί, στο όνομα κάποιας απροσδιορίστου μορφής δημοκρατίας. Όμως **η δημοκρατία προϋποθέτει, μεταξύ άλλων, την ισηγορία δηλαδή την ίση δυνατότητα επηρεασμού και την ίδια ισχύ όλων, πιθανή δε υπεροχή κάποιου ή κάποιων, αφαιρεί από το ισηγορικό μέρος των άλλων.** Στην προκειμένη περίπτωση, ο πολίτης δεν έχει την ίδια ισχύ με τα οργανωμένα και ισχυρά συμφέροντα των ιδιωτικών συγκροτημάτων και πανισχύρων ανδρών των εφημερίδων και τηλεοπτικών σταθμών. Το αποτέλεσμα είναι άκρως δυσχερές για τον πολίτη, διότι οι ισχυ-

ροί του επιβάλλουν τις θελήσεις τους και μάλιστα χωρίς καλά να το κατανοεί. Η δε δημοσιογραφία, κυρίως ασχολούμενη με την δημαγωγία των πολιτικών και όχι με τις πράξεις τους, ασκείται στο όνομα των ιδιοτελών συμφερόντων ορισμένων. **Στην προκειμένη περίπτωση δεν υφίσταται ούτε πατρίδα ούτε έθνος, αλλά πατρίδα και έθνος γίνονται ένα ακόμη μέσον για την ικανοποίηση των συμφερόντων των ισχυρών ιδιοκτητών.** Εφημερίδες και τηλεοπτικοί σταθμοί που οικονομικώς χρεωκοπούν, διατηρούνται εν τούτοις ζωντανά, γιατί εκατομύρια ευρώ κυλούν στα ταμεία τους τις νύχτες από τους απαξίους χειριστές του δημοσίου χρήματος, κάτω από την λογική μιας χυδαίας αλληλοβοήθειας. Και βλέπουμε το τραγικό να επιβάλλονται, διά της πλαστής δημοσιότητας, ανάξιοι πρωθυπουργοί και ασήμαντοι υπουργοί, ή και κόμματα ακόμη, διότι μερικοί ιδιοτελείς ιδιώτες το επιδιώκουν. Αλλά εκείνοι οι πρωθυπουργοί είναι είτε νάνοι, ώστε να ακολουθούν τις εντολές των πατρώνων τους, είτε είναι πανούργοι και συνεργάζονται για να επαυξάνουν την αθλιότητα αυτής της χώρας. **Ανάμεσα σ' αυτήν την τρισαθλία συνεργασία νάνων και ανθελλήνων πολιτικών και μέσων ενημερώσεως κατακρεουργείται η Ελλάς, το έθνος, και υφαρπάζεται ο ιδρώτας των Ελλήνων.**

Στην ιδιοτελή δημοσιογραφία και προπαγανδιστική προώθηση των συμφερόντων των εγχωρίων ισχυρών του κεφαλαίου, πρέπει να προστεθεί ο προπαγανδιστικός βομβαρδισμός που δέχεται ο πολίτης μέσω των ξένων ταινιών και της ξένης ειδησεογραφίας. Ο τηλε-κινηματογράφος έχει καταστεί ένα πανίσχυρο μέσο της ισοπεδώσεως της εθνικής ιδιαιτερότητας, διά της προωθήσεως της αμερικανικής νοοτροπίας και αντιλήψεως περί του ανθρώπου και της κοινωνίας. Η ισχυρή Αμερική επισκιάζει την υφήλιο και εισέρχεται στην ψυχή και του τελευταίου Έλληνα, αφού μέσα στον οίκο του εισέρχεται βιαίως και αθορύβως η χυδαιότερη κινηματογραφική προπα-

γάνδα. Το άδυτο του οίκου έχει πλέον βαναύσως και δια παντός παραβιαστεί και καταλυθεί και μαζί του πέφτει πνευματικώς ο Έλληνας παρά την βούλησή του. Διότι, τα κατά τα φαινόμενα «αθώα» έργα, είναι πολύ μελετημένα στην ενορχηστρωμένη προπαγάνδα της ισοπεδώσεως των εθνών, αλλά το τραγικότερον, προετοιμάζουν την κυριαρχία κάποιων ισχυρών.

Το Ελληνικό Κίνημα, επιδιώκοντας, μεταξύ άλλων, την ελληνικοτάτη διαπαιδαγώγηση των ελληνοπαίδων και των Ελλήνων γενικώς, δεν θ' αφήσει την πληροφόρηση στα νύχια των οποιονδήποτε ιδιοτελών και καιροσκοπικών στοιχείων. Η «ελευθερία» του λόγου είναι υψίστη όταν και εφόσον ασκείται επ' αγαθώ, αλλιώς καταλήγει σε ασυδοσία και πανουργία με δραματικές συνέπειες για τον πολίτη. Κυρία αρχή του Ελληνικού Κινήματος είναι να περιφρουρήσει τους θεσμούς των ελευθέρων Ελλήνων από κάθε εκμετάλλευση, ιδιοτέλεια και επιβουλή. Επειδή ο κινηματογράφος, η τηλεόραση, τα μέσα ενημερώσεως και πληροφόρησης γενικώς ασκούν εξουσία διά της δυνάμεώς τους να εισέρχονται ευθέως στην φαντασία και στον ψυχισμό των Ελλήνων, η πρόσβαση σ' αυτήν την εξουσία δεν θα είναι απεριόριστη. Δεν έχουμε παρά **να ανακηρύξουμε την τηλεόραση ως μέσο αγωγής, μέσο ανυψώσεως της νοημοσύνης και μέσο ηθικής διαπλάσεως του ελληνικού λαού. Υπό αυτό πρίσμα παύει να θεωρείται μαζικό μέσο ενημερώσεως.** Τότε οι άνθρωποι της τηλεοράσεως παίρνουν τον ρόλο του παιδαγωγού και η παιδεία των Ελλήνων επιβάλλει άλλα διαπιστευτήρια εισόδου από αυτά που ισχύουν μέχρι σήμερα. **Έλληνες στην συνείδηση θα πρέπει να έχουν την εγκυρότητα να πληροφορούν και να διαπλάθουν τον ελληνικό λαό.** Παρέκβαση από αυτήν την γραμμή, δηλαδή εξαπάτηση των Ελλήνων μέσω κακόβουλης και καιροσκοπικής πληροφόρησης, δεν είναι λιγότερο έγκλημα από την εθνική προδοσία.

Ο κινηματογράφος, τα μέσα ενημερώσεως και όλα τα μέσα διαπλάσεως του ήθους των Ελλήνων θα πρέπει να ακολουθήσουν την γνωσοκεντρική διάρθρωση της κοινωνίας (ιδέ κεφ. 5). Ένα τεράστιο γνωσόκεντρο με δίκτυα σ' όλη την χώρα και στο εξωτερικό θα πρέπει να εδραιωθεί με υπερσύγχρονο τρόπο προαγωγής και προωθήσεως της εθνικής αληθείας. Η αληθής πολυφωνία θα είναι βεβαίως όχι μόνο επιτρεπτή, αλλά και ζητούμενη. Η κίνηση των ιδεών πρέπει να γίνεται μέσα από ιδέες και επιχειρήματα και όχι διά της διεγέρσεως των ενστίκτων ενός οχλοποιημένου λαού. Διότι η ασύδοτη πληροφόρηση απευθύνεται σε μια ασύδοτη κι' έκφυλη κοινωνία, ενώ συντονισμένη και εν δικαίω και αληθής πληροφόρηση είναι δείγμα πολιτισμένου λαού. Και ο ελληνικός θα πρέπει να είναι ένας πολιτισμένος λαός.

Οι τελευταίες ημέρες της διαφθοράς

Αν και στη χώρα μας έχουν υπάρξει πολιτικοί κύρους, έχει εν τούτοις κυριαρχήσει η νοοτροπία και πρακτική του καιροσκοπού πολιτικού, του πολιτικάντη, η οποία επισκιάζει ολόκληρο σχεδόν το πολιτικό τοπίο. Ο πολιτικάντης λοιπόν σε συνεργασία με την οικονομική ολιγαρχία λυμαίνεται την παραγόμενη δημιουργία και καταστρέφει την Ελλάδα σε δύο πεδία. Πρώτο αφαιρεί, με ποικίλους τρόπους, την φερέσβια ουσία της αναπτύξεως αυτού του τόπου μέσω μιας έννομης αρπαγής αλλά και κλοπής του δημοσίου πλούτου. Τα κίνητρά του είναι είτε καθαρά καιροσκοπικά, προσωπικού οφέλους, είτε προδοτικά σε αλλοεθνή συμφέροντα.

Δεύτερο, **η διαφθορά στην εξουσία υποτάσσει τα εθνικά συμφέροντα στα δικά της συμφέροντα** μέσω ενός αγρίου και άνευ προηγουμένου ξεπουλήματος της Ελλάδας στον εκάστοτε ισχυρό ξένο παράγοντα. Οι πολιτικάντηδες ανταγωνίζονται μεταξύ τους στο ποιός θα προσφέρει περισσότε-

ρα στους ξένους, προκειμένου να εισπράξουν το χρίσμα των πατρónων τους. Επιστρέφοντας οι χρισμένοι, ενδύονται καθ' οδόν την μάσκα του «Ελληνα» και ξεγελούν τον καθυστερημένο πια πολίτη, υποσχόμενοι, δια λόγων, μία γην της επαγγελίας. Πίσω από αυτό στέκεται κραταιά η εκμετάλλευση και προδοσία με διάφορα πρόσωπα, καταλήγοντας, κατά τακτά διαστήματα, σε κάποια εθνική συμφορά. Και δεν απομένει τότε παρά ο θρήνος μας για τους αδελφούς που έχασαν την ζωή τους, για τις χαμένες πατρίδες, ο θρήνος για την περαιτέρω συρρίκνωση και αφανισμό του έθνους μας.

Τρίτον, υποβιβάζει την συγκρότηση κοινωνίας πολιτών σε οικονομικό συνεταιρισμό, όπως τον συνεταιρισμό αγελαδοτρόφων. **Στην οικονομική πολιτική οι εθνικοί στόχοι είναι παντελώς απόντες** και κυριαρχεί η νοοτροπία μιας οποιασδήποτε οικονομικής επιχειρήσεως. Σ' αυτή την νοοτροπία έχουν εθιστεί οι πολίτες και τα συνδικάτα, ώστε να μην σκέπτονται το εθνικό καλό, αλλά το στενά ατομικό. Κάτω όμως από αυτή την συναλλαγή χάνεται το έθνος, χάνονται οι εθνικές επιδιώξεις, τα εθνικά, κοινωνικά και λαϊκά οράματα και κυριαρχεί η “αρπαχτή” του καθενός από την κοινωνία. **Τότε το έθνος είτε είναι ανύπαρκτο, είτε τίθεται στην υπηρεσία της οικονομίας και η οικονομία στην υπηρεσία της ιδιοτέλειας, ενώ αντιθέτως άτομα και συνδικάτα θα πρέπει να φροντίζουν την οικονομία του κράτους και η οικονομία να υπηρετεί εθνικούς σκοπούς.**

Σ' αυτή την κατηφορική πορεία της κοινωνίας μας συμβάλλουν οι κάθε λογής εξουσίες, που απαρτίζουν το άθλιο αυτό οικοδόμημα. Ούτε η δικαστική εξουσία, ούτε η εκκλησιαστική σήκωσαν ποτέ το ανάστημά τους, όταν και όπου έπρεπε. Μόνο όταν εθίγοντο τα επιμέρους συμφέροντά τους αντιδρούσαν και αντιδρούν. Και φτάνουμε σε μια γενική κατάρπτωση, που τα πάντα καθορίζονται με την ανηθικότητα του χρηματισμού, τα πάντα περιέχουν την ευτέλεια και την χυ-

δαιότητα και όλοι βλέπουν την ματαιοδοξία αυτού του δρόμου που ακολουθούμε. Οι νέοι μας έχουν αυτά τα επαίσχυντα πρότυπα που εμείς τους διδάσκουμε και γίνονται κι' αυτοί απαθείς και αδιάφοροι μπροστά στον ξεπεσμό. Γύρω μας δε караδοκούν οι τούρκοι και άλλοι για να προχωρήσουν σε λίγο σε μια καίρια ακόμη συρρίκνωση του ελληνισμού. Μπροστά σ' αυτή την απειλή «αντιστέκεται» **η απαθής κοινωνία με έναν αυτοηδονισμό της καλοπέραςης, μιας καλοπέραςης χωρίς οράματα, χωρίς πνευματικότητα και χωρίς προοπτικές υπάρξεως.** Αυτή η καλοπέραςη είναι απύθμενη, χωρίς αρχή και τέλος, είναι βουλημική και ακόρεστη και μοιραία οδηγεί στην φθορά, στον πόλεμο, για να καταλάβουν οι άνθρωποι την ματαιοδοξία της άνευ οραμάτων απολαύσεως. Η λιτότης και το μέτρον των Ελλήνων έχει κάπου χαθεί στο δρόμο.

Όμως μέχρις εδώ. Το Ελληνικό Κίνημα έρχεται ως καταλύτης αυτής της κατάντιας, έρχεται ως ο σταθμός που θα αλλάξει τον δρόμο του αφανισμού, που θα οδηγήσει και πάλι αυτό το έθνος στην μεγαλουργία και δόξα, όπως πράγματι του πρέπει. Πρέπει τελοσπάντων να έρθει η ώρα της δίκης, η στιγμή της αποκαθάρσεως, όπου τα εθνοβόρα στοιχεία, οι καταθέτες των ελβετικών τραπεζών, οι δολιοφθορείς των ελληνικών ψυχών, θα πρέπει **να απολογηθούν και θα απολογηθούν, όχι με τους νόμους της παραγραφής αδικημάτων, αλλά με τον αϊδιο νόμο της αχρόνου Νεμέσεως.** Το Κίνημα έρχεται ταγμένο από την ιστορία αυτού του ιερού τόπου για να επανορθώσει την ανομία και κακοδαιμονία αυτήν την ύστατη στιγμή. Οι ελληνιστές φέρουν μέσα τους τις κραυγές των προγόνων που στενάζουν κάτω από αυτή την κατάντια, κάτω από αυτό τον αποπροσανατολισμό των συγχρόνων Ελλήνων. Είναι ταγμένοι για το ύστατο χρέος προς αυτόν τον τόπο, προς τα ιερά και άγια τους έθνους μας.

Αλλά, το σημείο αυτό εγκυμονεί έναν τεράστιο κίνδυνο. Οι

κρατούντες, όντας αδίστακτοι, μπορούν ακόμη και να θυσιάσουν την Ελλάδα. Διαθέτουν τα ισχυρά μέσα της διαφθοράς και τα μέσα των ξένων ισχυρών για να επιχειρήσουν τον αποκεφαλισμό αυτού του έθνους. Είναι ικανοί να αποκεφαλίζουν κάθε τι καινούργιο, κάθε γνήσια προσπάθεια για αφύπνιση και πρόοδο με τα ισχυρά μέσα που διαθέτουν. Είναι ικανοί να λασπολογήσουν, να κατηγορήσουν με ανύπαρκτα στοιχεία, να συκοφαντήσουν και να θανατώσουν ακόμη. Αυτό ας έχουμε υπ' όψη μας για το Ελληνικό Κίνημα, το οποίο, όντας γνήσιο και αληθινό, θα συκοφαντηθεί από τους διεφθαρμένους, προκειμένου να διατηρηθούν στην εξουσία. Γι' αυτό, **εμείς οι Έλληνες και εκφραστές της ελληνικής ταλαιπωρημένης ψυχής, καλούμε τον κάθε Έλληνα που δεν θέλει να χάνεται η πατρίδα του, το παιδί του και ο ίδιος, να επαγρυπνά σε αυτές τις ύστατες μέρες των διεφθαρμένων.** Πρέπει να σχηματίσουμε μια ατσάλινη γροθιά και να έχουμε το ψυχικό σθένος για να γκρεμίσουμε δια παντός αυτή την κακοδαιμονία που έχει πανουργικά επικαθήσει στους ώμους μας.

Κεφάλαιο 3

Αναχρονισμός των Πολιτικών Ιδεολογιών

Δεν στρεφόμαστε στο παρελθόν για δόξα, αλλά για να συνθέσουμε το ένδοξο παρελθόν με ένα ενδοξότερο μέλλον βασισμένο στην γνωσογένεση. Μόνο μέγα άλμα προς την γνωσογένεση σώζει την Ελλάδα.

Μέχρις εδώ ασχοληθήκαμε με το θέμα της εθνικής μας ταυτότητας και τονίσαμε ότι η συνειδησιακή ανύψωσή μας αποτελεί την αναγκαία προϋπόθεση για την εν γένει ανύψωση της σημερινής Ελλάδας. Επειδή όμως αναφερόμαστε στην ανύψωση της κοινωνίας γενικώς, δεν μπορούμε να αποφύγουμε την συζήτηση για την ιδεολογική διάρθρωση της πολιτικής, όπως αυτή παρουσιάζεται σήμερα και κυριαρχεί στην πατρίδα μας και στον κόσμο γενικότερα.

Τρεις κύριες ιδεολογικές θέσεις, που ανταποκρίνονται σε τρεις διαφορετικές κοσμοθεωρίες, κυριαρχούν σήμερα στην πολιτική αρένα, τόσο στο εξωτερικό όσο και στην Ελλάδα, ο κεφαλαιοκρατικός φιλελευθερισμός, ο σοσιαλισμός και ο εθνικο-σοσιαλισμός\φασισμός. Αυτά δεν είναι πολιτεύματα αλλά διαφορετικές μορφές κοινωνικο-παραγωγικής οργάνωσης. Τα πολιτεύματα, όπως δημοκρατία, αυταρχία, αριστοκρατία, έρχονται κατόπιν και συσχετίζονται προς την παραγωγική οργάνωση της πολιτείας. Και οι τρεις εισήχθησαν στην χώρα μας χωρίς σχεδόν καμιά διαφοροποίηση προσαρμοσμένη στην ιδιοσυγκρασία μας. Αν και δανεισμένες έχουν αποτελέσει την βάση τόσο για ταξινόμηση σε δεξιά και αριστερά κόμματα, όσο και για πολιτικές αντιπαραθέσεις, που πληρώσαμε πανάκριβα μ' έναν τραγικό εμφύλιο.

Θα ξεκινήσουμε με μία συνοπτική ανάλυση των τριών πολιτικών ιδεολογιών, του φιλελευθερισμού, του σοσιαλισμού και του εθνικοσοσιαλισμού, με σκοπό να αποδείξουμε τον κραυγαλέο αναχρονισμό τους, για να καταλήξουμε στην ορθότητα της δικής μας πολιτικο-ιδεολογικής θέσεως.

Ο παρηκμασμένος κεφαλαιοκρατικός φιλελευθερισμός

Ο γνωστός σήμερα φιλελευθερισμός ως κίνημα εμφανίστηκε προς τα τέλη του 18ου αιώνα στις αναπτυγμένες τότε κεφαλαιοκρατικές κοινωνίες της Δυτικής Ευρώπης, Αγγλία αρχικώς και στις ΗΠΑ αργότερα. Ήταν η εποχή κατά την οποία οι παραγωγικές δυνάμεις του κεφαλαιοκρατισμού άφηναν την εφηβική τους ηλικία και περνούσαν στην ώριμη κατάστασή τους στα πρόθυρα της βιομηχανικής επανάστασης (γύρω στα 1790).

Βεβαίως αστική παραγωγή εμφανίστηκε το πρώτον **στην Αρχαία Ελλάδα, ένας αρχαϊκός κεφαλαιοκρατισμός**, ο οποίος ήταν ένα άθροισμα βιοτεχνίας, αστικής εργασίας και εμπορίου, ίδια σε χαρακτήρα προς την παραγωγή του πρωϊμου εμπορευματικού κεφαλαιοκρατισμού που κυριάρχησε στις ιταλικές πόλεις προπάντων μετά από τις λεγόμενες Σταυροφορίες. Εκείνος ο αρχαϊκός κεφαλαιοκρατισμός απελευθέρωσε μεγάλες δυνάμεις δημιουργίας με προοπτική να γεννήσει βιομηχανική παραγωγή και κοινωνία. Υπό αυτές τις συνθήκες ανεπτύχθη η αρχαία τεχνολογία, η οποία έφτασε στα πρόθυρα της βιομηχανικής επανάστασης στον καιρό του Ήρωος Αλεξανδρινού, ο οποίος είχε ανακαλύψει την ατμομηχανή. Αν δεν διεκόπτετο αυτή η διαδρομή από εξωτερικές κατακτήσεις, η ανθρωπότητα θα είχε φτάσει στην διαστημική 2000 χρόνια νωρίτερα, αφού ταυτοχρόνως θα είχε ελληνοποιηθεί.

Κακή χείρ ανέκοψε τον δρόμο και καταδίκασε την ανθρωπότητα να περάσει τον μαύρο μεσαίωνα, καταστρέφοντας επίσης την συσσωρευμένη γνώση, που ήταν κυρίως ελληνική.

Για να κατανοήσουμε το κεφαλαιοκρατικό παραγωγικό σύστημα πρέπει πρώτα να καταλάβουμε την υφή του κυρίου παράγοντα που καθορίζει την δομή του, δηλαδή τον άξονά του. Ο βιομηχανικός κεφαλαιοκρατισμός, όπως είναι φυσικό, έχει άξονα την βιομηχανική μηχανή και το δίδυμό της το κεφάλαιο. Γύρω από αυτόν τον άξονα περιστρέφεται κάθε κοινωνική και ανθρώπινη δραστηριότητα, και καθορίζεται η ταξική διαίρεση. Όποιος κατέχει μηχανές ή κεφάλαιο είναι κεφαλαιοκράτης και ανήκει στην άρχουσα τάξη.

Το σύστημα παράγει κυρίως υλικά προϊόντα, τα οποία μεταβαλλόμενα σε εμπορεύματα, εκποιούνται στην αγορά σε χρηματική τιμή και το εισπραττόμενο χρήμα κεφαλαιοποιείται, για να επενδυθεί εκ νέου και να ακολουθήσει μια νέα ανακύκλωση. Επειδή το εμπόρευμα είναι στην ουσία ο τρόπος και ο φορέας της ανακυκλώσεως και της αναπαραγωγής του κυριάρχου κεφαλαίου και του βιομηχανικού συστήματος κατ' επέκταση, η εμπορευματοποίηση και ο μηχανισμός της, δηλαδή η αγορά, καθίσταται ο κεντρικός μοχλός του συστήματος. Αυτή η ουσιώδης και καθοριστική σημασία έδωσε στο εμπόρευμα και στην αγορά υπεράνθρωπες, σχεδόν λατρευτικές, ιερές ιδιότητες, κάθε δε κριτική εναντίον τους θεωρείτο ως κριτική εναντίον του Θεού.

Το «άγιον» αυτό σύστημα της «αοράτου χειρός» της αγοράς και του εμπορεύματος μετέβαλε άνθρωπο και φύση σε εμπορεύματα. Έτσι έγινε η ανθρώπινη εργασία εμπόρευμα, του οποίου η τιμή ρυθμιζόταν αναλόγως προς τους κανόνες της προσφοράς και ζήτησεως, οι ηθικές αξίες είχαν σημασία εφ' όσον υποβοηθούσαν τους κανόνες της αγοράς και, η φύση, χάνοντας την οργανική ολιστική της οντότητα, εθεωρήθη ως αποτελούμενη από ανεξάρτητα προς άλλα τεμάχια.

Η κοινωνία διαιρέθηκε σε δύο αντίθετες, ανταγωνιστικές τάξεις, τους κεφαλαιοκράτες άρχοντες και τους προλεταρίους αρχομένους. Οι ταξικές αντιθέσεις ήταν πλέον ξεκάθαρες και πήραν συν τω χρόνω (κατά το δεύτερο ήμισυ του 19ου αιώνα) οργανωμένο χαρακτήρα σε διάφορα συνδικαλιστικά και σοσιαλιστικά κινήματα. Αυτήν την συγκεκριμένη κοινωνία είχε ο Karl Marx ως αναφορά και πρότυπο, όταν συνέγραψε την επαναστατική του θεωρία.

Η ακόρεστη ζήτηση των παραγόντων της παραγωγής, δηλαδή εργατικής δύναμews και πρώτων υλών, ώθησε στην αποικιοποίηση των υποδεστέρων σε ανάπτυξη λαών. Η ισχύς και η ανάπτυξη συνδέθηκαν με την βιομηχανική παραγωγή, ενώ η γη και η γεωργία ήταν υποδεέστερα και υποδουλωμένα στις ανάγκες της βιομηχανίας. Αγροτικά κράτη υποδουλώθηκαν συνεπώς στα βιομηχανικά και προμήθευαν τις μητροπόλεις με εργατικό δυναμικό (εισαγόμενους εργάτες) και πρώτες ύλες. Σ' αυτή την δύστυχη κατηγορία ταξινομήθηκε και η νεοσχηματισθείσα πατρίδα μας, η Ελλάδα, για να παραμείνει υποταγμένη και εξηρημένη, υπό διάφορες μορφές, μέχρι σήμερα. Η βιομηχανική ανάπτυξη απέτέλεσε επίσης τον «άγιο στόχο» όλων των καθυστερημένων κρατών της περιφέρειας, που προσπαθούσαν να μιμηθούν τις μητροπόλεις, αλλά χωρίς ποτέ να μπορούσαν να τις φτάσουν. Έτσι παρέμειναν μόνο θλιβεροί και αποτυχημένοι μιμητές.

Πολιτική Θεωρία του Φιλελευθερισμού

Τόσο το οικονομικό όσο και το πολιτικό άτομο θεωρήθηκε ορθολογιστικό, ένα απολύτως εκλογικευμένο όν, το οποίο γνωρίζει το συμφέρον του και πράττει αναλόγως προς αυτό. Η «αγία» αγορά με το «αόρατο» χέρι της δεν μπορούσε να λειτουργήσει με βάση τις προσωπικές σχέσεις, ούτε συναισθηματικώς, αλλά απροσώπως, ανεπηρεάστως από συναισθήμα-

τα. Παρεμπιπτόντως, αυτό φαίνεται στις συναλλαγές με τους καπιταλιστικώς προηγμένους, όπου κυριαρχεί πλήρως η ψυχρή λογική του συμφέροντος, χωρίς συναισθηματισμούς. (Σας αγαπάμε και σας εκτιμούμε ως Έλληνες, αλλά το λογικό συμφέρον μας είναι στην Τουρκία, ισχυρίζονται οι αμερικανοί.) Έτσι ο εργάτης θα πουλούσε την εργασία του ορθολογιστικώς, ο καταναλωτής θα αγόραζε λογικώς προς το συμφέρον του, ο κεφαλαιοκράτης θα επένδυε το κεφάλαιό του λογικώς και συμφεροντολογικώς, κ.λ.π. Μ' αυτό τον τρόπο, σύστημα και άνθρωποι «λογικεύτηκαν», σ' αντίθεση προς την απλή, αλλά θεωρούμενη παράλογη, κοινωνία του φεουδικού αγροτισμού. Αφού το άτομο λοιπόν ανεξαρτοποιήθηκε από τα άλλα άτομα και «εκλογικεύτηκε», έγινε ατομικιστής, αφού το σύστημα έτσι τον ήθελε, και **τα ατομικά δικαιώματα του ατομιστή ανθρώπου έγιναν πολιτικές ιδεολογίες της εποχής της βιομηχανικής επαναστάσεως του 18ου αιώνα.**

Τα περίφημα «ατομικά δικαιώματα» συγκεκριμενοποιήθηκαν στην βιομηχανική κοινωνία του 19ου αιώνα σε δικαίωμα ελεύθερης πωλήσεως και αγοράς της εργασίας, δικαίωμα της ελεύθερης επιλογής των εμπορευμάτων και δικαίωμα ελεύθερης λειτουργίας του κεφαλαίου. Το τελευταίο δε, περιέχει ολόκληρη την ουσία των δικαιωμάτων, δηλαδή **το δικαίωμα του κεφαλαίου για αυτοδιάθεση ήταν η κυρίαρχη βάση επί της οποίας καθοριζόταν κάθε άλλη ελευθερία.**

Οι ελευθερίες των ανθρώπων ήταν οι εκ του κεφαλαίου καθοριζόμενες ελευθερίες, το δε κεφάλαιο έπρεπε να έχει την ανάλογη πολιτική ισχύ για να επιβάλει και να αναπαράγει ολόκληρο το συγκρότημα. Έτσι φτάνουμε στην πολύκροτη ταξική διαίρεση. Εκ των πραγμάτων αναπτύχθηκε **το πολιτικό δόγμα ότι η πολιτική εξουσία ανήκει εις τους κεφάλαιο κατέχοντες.** Τα πολιτικά δικαιώματα μοιράστηκαν εξ' ίσου στους άριστους του κεφαλαίου, οι οποίοι θεωρήθηκαν καταξιωμένοι και λογικοί, ενώ οι εργάτες στερήθηκαν κάθε πο-

λιτικού δικαιώματος, θεωρούμενοι ως μη καταξιωμένοι και συνεπώς μη λογικοί. Το πολίτευμα αυτό εσφαλμένως θεωρήθηκε από ορισμένους ως φιλελεύθερη δημοκρατία. Ήταν ένα ακραιφνές αριστοκρατικό πολίτευμα, στο οποίο οι άριστοι του κεφαλαίου κατείχαν κάθε είδους εξουσία, ο δε φιλελευθερισμός είναι εκ των πραγμάτων ένα αδιάσπαστο μέρος του κεφαλαιοκρατικού αριστοκρατικού πολιτεύματος. Κάθε δε προσπάθεια των συγχρόνων μας **να εντάξουν την δημοκρατία στον φιλελευθερισμό ή αντιστρόφως, είναι μία παρά φύση ταξινόμηση.**

Προς το τέλος όμως του 19ου αιώνα, στον προηγμένο κεφαλαιοκρατικό κόσμο ασφαλώς, η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο έφτασε στο απόγειό της, πράγμα που καλύφτηκε από το ανάλογο θεωρητικό επίπεδο με τις θεωρίες του άγγλου θεωρητικού Spencer, θεωρίες για έναν κοινωνικό δαρβινισμό. Κατά αυτήν την άποψη, ο ισχυρός και μόνο έπρεπε να επιβιώνει, δηλαδή να κυβερνά, να κατέχει κ.λ.π., χωρίς καμιά απολύτως κρατική παρέμβαση. **Έτσι ο κρατικός παρεμβατισμός αφορίστηκε ως κατάρα από τον φιλελευθερισμό, διότι το κεφάλαιο έπρεπε, με την υποτιθέμενη ενδημική λογική του, να αναπαράγεται ανεμπόδιστως.** Ο άκρατος ανταγωνισμός κεφαλαίων, εμπορευμάτων, ανθρώπων με την δαρβινιστική λογική της φυσικής επιλογής, αποτελεί την αληθή βάση και αναφορά του παλαιού και νέου φιλελευθερισμού. **Κάθε δε αναφορά των δεξιών κομμάτων στον φιλελευθερισμό συνδέεται σε ουσιώδεις αρχές με το πρότυπό του, τον κοινωνικό δαρβινισμό, έστω και μεταμορφωμένο.** Είναι αυτονόητο λοιπόν, σήμερα στον 21ον αιώνα η κοινωνία του φιλελευθερισμού να ανήκει σε μία παρωχημένη εποχή, μία εποχή που δεν επιστρέφει, όσο και αν οι βαρόνοι του κεφαλαίου το επιθυμούν και το επιδιώκουν.

Ο σημαντικότερος παράγων για την παρακμή του φιλελευθερισμού είναι η εμφάνιση ενός νέου παραγωγικού άξονα και

ενός νέου παραγωγικού συστήματος κατά συνέπεια. Είναι η είσοδος της Κοινωνίας της Γνώσεως με διαφορετικό άξονα παραγωγής και κοινωνίας, που αναιρεί, απωθεί και εκτοπίζει τον κεφαλαιοκρατισμό, όπως θα δούμε στο επόμενο κεφάλαιο. Ο φιλελευθερισμός έχει περιπέσει στην παρακμή του, ενώ το νέο επιταχύνει την πτώση του, αρχής γενομένης με την παρούσα παγκόσμια κρίση.

Οι Έλληνες, έχοντας γνώση για την αναχρονιστική κατάσταση του φιλελευθερισμού, θεωρούν εκ τούτου **τα φιλελεύθερα πολιτικά κόμματα αντιδραστικά**, τα θεωρούν εμπόδιο για την εξέλιξη της παγκοσμίας κοινότητας και της Ελλάδας και τα πολεμούν ως δυνάμεις που θέλουν να νεκραναστήσουν τα φαντάσματα μιας κατώτερης εποχής στην ιστορία της ανθρωπότητας. Η πολιτική ιδεολογία αυτών είναι αποκλειστικώς και μόνον της βιομηχανικής εποχής, της ταξικής κοινωνίας, της αδικίας. Αυτή η ιδεολογία πνέει πλέον τα λοίσθια. Είναι λοιπόν άχρηστη κάθε περαιτέρω συζήτηση για την κατάσταση μιας πεθαμένης καταστάσεως, πολύ δε περισσότερο όταν πρόκειται για έμπρακτη προσπάθεια νεκραναστάσεως του παλιού κοινωνικο-παραγωγικού σχηματισμού. Τότε είναι βλακεία. Αυτό διαπιστώνουμε σήμερα στην κρίση όταν η κοίτιδα του νεο-φιλελευθερισμού, οι ΗΠΑ, αναγκάζεται να παρεμβαίνει στην οικονομία και στην αγορά περιορίζοντας την ελευθερία τους. **Φαίνεται πλέον καθαρά ότι το πρότυπο της παλαιάς ελεύθερης αγοράς δεν είναι μόνο ανίκανο και γερασμένο, αλλά κυρίως επικίνδυνο για την ανθρωπότητα.**

Ο ψευδοφιλελευθερισμός της παρωχημένης ελληνικής Δεξιάς.

Επειδή η Ελλάδα ουδέποτε ανεπύχθη βιομηχανικώς, δεν μπόρεσε να αποκτήσει τα γνήσια χαρακτηριστικά μιας κεφαλαιοκρατικής κοινωνίας, αφού δεν υπήρχε η αντικειμενι-

κή παραγωγική βάση για κάτι τέτοιο. Ταυτοχρόνως, η σχεδόν αποικιοκρατική εξάρτηση από τις κεφαλαιοκρατικές μητροπόλεις, δημιούργησε εξ' αρχής τα χαρακτηριστικά της εξαρτήσεως. Αυτή η κατάσταση κατοπτριζόταν στην πολιτική. Τα δεξιά κόμματα, στερούμενα αντικειμενικής παραγωγικής βάσεως της υπάρξεώς τους, την οποία είχαν τα αντίστοιχά τους της Ευρώπης, ακολουθούσαν δύο, κατά κύριο λόγο γραμμές, της μμήσεως και της ξενικής επιβολής. Οι μητροπόλεις επέβαλαν τους όρους αναπτύξεως της χώρας μας. Οι δεξιοί κυβερνήτες ποτέ δεν σήκωσαν το ανάστημά τους ή δεν μπορούσαν να το σηκώσουν και πάντοτε έπρεπε να ακολουθούν την επιβαλλομένη γραμμή. Όπου όμως δεν υπήρχε η επιβολή, εκεί δηλαδή που η ελληνική πολιτική είχε από μόνη της να επιλέξει, εκεί μιμνήτο την οργάνωση των μητροπόλεων, ενώ η χώρα ανήκε παραγωγικά στην περιφέρεια. Εδώ πρέπει να προστεθεί η επικράτηση του καιροσκοπισμού και της ανικανότητας των πολιτικών. Το συνολικό αποτέλεσμα ήταν ασφαλώς άσχημο. Πρόγραμμα για ανάπτυξη κανένα, πολεοδομία ανύπαρκτη, "κτηματολόγιο των γιδοβοσκών", οικονομία ευκαιριακή, κοινωνικές πράξεις του ποδαριού και εθνική συνείδηση των υποκριτικών «εθνικοφρόνων». Τα αποτελέσματα τα απολαμβάνουμε και σήμερα. Η μεταπολεμική μετανάστευση, προστιθέμενη στην πολιτική προσφυγιά, εξεδίωξε τον μισό πληθυσμό να χαθεί δια παντός και η Ελλάδα έχασε την ανάπτυξή της. Διότι, αν παρέμενε ο πληθυσμός στις εστίες του, η Ελλάδα θα αριθμούσε 20 εκ. ανθρώπους και η οικονομική και πολιτική κατάσταση θα ήταν διαφορετική.

Η περιφερειακή θέση της Ελλάδας και συνεπώς η περιφερειακή θέση της ελληνικής Δεξιάς, την φέρνει σε μία θλιβερή κατάσταση, να μην ομιλεί την ίδια γλώσσα περί της οικονομίας και κοινωνίας λ.χ. με τους δυτικοευρωπαίους και αμερικανούς ομοϊδεάτες τους. Η ιδιωτικοποίηση του δημοσίου και των υπηρεσιών επί παραδείγματι, που έχει καταστεί μία από

τις κεντρικές πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, δεν έχει την ίδια ακριβώς σημασία στην Δυτική Ευρώπη και στην Ελλάδα. Οι αποκοπόμενοι από το δημόσιο τομείς εκείνων δεν περιέρχονται σε ιδιώτες ακριβώς, αλλά στα μεγάλα επιχειρησιακά συγκροτήματα, των οποίων η ιδιοκτησία είναι συλλογική και διοικούνται από ένα σύγχρονο πνεύμα, το management. Η ιδιωτικοποίηση στην Ελλάδα είναι προσωπική, ο τάδε κεφαλαιούχος, ο οποίος συνήθως είναι ένας καιροσκόπος και με ανορθόδοξα μέσα έχει φτάσει στην κορυφή της οικονομίας. Κύρια δε τακτική έχει την καταδυνάστευση του κράτους, του δημοσίου πλούτου και του ιδρώτα των πολιτών. Συνεπώς είναι ένα ανασταλτικό παρά προοδευτικό στοιχείο στην εξέλιξη της οικονομίας. Τα δυτικοευρωπαϊκά και αμερικανικά συγκροτήματα, είναι κι' εκείνα βεβαρημένα με ανορθόδοξες μεθόδους, αλλά ακολουθούν σε γενικές γραμμές τους κανόνες του κεφαλαίου και η πολιτική τους στηρίζεται σε μακροχρόνια προοπτική. Ο έλληνας επιχειρηματίας, που είναι ένα πρόσωπο, είναι προπάντων ευκαιριακός, χωρίς μακροχρόνια προγράμματα και ζει με την εφήμερη, όσο το δυνατόν περισσότερη αρπαγή του δημοσίου πλούτου. Αυτόν τον επιχειρηματία, αυτή την ιδιωτικοποίηση στηρίζει και προάγει η Δεξιά και η Κεντροδεξιά της Ελλάδας.

Σ' αυτό τον χαρακτήρα επιχειρηματία προστίθεται ο γενικότερος αναχρονισμός της χώρας μας, λόγω της τεχνολογικής οπισθοδρομής και της πλήρους απουσίας προηγμένης γνώσεως και υψηλής τεχνολογίας. Η Δεξιά της Ελλάδας χρηματοδοτεί ανίδεους επιστημονικά επιχειρηματίες, ενώ η Δεξιά της Γερμανίας χρηματοδοτεί συγκροτήματα εντός των οποίων προάγεται η τεχνολογία.

Την παράδοση της Δεξιάς ακολούθησε το κατά όνομα σοσιαλιστικό ΠΑΣΟΚ, το οποίο χρηματοδότησε τα δικά του άτομα, φτιάνοντας έτσι τον ίδιο επιχειρησιακό χαρακτήρα που προωθούσε η Δεξιά, αλλά με διαφορετικά όμως πρόσω-

πα. Μέσα από τους δικούς τους, δήθεν σοσιαλιστικούς μηχανισμούς, προωθούντο οι ιδιοτελείς σκοποί ορισμένων καιροσκοπών της πολιτικής ζωής, οι οποίοι, εκτός από την καταρράκωση της αναπτύξεως της χώρας, ευθύνονται για την χυδαιοποίηση και ηθική σήψη του κράτους και των πολιτών αυτού του τόπου. Και όλα αυτά τα τερατουργήματα, στο όνομα ενός απροσδιόριστου «σοσιαλισμού», που ποτέ δεν εφαρμόστηκε βεβαίως, αλλά αποτέλεσε τον Δούρειο Ίππο για μία νέα προδοσία και εμπαιγμό αυτού του χιλιοπροδομένου λαού. Η περίφημη φρασεολογία τους, πολύ ικανοί κατά τούτο ομολογουμένως, όπως «συμβόλαιο με τον λαό», «συνάντηση με την ιστορία», κ.λ.π. συνήρπασαν τον λαό μας, τον λαό που επεδίωκε την πρόοδο και την αληθή δημοκρατία, και ακολούθησε, χωρίς καν να το καταλάβει, τον χορόν του Ζαλόγγου. Έτσι προδόθηκε η προοδευτική παράταξη και ο λαός για μία ακόμη φορά.

Μαζί με την σπατάλη του δημοσίου πλούτου, μαζί με την παρεμπόδιση της αναπτύξεως, ο λαός μας υπέστη μία ανεπανόρθωτη ηθική ζημιά, την ζημιά της αναξιοπιστίας. Ουδείς πιστεύει πλέον κανέναν, όσο καλοπροαίρετος και αν είναι κάποιος. Αυτό το πρόβλημα έχει να αντιμετωπίσει και το γνήσιο, φερέγγυο, αληθινό και Ελληνικό Κίνημά μας, δυστυχώς. Είναι η κακιά κληρονομιά που αφήνει στον τόπο ένας διεφθαρμένος κόσμος, ο κόσμος της Δεξιάς και της Πασοκικής αμαρτίας.

Ο παρωχημένος σοσιαλισμός

Θα επιμείνουμε λίγο περισσότερο στην ανάλυση του σοσιαλισμού, για δύο κυρίως λόγους. Πρώτο, γιατί παρουσιάστηκε σαν μία θεωρία που έδινε προοπτικές, έφτιαξε ένα θαυμάσιο μύθο για μία μελλοντική κοινωνία, την κομμουνιστική, η οποία συγκινεί ακόμη και σήμερα πολλούς ανθρώπους.

Δεύτερο, ο σοσιαλισμός/κομμουνισμός παρουσιάστηκε σαν η άρνηση του κεφαλαιοκρατισμού, σαν το καινούργιο, που θα έφερνε τόσο την νέα κοινωνία, όσο και την νέα παραγωγική δομή και τις νέες, δίκαιες παραγωγικές σχέσεις. Επειδή κι' εμείς οι ελληνιστές μιλάμε για το καινούργιο, για το επαναστατικό, για μια άλλη κοινωνία, πρέπει να δούμε τις διαφορές μας με τον σοσιαλισμό, τον οποίο θεωρούμε σαν ένα περασμένο γεγονός χωρίς μέλλον και προοπτικές.

Με την ανάπτυξη της βιομηχανικής κοινωνίας, που είχε σαν συνακόλουθο την σκληρή ταξική διαίρεση και την άκρατη εκμετάλλευση της εργατικής τάξεως μέσα στο βιομηχανικό τέρας, ωρίμασαν τόσο οι σοσιαλιστικές ιδέες, όσο και η οργανωμένη εμφάνιση των εργατικών κινημάτων. Προϊόν της βιομηχανικής ωριμάνσεως ήταν και η μαρξιστική θεωρία, η οποία απετέλεσε τον κύριο κορμό και την πηγή για τις ιδεολογίες ποικίλων σοσιαλιστικών κινημάτων διαφόρων αποχρώσεων και αποκλίσεων. Ο χώρος αυτός σκεπάζει τον αναρχισμό, συνδικαλισμό, αναρχοσυνδικαλισμό, σοσιαλισμό, σοσιαλδημοκρατία και μερικώς τον εθνικοσοσιαλισμό. Η πιο σοβαρή μορφή σοσιαλισμού ήταν αυτή που επικράτησε σύμφωνα με το λενινιστικό σχέδιο στην Σοβιετική Ένωση.

Στις δυτικοευρωπαϊκές χώρες, λόγω των διαφορετικών συνθηκών που δεν μας αφορούν εδώ, η σοσιαλδημοκρατία, ακολουθώντας καθιερωμένες κοινοβουλευτικές διαδικασίες, ανέλαβε, θεωρητικώς τουλάχιστον, να μετασχηματίσει την κοινωνία. Όμως η πείρα των 60 ετών απέδειξε ότι τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα ουδέποτε κατόρθωσαν να φτάσουν το στόχο τους. Στην Σουηδία λ.χ., η σοσιαλδημοκρατία κυβέρνησε επί 50 και πλέον έτη, αλλά δεν κατόρθωσε στο ελάχιστο να κοινωνικοποιήσει τα μέσα της παραγωγής, κάτι που ήταν και είναι το πρόγραμμά της, αφού 95% αυτών των μέσων εξακολουθεί να κατέχεται από το ιδιωτικό κεφάλαιο. Παρ' όλα αυτά οι σοσιαλδημοκρατίες επέτυχαν να δημιουρ-

γήσουν, ή εμμέσως ακόμη να επιβάλλουν, ένα αναπτυγμένο κράτος πρόνοιας, μία ανακατανομή δηλ. του πλούτου μέσω μιας ισχυρής φορολογίας.

Η οικονομικο-παραγωγική βάση του σοσιαλισμού

Βασικό χαρακτηριστικό γνώρισμα, αλλά και πρωταρχική ιδέα του σοσιαλισμού είναι η κοινωνικοποίηση ή κρατικοποίηση των λεγομένων μέσων της παραγωγής. Δεν νοείται σοσιαλισμός χωρίς να έχει στο πρόγραμμά του αυτό το βασικότατο γνώρισμα. Κάθε τι άλλο έρχεται σαν συνέπεια της κοινοκτημοσύνης των μέσων. Η ελευθερία των εργαζομένων, η κοινωνική δικαιοσύνη, η ηθική, κλπ. αποκτώνται μόνο δια της καταργήσεως της ατομικής ιδιοκτησίας των μέσων της παραγωγής. Αυτή η βασική αντίληψη ήταν και ο φάρος της σοβιετικής επαναστάσεως βεβαίως, αλλά επίσης απετέλεσε την επαναλαμβανομένη συνθηματολογία των λοιπών κομμουνιστικών κομμάτων ανά τον κόσμο.

Αφού η σοβιετική κοινωνία εδραιώθηκε κάτω από αυτό το βασικό δόγμα, ακολούθησαν και άλλες κατ' επέκταση αλλαγές, που σταδιακά θα οδηγούσαν στην ωρίμανση της σοσιαλιστικής κοινωνίας και του σοσιαλιστικού ανθρώπου. Με την ωρίμανση αυτή θα περνούσε η κοινωνία, κατά την θεωρία βεβαίως, στο ανώτερο στάδιο, στον κομμουνισμό. Αντί όμως να γίνει αυτό, κατεδαφίσθη ο ίδιος ο σοβιετικός σοσιαλισμός, φέρνοντας έτσι εκατομμύρια ανθρώπων να χάσουν μία φωτεινή ελπίδα για ένα όμορφο, ανθρώπινο μέλλον. Τι συνέβη άραγε και γκρεμίστηκε ένας κατά τα φαινόμενα γίγας, που απειλούσε να σκεπάσει την υφήλιο;

Μέχρι τώρα δεν έχει βρεθεί σοβαρός μελετητής από το σοσιαλιστικό στρατόπεδο να μας εξηγήσει τι συνέβη, πέρα από την παιδαριώδη δικαιολογία, ότι δήθεν η θεωρία ήταν αγία

και ουρανία, ενώ οι άνθρωποι ανάκανοι και ανώριμοι να την εφαρμόσουν. Μιά θεωρία, όμως, δείχνει την αξιοπιστία της, δηλαδή κατά πόσο είναι σωστή, από την καθημερινή πράξη. Αν η πράξη δείχνει κάτι άλλο, η θεωρία είναι λάθος. Και είναι πράγματι λάθος η μαρξιστική θεωρία, τουλάχιστον στα πλέον βασικά σημεία της.

Χρησιμοποιώντας την ίδια την μαρξιστική γλώσσα, ας θέσουμε το ερώτημα, σε ποιές παραγωγικές δυνάμεις στηρίζεται ο σοσιαλισμός; Το ερώτημα είναι ουσιωδέστερο από το ποιός κατέχει τα παραγωγικά μέσα, διότι το είδος των παραγωγικών δυνάμεων δείχνει σε ποιά εποχή εντάσσεται ή απευθύνεται ένα κίνημα.

Είναι γνωστό ότι η μαρξιστική σοσιαλιστική θεωρία αναπτύχθηκε μέσα στη βιομηχανική κοινωνία, δηλαδή μέσα στον ώριμο κεφαλαιοκρατισμό. Οι δυνάμεις της παραγωγής του κεφαλαιοκρατισμού, δηλαδή μηχανές, εργατική δύναμη και φύση (υπό την μορφή πρώτων υλών), ήταν αυτές της βιομηχανίας και του κεφαλαίου, όπως αυτές διαφοροποιήθηκαν κατά και μετά την βιομηχανική επανάσταση. Τα δε μέσα της παραγωγής, δηλαδή βιομηχανικές μηχανές, κεφάλαιο, βιομηχανική εργατική δύναμη, πρώτες ύλες απαρτίζουν ένα ενιαίο και αδιάσπαστο σύνολο, που χαρακτηρίζει την κεφαλαιοκρατική παραγωγή και μόνο αυτή.

Η σοσιαλιστική θεωρία, όπως και η κεφαλαιοκρατική, στηρίζεται στις βιομηχανικές παραγωγικές δυνάμεις όπως αυτές ανωτέρω ορίστηκαν. Η βασική θέση του σοσιαλισμού είναι: **δεδομένων των κεφαλαιοκρατικών παραγωγικών δυνάμεων και μέσων της παραγωγής, πρέπει να αλλάξουμε τις παραγωγικές σχέσεις μέσω της κοινωνικοποίησης των μέσων.** Μ' αυτό το σκεπτικό δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι στηρίζεται ή ότι υποστηρίζει μία ποιοτικώς νέα παραγωγή και κοινωνία κατ' επέκταση, αφού οι παραγωγικές δυνάμεις και τα μέσα παραγωγής παραμένουν ποιοτικώς τα ίδια, με διαφο-

ρά την κατάργηση της ιδιωτικής ιδιοκτησίας. Και τίθεται το ερώτημα, **μπορεί να χαρακτηριστεί ο σοσιαλισμός ως μετακεφαλαιοκρατικό φαινόμενο**, να θεωρηθεί ως η διαλεκτική άρνηση του κεφαλαιοκρατικού τρόπου, όπως οι ιδεολόγοι και προπαγανδιστές του τον παρουσιάζουν, αφού στην παραγωγική βάση εντάσσεται ποιοτικώς στον κεφαλαιοκρατισμό; Ή, τι είναι, τέλος πάντων, αυτός ο σοσιαλισμός αν δεν είναι η άρνηση του κεφαλαιοκρατισμού;

Ενώ λοιπόν ετονιζόταν ότι ο σοσιαλισμός και ο επακόλουθος κομμουνισμός θα αποτελούσαν την νέα κοινωνία, που ήταν ποιοτικώς διαφορετική και ανώτερη από την κεφαλαιοκρατική, στην ουσία η σοσιαλιστική κοινωνία παρέμενε βιομηχανική, η κυρίαρχη παραγωγή παρέμενε βιομηχανική, αλλά με διαφορετικές παραγωγικές σχέσεις από αυτές της Δύσεως. Αν όμως η μαρξιστική θεωρία ήταν σωστή και συνεπής με την αρχική της θέση, η κυρίαρχη παραγωγή του σοσιαλισμού\κομμουνισμού δεν θα έπρεπε να είναι βιομηχανική όπως στον κεφαλαιοκρατισμό, αλλά κάποια άλλη ποιοτικά διαφορετική και ανώτερη, μεταβιομηχανική. Ο σοσιαλισμός όμως δεν ενδιαφέρθηκε γι' αυτό το κάτι άλλο, για τις νέες παραγωγικές δυνάμεις δηλαδή, παρά μόνο για τις στενά ιδιοκτησιακές ή παραγωγικές σχέσεις. Συνεπώς το μοναδικό και, όχι επουσιώδες βεβαίως, βάθρο του σοσιαλισμού είναι η ριζική αλλαγή των κεφαλαιοκρατικών σχέσεων της παραγωγής, αντικαθιστώντας την ιδιωτική ιδιοκτησία με ένα είδος κοινοκτημοσύνης. Αυτό όμως δεν είναι αρκετό για να ενταχθεί ο σοσιαλισμός\κομμουνισμός στην νέα ιστορική εποχή μετά τον κεφαλαιοκρατισμό, σε μία ποιοτικώς αλλιώςτική εποχή, και παραμένει ένα ανάστροφο σύνδρομό του.

Καταλήγοντας, **το συμπέρασμα είναι ότι η μαρξιστική και η εν γένει σοσιαλιστική θεωρία βγήκε από την ατμομηχανή και ποιοτικώς παρέμεινε δέσμια σ' αυτήν**. Η εφαρμογή δε αυτής της ιδιόρρυθμης πράγματι θεωρίας, όχι στον

αναπτυγμένο βιομηχανικά κόσμο αλλά στην καθυστερημένη περιφέρεια, είχε σημασία για την ανάπτυξη εκείνων των κοινωνιών δια της αναπτύξεως των κεφαλαιο-βιομηχανικών παραγωγικών δυνάμεων. Εφ' όσον εκεί δεν υπήρχαν αναπτυγμένες κεφαλαιοκρατικές παραγωγικές δυνάμεις, η συμβολή του σοσιαλισμού ήταν σπουδαία, αλλά παρέμεινε στην συνέχεια στον καιρό της βιομηχανικής περιόδου, ενώ η Δύση περνούσε σε μία νέα, μεταβιομηχανική κατάσταση, όπως θα δούμε παρακάτω.

Η αποτυχημένη κρατικοποίηση των μέσων της παραγωγής

Η σοσιαλιστική κατάργηση της κεφαλαιοκρατικής ιδιοκτησίας καταλύει τις διαδικασίες αναπαραγωγής του κεφαλαίου, δηλαδή την εμπορευματοποίηση, την αγορά, την απρόσωπη εκποίηση των εμπορευμάτων και την συσσώρευση του κεφαλαίου. Επειδή όμως η παραγωγή παρέμενε βιομηχανική, η διακίνηση και κατανομή προϊόντων και πόρων παρέμενε επίσης μέσα στις δυνατότητες της κεφαλαιοκρατικής κοινωνίας, αναγκάστηκε η σοβιετική διοίκηση να προχωρήσει στις παρακάτω βασικές, αλλά τραγικές συγχρόνως πράξεις: α) Τον ρόλο της αγοράς και της αγοραίας εκποίησης των εμπορευμάτων πήρε ο σχεδιασμός της ικανοποίησης των αναγκών, κρατώντας σταθερές τις τιμές, μ' αποτέλεσμα την διαρκή έλλειψη προϊόντων. Επιπλέον ο ρόλος του καταναλωτή ως κατ'αυτή της εμπορευματικής εκποίησης, καθώς και ο ρόλος του ως επιβεβαιωτή της ποιότητας των προϊόντων χάθηκαν και αυτές οι διαδικασίες μεταφέρθηκαν στους προγραμματιστές κομμισαρίους με τα περίφημα πενταετή σχέδια, ώστε ο καταναλωτής δεν είχε να επιλέγει το καλύτερο. Αυτό, συνετέλεσε, μεταξύ των άλλων, στο να παραμεριστεί και υποβαθμιστεί η σημασία της διαρκούς εξελίξεως της ποιότητας των

προϊόντων και της παραγωγής εν γένει. β) Τον ρόλο του κεφαλαιοκράτη ως συσσωρευτή, επενδυτή και διαχειριστή του κεφαλαίου, ανέλαβε το ίδιο το κράτος, μεταβαλλόμενο έτσι σ' ένα συλλογικό καπιταλίστα. **Το κράτος, δια του κόμμα-τος, ήταν ο κεφαλαιοκράτης και ο λαός ο προλετάριος.** Επειδή μεμονωμένα κεφάλαια, όπως στην Δύση, δεν υπήρχαν και συνεπώς δεν υπήρχε ο ανταγωνισμός των κεφαλαίων, όπου το άρρωστο αποβάλλεται και μένει μόνο το παραγωγικό και δυνατό, οι επενδύσεις στο σοσιαλισμό, ακολουθώντας άλλες παραμέτρους, κατέληξαν να είναι οπισθοδρομικές και αναχρονικές. Έτσι ο σοσιαλισμός έφτασε στην τραγική θέση να υπόσχεται έναν επίγειο παράδεισο, αλλά να μην μπορεί καν να τον δει στο ορατό μέλλον. Μπροστά σ' αυτή την ειρωνική πλέον κατάσταση, μετέθετε διαρκώς τον παράδεισο στο απώτερο μέλλον. Ο λαός, εν τω μεταξύ, στερούμενος όλο και περισσότερο των υλικών αγαθών, θυσιάζε συνεχώς την κάθε παρούσα γενιά για την κάθε μελλοντική, ξεχνώντας ότι οι άνθρωποι δεν ζουν μόνο με οράματα, αλλά τα οράματα αποτελούν μέσον για την καλυτέρευση των όρων διαβίωσης. Προς τούτο το σκοπό γίνονται άλλωστε οι αγώνες και οι επαναστάσεις.

Τα σοσιαλιστικά κόμματα ματαιοπονούν, συνεπώς, όταν εξακολουθούν να επιμένουν στην κοινωνικοποίηση των παλαιών και δευτερευουσών πλέον μέσων της παραγωγής. Η κάθε δε επιδίωξη για κοινωνικοποίηση των κεφαλαιοκρατικών μέσων είναι κοινωνική σπατάλη, αφού η αποβολή τους γίνεται ούτως ή άλλως από την εξέλιξη την ίδια, από τις νέες δυνάμεις.

Η επιμονή μάλιστα των σοσιαλιστικών κομμάτων να ταυτίζουν τις νέες παραγωγικές δυνάμεις της τεχνολογίας με τον καπιταλισμό έχει οδηγήσει σε στείρα άρνηση της τεχνολογικής προόδου στη χώρα μας. Κάθε τεχνολογική πρόοδος θεωρείται ως έκφραση του κεφαλαίου κατά του λαού και λαός

θεωρείται η βιομηχανική εργατική τάξη, αφού έτσι είχε οριστεί από τον Μάρξ πριν από 150 χρόνια. Αυτή η θέση είναι αναχρονιστική, αντιδραστική και αρνητική για την ανάπτυξη της χώρας μας. Ο σοσιαλισμός μάλιστα που διατείνεται ότι είναι προοδευτικός, έφτασε στο σημείο να φοβάται την πρόοδο, να φοβάται τις νέες παραγωγικές δυνάμεις της γνώσεως. **Αν μάλιστα θεωρήσουμε τις νέες παραγωγικές δυνάμεις ως βασικό γνώρισμα του προοδευτισμού και όχι την κοινωνικοποίηση των καπιταλιστικών μέσων, τότε ο σοσιαλισμός δεν αντιπροσωπεύει τον προοδευτικό χώρο.** Μα ούτε η Δεξιά μπορεί να είναι φορέας προοδευτισμού, αφού προοδευτισμός σήμερα συνδέεται με τις νέες παραγωγικές δυνάμεις της γνώσεως και τεχνολογίας, που στην ουσία είναι οι δυνάμεις ανατροπής της κεφαλαιοκρατικής κοινωνίας. Αυτές τις δυνάμεις αντιπροσωπεύουμε εμείς ως κίνημα, επί αυτών των δυνάμεων στηριζόμεθα, είναι οι νέες προοδευτικές δυνάμεις, και **το κίνημά μας είναι συνεπώς άκρως προοδευτικό**, όπως θα δούμε στην συνέχεια.

Το “γερασμένο” προλεταριάτο ως ψευδοφορέας της νέας κοινωνίας.

Ένα άλλο βασικότατο γνώρισμα του σοσιαλισμού, εκτός από την κοινωνικοποίηση της ιδιοκτησίας, ήταν η αντίληψη ότι ο φορέας των αλλαγών, ο φορέας της επαναστάσεως και ο φορέας της νέας κοινωνίας ήταν το βιομηχανικό προλεταριάτο, το οποίο «αντικειμενικώς» θ' αποτελούσε το λεγόμενο «επαναστατικό υποκείμενο». Αυτή η αντίληψη είναι εντελώς λάθος για τους παρακάτω κυρίως λόγους.

Η ταξική πάλη του προλεταριάτου, η οποία, σε λιγότερη ένταση βεβαίως, προϋπήρχε της βιομηχανικής περιόδου, αφορούσε τις ενδογενείς κεφαλαιοκρατικές αντιθέσεις και αντιφάσεις, ενώ η επαναστατική διάθεση του προλεταριάτου για

μία εκ βάθρων αλλαγή της κοινωνίας ήταν εύρημα των σοσιαλιστών θεωρητικών. Όμως συμφώνως προς την διαλεκτική μεθοδολογία, η κάθε μία από αυτές τις τάξεις συνυπάρχει και αλληλοκαθορίζεται με την αντίθεσή της. Συνεπώς, δεδομένου ότι υπάρχουν κεφαλαιοκράτες, θα υπάρχουν προλετάριοι κατ' ανάγκην, ή αν δεν υπάρχουν προλετάριοι δεν θα υπάρχουν και κεφαλαιοκράτες. Επίσης οι δύο αυτές ανταγωνιστικές αλλά αλληλοκαθοριζόμενες τάξεις, αποτελούν ένα ενιαίο και αδιάσπαστο κοινωνικό σώμα, το κεφαλαιοκρατικό, το οποίο υπάρχει και χαρακτηρίζει την κεφαλαιοκρατική εποχή και μόνο. **Είναι δε φύσει αδύνατον ένα τμήμα, το προλεταριάτο, ν' αποσχιστεί από το φυσικό του κορμό για να αποτελέσει κοινωνικό σώμα ενός νέου και ποιοτικώς ανωτέρου τρόπου της παραγωγής.** Η νέα κοινωνία μετά τον κεφαλαιοκρατισμό θα πρέπει να έχει το δικό της κοινωνικό σώμα, το οποίο θα είναι ποιοτικώς ανώτερο από το κεφαλαιοκρατικό. Αυτή η νέα κοινωνική κατηγορία θα κάνει την κοινωνική μετουσίωση.

Ως γενικό συμπέρασμα εξάγεται λοιπόν ότι η εργατική τάξη του κεφαλαιοκρατισμού δεν είναι επ' ουδενί ο φορέας της κοινωνικής μετουσίωσης και μεταβάσεως σ' ένα ανώτερο επίπεδο, αλλά αποτελεί τεμάχιο του γερασμένου πλέον και απαρχαιωμένου κεφαλαιοκρατισμού. Πιθανή κατάληψη της εξουσίας από το προλεταριάτο καταλύει και εκφυλίζει το κεφάλαιο και τις λειτουργίες του βέβαια, χωρίς όμως να γεννά κάτι καινούργιο. Μέσα σ' αυτό το κενό παραμένει στην παρέκβαση, στην κατάλυση και τον εκφυλισμό του παλιού, για να καταλήξει αναποφεύκτως σε εκχυδαϊσμό, όπως και έγινε στην Σοβιετική Ένωση.

Μ' αυτή τη λογική δεν θεωρούμε ούτε την εργατική τάξη ούτε τα σοσιαλιστικά κόμματα ως στοιχεία της μετακεφαλαιοκρατικής κοινωνίας. Εργατική τάξη και κεφαλαιοκράτες αντιπροσωπεύουν την εποχή που γερνάει και

οριστικά εκπνέει και χάνεται από το προσκήνιο. Η νέα κοινωνία, στηριζόμενη στην γνωσογένεση, αντιπροσωπεύεται από τους ανθρώπους της γνώσεως.

Η άδοξη πτώση της Σοβιετικής Ενώσεως παρέσυρε όλα τα συγγενή κόμματα ανά τον κόσμο σε παρακμή, αδιέξοδο ή ριζικό πολιτικό επαναπροσδιορισμό. Πολλά από αυτά τα κόμματα αφαίρεσαν ακόμη και την λέξη «κομμουνισμός» από τον τίτλο τους, άλλα αναπροσανατολίστηκαν κάτω από άλλους μανδύες. Όπως και νάχει όμως, **είναι ματαιοπονία να επιμένουν δογματικά πλέον σε κάτι που η ίδια η ζωή έχει απορρίψει.** Αποτελούν δε κοινωνικό εμπόδιο σήμερα για την περαιτέρω ανάπτυξη, διότι οι απολιθωμένες τακτικές τους αποτελούν ανωμαλία σε μία κοινωνία υψηλής τεχνολογίας, διαστημικής, βιογενετικής και τεχνητής νοημοσύνης. Μποστά σ' αυτό το καινούργιο είναι γερασμένοι, ανήμποροι και ανίκανοι να συνεισφέρουν στην πρόοδο. **Πώς άλλωστε είναι δυνατόν να κατανοήσουν τον νέο κόσμο της τεχνητής νοημοσύνης, της διαστημικής, της βιογενετικής με τα σφυριά και τα δρεπάνια,** δηλαδή με τα μάτια του εργάτη και αγρότη!!

Εκ της ανωτέρω περιγραφής μπορεί να εκληφθεί ίσως ότι θεωρούμε την εμφάνιση του σοσιαλισμού ως δυστύχημα για την ανθρωπότητα. Απεναντίας, με την εμφάνισή του το κεφάλαιο αναγκάστηκε να παραχωρήσει δικαιώματα στην εργατική τάξη, πράγμα που οδήγησε στο κράτος πρόνοιας. Ο κοινωνικός δαρβινισμός και η απόλυτη κυριαρχία του κεφαλαίου του 19ου αιώνα εξαλείφθηκαν χάρις κυρίως στα σοσιαλιστικά κινήματα και η διεύρυνση των δημοκρατικών πολιτικών δικαιωμάτων στην εργατική τάξη άλλαξε ριζικώς τον πολιτικό χάρτη. Η αριστοκρατία του κεφαλαίου απώλεσε την απόλυτη ηγεμονία της. Στο διεθνή στίβο, ο σοσιαλισμός έγινε το μέσον της απελευθερώσεως των λαών από την αποικιοκρατική κηδεμονία και καταπίεση. Όλα αυτά ήταν αποτέλεσμα

αγώνων και θυσιών, στους οποίους πρωτοστάτησε ο σοσιαλιστής μαχητής.

Όμως εδώ τελειώνουν τα στέφανα. Ο εκφυλισμός και η διάβρωση του γηρασμένου κεφαλαιοκρατικού τρόπου της παραγωγής έχουν περατωθεί και, συνεπώς τα όργανα του εκφυλισμού του κεφαλαιοκρατικού συστήματος, δηλαδή ο σοσιαλισμός, ή άλλο αντιθετικό σύστημα, δεν χρειάζονται πλέον. Μ' άλλα λόγια, ο ιστορικός ρόλος του σοσιαλισμού έχει περατωθεί οριστικώς και αμετακλήτως. Τώρα όμως **πρέπει να αποσυνδεθεί η έννοια προοδευτικός από τον σοσιαλισμό, αφού η συνέχισή του φέρνει μάλλον οπισθοδρόμηση παρά πρόοδο.** Πρέπει να περάσουμε σε δυνάμεις και σχήματα που ανταποκρίνονται στη νέα εποχή (όπως θα δούμε παρακάτω) και οι οποίες είναι επαναστατικές και προοδευτικές, πολύ πιο προηγμένες από τις δυνάμεις στις οποίες αναφέρεται ο σοσιαλισμός. Το Ελληνικό Κίνημα, ως εκφραστής αυτών ακριβώς των δυνάμεων, έχει πλέον το αναφαίρετο δικαίωμα της διεκδικήσεως του αληθούς προοδευτισμού και της πραγματικής προόδου.

Η εκτός εποχής ελληνική Αριστερά

Η πτώση της Σοβιετικής Ενώσεως συνέλαβε βεβαίως εν ύπνω την ελληνική Αριστερά, η οποία ακόμη δεν έχει συνέλθει από το απρόσμενο γι' αυτούς γεγονός. Παρουσιάζονται μάλιστα ακόμη και τώρα οι κομμουνιστές στο λαό σαν τίποτα να μην έχει συμβεί. Ποιός από τους κυρίους του Κομμουνιστικού Κόμματος εκάθισε σοβαρά και ειλικρινά να μας εξηγήσει γιατί έπεσε εκείνος ο κολοσσός, τον οποίο μας έφερναν ως υπαρκτό παράδειγμα κοινωνικής οργάνωσης και δικαιοσύνης; Μ' ένα αθώο υποκριτικό πρόσωπο απλώς εξακολουθούν να κοροϊδεύουν τον λαό και την Ελλάδα για έναν κόσμο που έχει πια καταρρεύσει. Γιατί άραγε οι Έλληνες κομμουνι-

στές να μην έχουν το θάρρος να πουν, «**δυστυχώς τελειώσαμε**»; Γιατί επιμένουν σ' ένα πρόγραμμα, σε μία κοινωνία η οποία, τις τελευταίες δεκαετίες, άφησε ερείπια, οικονομική καταρράκωση και κοινωνική αθλιότητα;

Οι αριστεροί δεν μπορούν να προσφέρουν μια καλύτερη ζωή, μήτε καν στην λαϊκή μερίδα που απευθύνονται, στους εργάτες. Το πείραμα των σοσιαλιστικών χωρών απέδειξε πόσο αντεργατική κατέληξε να είναι η σοσιαλιστική κοινωνία, αφού δεν είχε την ικανότητα να προάγει το βιοτικό επίπεδο του λαού γενικώς. Οι λαϊκές μάζες θα πρέπει, από δω κι' εμπρός, να αναζητήσουν την καλύτερευση των όρων διαβιώσεώς τους σε πιο προοδευτικά σχήματα πέρα από τον σοσιαλισμό, σε σχήματα των νέων παραγωγικών δυνάμεων, όπως λ.χ. των δυνάμεων που αντιπροσωπεύουν οι ελληνιστές. Όπως αφύσικο για τις λαϊκές μάζες είναι να στραφούν στα δεξιά, τόσο ματαιοπονία είναι να παραμένουν στα σοσιαλιστικά σχήματα και στις διαφόρων ειδών σοσιαλιστικές παρατάξεις.

Με την εμμονή του σοσιαλισμού σε προγράμματα παρωχημένης εποχής ολοκληρώνεται ο πολιτικός αναχρονισμός στη χώρα μας. **Από την μια η Δεξιά και οι αποχρώσεις της, στηριζόμενη στον φιλελευθερισμό του 19ου αιώνα, προσπαθεί να ανασύρρει συνταγές της ατμομηχανής και της ταξικής κοινωνίας και η Αριστερά από την άλλη παραμένει δέσμια στο προλεταριάτο, την στιγμή που η εργατική τάξη έχει παγκοσμίως συρρικνωθεί στο 3% του εργατικού δυναμικού.** Το υπόλοιπο του ανθρωπίνου δυναμικού συμβάλει άμεσα ή έμμεσα σε μια νέα παραγωγή, στην γνωσογένεση, όπως θα δούμε παρακάτω. Οι σοσιαλιστές μάλιστα, στην προσπάθειά τους να σκεπάσουν το μεγάλο αυτό δυναμικό κάτω από το προλεταριάτο, ανακάλυψαν την αόριστη έννοια «εργαζόμενος», η οποία περιέχει τα πάντα, από δεσποτάδες μέχρι υπουργούς, πράγμα αφύσικο, που δείχνει την αδυναμία και τ' αδιέξοδα των σοσιαλιστικών κομμάτων.

Τα επίμονα φαντάσματα του εμφυλίου

Όπως οι δεξιοί ήταν πρώτα δεξιοί «ανήκοντες εις την Δύση», έτσι και οι αριστεροί ήταν πρώτα αριστεροί «ανήκοντες στην Μόσχα». Η αρχή «ανήκομεν στην Ελλάδα» δεν ακούστηκε. Η Ελλάδα αποτελούσε απλώς ένα πιόνι στην σκακιέρα των άγγλων και των αμερικανών για τους δεξιούς και των σοβιετικών για τους αριστερούς. Εμείς οι νεώτεροι έχουμε κάθε δικαίωμα να εγερθούμε και να ρωτήσουμε: **κύριοι της ανόητης εκείνης αδελφοκτονίας, τι παραδώσατε σε εμάς τους νεωτέρους;** Απλώς την φτώχεια, την ορφάνια, τις εξορίες, την προσφυγιά, την μετανάστευση, την εθνική υποτέλεια, την καθυστέρηση και την νοοτροπία του χαμένου Έλληνα.

Εκείνος ο διχασμός της παλιάς αμαρτίας είχε σαν συνέπεια τον πολιτικό αγεφύρωτο διχασμό καθ' όλη την μεταπολεμική περίοδο ακόμη και μέχρι σήμερα. Οι πρωτεργάτες της εθνικής εκείνης συμφοράς, αντί να ντρέπονται για την αδελφοκτονία, παρουσιάζονται με θράσος και κυβερνούν, χωρίζοντας τον λαό σε δύο εχθρικά στρατόπεδα. Αυτό είχε και έχει τεράστιες αρνητικές συνέπειες για την πρόοδο της χώρας. Εκτός από τις υλικές καταστροφές του πολέμου, εκτός από το αίμα που χύθηκε, από τα παλικάρια που άδικα χάθηκαν εκατέρωθεν, **κυριάρχησαν στην πολιτική τέτοιοι τυχοδιωκτικοί χαρακτήρες και στις δύο πλευρές που σε ομαλές συνθήκες θα ήταν στις φυλακές ως κάποιιοι συνηθισμένοι εγκληματίες.** Αυτοί λοιπόν λίπαναν την έχθρα και τον διχασμό, με αποτέλεσμα η χώρα να οπισθοδρομεί και οι νέοι, οι διψασμένοι για πρόοδο, να μεταναστεύουν σε υπερπόντιες χώρες. Σ' αυτό το κλίμα χτίστηκε η πολιτική ζωή του τόπου.

Εμείς, καταδικάζουμε εξ' ίσου τους «εθνικόφρονες» και τους «αριστερούς», καταδικάζουμε τον υποκριτή «εθνικόφρονα», δήθεν πατριώτη, καταδικάζουμε τον υποκριτή αριστερό, δήθεν προοδευτικό, για την αφροσύνη που έδειξαν εκείνη την

κρίσιμη στιγμή κι' έριξαν την Ελλάδα και τα ελληνόπουλα στην αθλιότητα και στην καταστροφή. Τους καταδικάζουμε γιατί δεν ήταν πρώτα Έλληνες και μετά κομματιασμένοι σε κόμματα, τους καταδικάζουμε γιατί θυσίαζαν την Ελλάδα στα συμφέροντα των δυτικών ο ένας και των ανατολικών ο άλλος. Ανάμεσά τους έμεινε μόνο η καταστροφή.

Οι Έλληνες θέλουν να γκρεμίσουν τα τείχη του παλιού καιρού και να φέρουν την ομόνοια, την συνεργασία, την ομοψυχία και τον αλληλοσεβασμό σε μία ανώτερη κοινωνία, την Κοινωνία της Γνώσεως, της Επιστήμης, της Φιλοσοφίας και της Αρετής. Ούτως ή άλλως, οι πολιτικές ιδεολογίες των παλαιών πρωτεργατών της αδελφοκτονίας έχουν εισέλθει στην παρακμή τους και μαζί τους πρέπει να εκπνεύσουν οι παλαιές αντιπαραθέσεις και τα κόμματα τα ίδια. Η ιδεολογία που φέρνουμε δεν κομματιάζει τους Έλληνες, αλλά όλοι όσοι έχουν ελληνική συνείδηση, όσοι αγαπούν την Ελλάδα, όλοι όσοι αγαπούν ειλικρινώς την πρόοδο του τόπου και την προκοπή του λαού, όσοι επιθυμούν έναν γνήσιο ελληνικό, σώφρονα, ενάρετο και δίκαιο τρόπο ζωής, είναι καλοδεχούμενοι στην νέα Ελλάδα των ελληνιστών. Διότι οι ελληνιστές κυριολεκτούν όταν έχουν σύνθημά τους: **Επιστροφή των Ελλήνων στην εξουσία.**

Το Κίνημά μας δεν έχει ανάγκη να μιμηθεί ξένα πρότυπα, ούτε δυτικά ούτε σοσιαλιστικά, έχει την δύναμη και την ικανότητα, αντλώντας από τον πλούτο της φυλής μας και με οδηγό την ελληνική κοσμοθεωρία της Νοοκρατίας, να δημιουργήσει μία νέα Ελλάδα, αντάξια και απαράμιλλη της ιστορίας της αλλά και των συγχρόνων απαιτήσεων. Ας γκρεμίσουμε τα κάστρα της Δεξιάς και της Αριστεράς, ας τους περάσουμε οριστικώς στα φαντάσματα της ιστορίας, ας τα θεωρήσουμε όλα αυτά ως ένα παρωχημένο εφιάλτη που πέρασε και οριστικά χάθηκε, για να μπορέσουμε να χτίσουμε επιτέλους την νέα Ελληνική Μεγαλοσύνη.

Ο νεκρός εθνικοσοσιαλισμός και φασισμός

Ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά του εθνικοσοσιαλισμού είναι η πολιτική του ενός ενιαίου και ολοκληρωτικού κόμματος. Το Κόμμα εκφράζει καθορισμένες και αδιάσειστες «αλήθειες», ο οποίες δεν αμφισβητούνται αλλά μονοκρατορικά επιβάλλονται. Μοναδικός εκφραστής των αληθειών αυτών είναι το ελέω Θεού Κόμμα, τα μέλη του οποίου δεν είναι «τυχαία», κατά την προπαγάνδα τους βέβαια, αλλά ξεχωριστές προσωπικότητες. Μόνο οι «πεφωτισμένες» ναζιστικές προσωπικότητες, που θα έχουν εμποτιστεί με το ναζιστικό «ιδεώδες», θα είναι οι κυρίαρχοι της κοινωνίας.

Τα μέλη του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος στρατολογούνται από όλες τις κοινωνικές τάξεις και ειδικότερα από μία εκπαιδευμένη φασιστικώς νεολαία. Για τον εθνικοσοσιαλισμό δεν συγκεντρώνουν οι τάξεις αλλά οι μάζες το ενδιαφέρον. Το Κόμμα απευθύνεται στις μάζες και αντλεί την εξουσία του από τον λαό γενικώς και η έννοια «λαός» εδώ δεν είναι ταυτόσημη με την εργατική τάξη, αλλά περιλαμβάνει το σύνολο των τάξεων, αρκεί να είναι ισοπεδωμένοι κάτω από την φασιστική μηχανή. Ο λαός γενικώς γίνεται μια άμορφη αλλά προς φασιστική διαμόρφωση μάζα και το κόμμα καθίσταται ο επίσημος και μοναδικός εκφραστής της μάζας. Επειδή δε αυτή η μάζα, αποτελούσα ένα αχαράκτηριστο, ακαθόριστο και άμορφο μέγεθος, επέτρεπε στο φασιστικό κόμμα να είναι ενιαίο και ολοκληρωτικό. Έτσι ενώ ο φασισμός απευθυνόταν στις μάζες, ήταν παράλληλα και ολοκληρωτικός.

Εκτός από την οικονομική, συντεχνιακή οργάνωση της παραγωγής, εκτός από την αρχηγοκρατούμενη απολυταρχία, την κομματική μονοκρατορία που αφαίρεσε διά της βίας κάθε άλλη φωνή και έκφραση στην ναζιστική Γερμανία, ο φυλετικός παρανοϊσμός επεσκίασε κάθε άλλη θέση της φασιστικής ιδεολογίας. Ο μεν Μουσολίνι, ταυτίζων τον εαυτό του με τον

Ιούλιο Καίσαρα, θεωρούσε τον ιταλικό λαό ως τον περιούσιο «ρωμαίο» και του έδωσε εντολή να κατακτήσει τον κόσμο, ο δε Χίτλερ, με μία πιο σκοτεινή ιδιοσυγκρασία όπως ο γερμανικός ουρανός της ομίχλης, θεοποίησε την «αρεία γερμανική φυλή», υποβιβάζοντας ταυτόχρονα τα άλλα έθνη στην κατηγορία των δούλων. Αυτός ο μύθος, πολύ καλά οργανωμένος, βρήκε, από ποικίλες αιτίες, γόνιμο έδαφος στο συλλογικό ασυνείδητο του γερμανικού λαού και το επόμενο βήμα της κατακτήσεως και υποδουλώσεως των άλλων ήρθε σαν φυσική συνέπεια. Αυτή τη συνέπεια δοκίμασε η ταλαίπωρη Ελλάδα, τ' αποτελέσματα της οποίας ακόμη και σήμερα μας βασανίζουν. Διότι η γερμανική κατοχή, εκτός από τα τόσα θύματα και τις υλικές ζημιές, γέννησε ένα πλήθος άλλα τραγικά επακόλουθα. Από εκεί βγήκε ο δοσίλογος αρχικώς, ο εθνικόφρων στην συνέχεια και ο αντιστασιακός κατόπιν, οι οποίοι οδήγησαν την Ελλάδα στον εμφύλιο. Η μεταπολεμική κοινωνία του πολιτικού του πάθους ήταν συνέχεια του εμφυλίου και από εκεί προέκυψε η δικτατορία του 1967 και εν συνεχεία ήλθαν οι «νεοαντιστακούς» της μεταπολιτεύσεως. Όλοι αυτοί ήταν ανώμαλα παράγωγα προϊόντα μιας ανωμάλου καταστάσεως.

Η παραγωγική βάση του εθνικοσοσιαλισμού δεν διαφέρει ριζικά από του κεφαλαιοκρατισμού, με την διαφορά ότι υπήγαγε τις παραγωγικές σχέσεις κάτω από την εποπτεία του ισχυρού κράτους. Συνεπώς οι νέες παραγωγικές δυνάμεις της Κοινωνίας της Γνώσεως, πέραν του κεφαλαίου και της βιομηχανίας, είναι εντελώς έξω από την ουσία του εθνικοσοσιαλισμού. Στην σημερινή κατάσταση όπου οι νέες δυνάμεις της παραγωγής (όπως θα δούμε στο επόμενο κεφάλαιο) βρίσκονται συγκεντρωμένες γύρω από την γένεση προηγμένης γνώσεως, η οικονομική θεωρία του εθνικοσοσιαλισμού δεν έχει τίποτα να προσφέρει.

Είναι δε ματαιοπονία και μωρία των νεοφασιστών να επιμένουν σ' ένα αναχρονικό οικονομικό καθεστώς, το οποίο

έπαιξε ανεπιστρεπτί και οριστικώς τον όποιο του ρόλο στην ιστορία. Οι νέες παραγωγικές δυνάμεις της γνώσεως, ο οποίες βρίσκονται ποιοτικώς πολύ πιο ψηλά από αυτές που κατανοεί ο εθνικοσοσιαλισμός, δεν μπορούν καν να δεσμευτούν στα φασιστικά σχεδιαγράμματα περί οργανώσεως της κοινωνίας, τα οποία, ούτως ή άλλως, ανταποκρίνονται μόνο στα δεδομένα των αρχών του 20ου αιώνα. Συνεπώς η εθνικοσοσιαλιστική αντίληψη περί οικονομίας και παραγωγής είναι εκτός εποχής, παρηκμασμένη και καταδικασμένη και από την ιστορία, αλλά και από τα σύγχρονα πράγματα.

Εμείς οι Έλληνες δεν επιδιώκουμε να κατακτήσουμε ή καταργήσουμε τα άλλα έθνη. Απεναντίας πρεσβεύουμε ότι η ανθρωπότητα έχει ανάγκη την πολυσπερμία, την πολυχρωμία, την πολυεθνία, όπως ένας κήπος έχει ανάγκη τα διάφορα χρώματα και ποικιλίες ανθέων. Επιπλέον ο φυλετισμός δεν ανήκει καν στην ελληνική παράδοση, αφού Έλλην θεωρείτο καθένας που είχε ελληνική παιδεία, που ασπαζόταν τον ελληνικό πολιτισμό και γενικώς ακολουθούσε το ελληνικό έθος στην καθημερινή του ζωή. Συνεπώς το κίνημά μας είναι άσχετο προς τον φασισμό, τον θεωρεί ένα νεκρό σύστημα κοινωνίας και νεκρανάσταση δεν γίνεται σ' αυτό τον κόσμο.

Εν κατακλείδι, η Ελλάδα της νεώτερης εποχής βρίσκεται υπό μία ιδιάζουσα πολιτική κατάσταση, ουδέποτε σχεδόν δοκίμασε μία πραγματική πολιτική έκφραση, ουδέποτε ανέτειλε σ' αυτό τον τόπο ο ήλιος του εξελιγμένου πολιτικού ανθρώπου. Ο νεο-Έλληνας άνθρωπος δεν έχει κατορθώσει να γίνει βουλευτής πολίτης, ενώ κυριαρχεί μια **κοινοβουλευτική δικτατορία της λεγομένης πλειοψηφίας**. Το πολιτικό γίνεσθαι ήταν και είναι κατά κύριο λόγο ένα συνονθύλευμα ξένων συμφερόντων, ντόπιου καιροσκοπισμού, πολιτικής σκευωρίας, δημαγωγίας και φαυλότητας, συνυφασμένα με ιδιοτέλεια. Η ιδεολογία των πολιτικών κομμάτων ήταν και είναι

ξενόφερτη, κακή απομίμηση των προηγμένων. Έτσι η εγχώρια ιδεολογική φτώχεια των πολιτικών κομμάτων, η δουλική εξάρτησή τους από τους μεγάλους πάτρωνες του εξωτερικού, η επικράτηση των κακής ποιότητας πολιτικών και η εγκαθίδρυση πελατειακής εξαρτήσεως πολιτικού και ψηφοφόρου, απαρτίζουν το μεγαλείο της πολιτικής διαφθοράς που κατατρώνει τα σωθικά αυτού του έθνους.

Αυτό το πολιτικο-κομματικό κατεστημένο έχει δημιουργήσει μηχανισμούς, ώστε να υφαρπάξει τα εθνικά ιδεώδη, τους εθνικούς πόθους, τα οράματα και τα λαϊκά αιτήματα, τα εισάγει στον απάξιο μηχανισμό της φαυλότητας και μέσα από την φαυλότητα αναπαράγεται, γελοιοποιώντας και συγχύζοντας το έθνος και τον λαό. Ως εκ τούτου είναι φανερό ότι ουδέποτε ή σπανίως συμβαδίζει η πολιτική πράξη με τα μεγαλόστομα λόγια της δημαγωγίας. Μέσα σ' αυτό το κατεστημένο της φαυλότητας έχει παγιδευτεί ο άξιος αυτός λαός, ο Έλληνας λαός και, επί πολλά έτη βομβαρδιζόμενος από τον ύμνο της φαυλότητας, δεν δύναται να σηκώσει το κεφάλι ψηλά και να πει: βλέπω τον ήλιο σήμερα. Έτσι θολωμένος όπως είναι, νομίζει, όταν κάθε φορά πρόκειται να επιλέξει, ότι βλέπει την αλήθεια και πάντοτε εξαπατάται από τους δημαγωγούς. Φτάνει δε στο σημείο να αγωνιά για την υγεία και ευημερία του δημαγωγού και χειροκροτεί, χωρίς να καταλαβαίνει, την ίδια του την καταστροφή.

Πάνω από την διαφθορά και τον πολιτικό καιροσκοπισμό, που μαστίζουν την κοινωνία μας επί δεκαετίες, προστίθεται το πολιτικό γήρας, ο αναχρονισμός και η σήψη των απαρχαιωμένων πολιτικών ιδεολογιών. Σ' αυτή την δίνη του καιροσκοπισμού και αναχρονισμού ταλανίζεται η κοινωνία μας, αποπροσανατολίζεται το έθνος, συγχύζεται ο πολίτης, καταρρέει δημογραφικά ο πληθυσμός μας, χάνονται οι νέες γενιές στην αεργία, ενώ караδοκούν οι τούρκοι για επέκταση στο Αιγαίο και στη Θράκη. Και μέσα στην σύγχυσή του ο νεο-

Έλλην έχει γίνει ανθέλλην και τραγουδώντας χορεύει τον χορό του Ζαλόγγου.

Όμως είναι ο καιρός της εξεγέρσεως, της αναγεννήσεως, είναι η ύστατη στιγμή της τελικής αφυπνίσεως που θα σημαίνει την αναγέννηση, την πρόοδο, την ευημερία και την πρωτοπορία του έθνους. Το μέλλον του λαού, το μέλλον της Ελλάδος βρίσκεται μόνο στην νέα κοινωνική οργάνωση, που οι ελληνοιστές προωθούν. Οι προοδευτικοί άνθρωποι πρέπει να κατανοήσουν αυτήν την αλήθεια και δια της ορθής λογικής να κρίνουν τα πράγματα. Ούτε τα φιλελεύθερα, ούτε τα σοσιαλιστικά κόμματα μπορούν πια να προάγουν και να εγγυηθούν τα λαϊκά δικαιώματα, ούτε την οικονομική και κοινωνική δικαιοσύνη, μα ούτε την πρόοδο της Ελλάδας γενικώς. Μόνο το αληθώς προοδευτικό Ελληνικό Κίνημα μπορεί να εγγυηθεί την καλυτέρευση των όρων διαβιώσεως όλων των πολιτών, του λαού και την επανάνθιση της Ελλάδας στο σύνολό της.

Κεφάλαιο 4

Θεωρία της Κοινωνίας της Γνώσεως

Μέχρι τώρα έχουμε απορρίψει τις κρατούσες κοινωνικο-πολιτικές θεωρίες και ιδεολογίες λόγω των εσωτερικών αδυναμιών τους βεβαίως, αλλά προπάντων λόγω του αναχρονισμού τους και της ανικανότητάς τους να ερμηνεύουν την νέα κοινωνία. **Χρειαζόμαστε μια αξιόπιστη θεωρία, η οποία οφείλει να αποτελεί τον φάρο πλεύσεως, τον οδηγό για προγραμματισμένη αλλαγή της πολιτείας.** Διότι, φρονούμε ότι εμείς πρέπει να οδηγούμε τα πράγματα κι' όχι εκείνα εμάς και τα οδηγούμε σωστά όταν γνωρίζουμε καλά την πορεία του συγχρόνου κοινωνικού γίνεσθαι. Καταλήγουμε λοιπόν στο συμπέρασμα ότι χρειαζόμαστε μία νέα θεωρία περί της κοινωνικής εξελίξεως, μία νέα κοσμοθεωρία, από την οποία θα σχηματίσουμε την πολιτική μας αντίληψη και το αντίστοιχο πολιτικό, κοινωνικό, οικονομικό και ηθικό πρόγραμμα.

Η νέα κοινωνία για την οποία μιλούμε έχει αθορύβως ξεκινήσει από τα τέλη του 19ου αιώνα, έχει αναπτυχθεί καθ' όλο τον εικοστό και φαίνεται πως εδραιώνεται οριστικώς κατά τον τρέχοντα. Πρόκειται δηλαδή για ένα κοινωνικο-παραγωγικό σχηματισμό που θα καλύψει μακρύ διάστημα για να φτάσει στην πλήρη ωρίμανσή του. **Συνεπώς, η θεωρία περί της νέας κοινωνίας αφορά το παρόν και κυρίως το μέλ-**

λον. Γνωρίζοντας όμως την διαδρομή της κοινωνίας προς το μέλλον, μπορούμε να κατανοούμε τις σημερινές αλλαγές και να προγραμματίζουμε αναλόγως. Θέλω κατά συνέπεια να τονίσω ότι η παρακάτω θεωρία δίνει την προοπτική προς το μέλλον.

Η ουσία της νέας κοινωνίας

Όπως ο αγροτικός σχηματισμός είχε έναν άξονα, την Γη και ο κεφαλαιοκρατισμός είχε την Μηχανή και το κεφάλαιο, η νέα παραγωγή και κοινωνία έχει ως άξονα τον ίδιο τον Άνθρωπο. (Αυτή είναι μία θέση την οποία παρουσιάζουμε αξιωματικώς εδώ, αφού η αιτιολόγησή της, λόγω συντμήσεων, δεν περιέχεται στο παρόν εγχειρίδιο.) Ποιός «άνθρωπος» και με ποιόν τρόπο αυτός γίνεται άξονας της παραγωγής;

Γνωρίζουμε εμπειρικώς ότι η νέα παραγωγή, εστιάζεται γύρω από την παραγωγή προηγμένης εργαστηριακής γνώσεως, αλλιώς **γνωσογένεση**, η οποία φαίνεται να κυριαρχεί στην σύγχρονη κοινωνία. Αυτό φαίνεται καθαρά πλέον στην παραγωγή των μεγάλων επιχειρησιακών συγκροτημάτων και στην μεγάλη ζήτηση για εκπαίδευση που διαμορφώθηκε τις τελευταίες δεκαετίες. Αυτή δε η παραγωγή έχει ανάγκη ένα πολύ ειδικό στοιχείο του ανθρώπου, την **νοημοσύνη** του, ελαχίστως δε την μυϊκή του δύναμη, την οποία είχε ανάγκη η βιομηχανία. Όμως όχι την νοημοσύνη γενικώς, αλλά την εξειδικευμένη επιστημονικώς και αμέσως συνδεδεμένη με την εργαστηριακή γνώση, για γνωσογένεση. Αυτή η νοημοσύνη κατέχει πλέον το κύριο παραγωγικό ενδιαφέρον και είναι η κύρια παραγωγική δύναμη της εποχής. Διότι δεν δύναται να τεθεί καμιά γνωσο-διαδικασία σε κίνηση χωρίς την καλλιεργημένη ανθρώπινη νοημοσύνη.

Ούσα η ανθρώπινη νοημοσύνη ο κύριος παράγων της γνωσογενέσεως, επεξέτεινε τον εαυτό της με ένα καινούργιο μέ-

γεθος στην ιστορία της ανθρωπότητας, την τεχνο-νοημοσύνη. Η τεχνητή είναι προέκταση του ανθρωπίνου εγκεφάλου, όπως η βιομηχανική μηχανή ήταν προέκταση της μυϊκής δύναμews. Η ταχεία μάλιστα ανάπτυξη της τεχνο-νοημοσύνης αποτελεί ένα ισχυρό στοιχείο της σπουδαιότητάς της στην νέα παραγωγή. Οι δυνατότητές της δε είναι τεράστιες και η δυναμική εξελίξεώς της είναι «άπειρη». Ένα μάλιστα από τα βασικά χαρακτηριστικά της είναι η ικανότητα που έχει να αποθηκεύει «γνώση» υπό μορφή τύπων, η οποία γνώση, πριν μερικές δεκαετίες, αποθηκευόταν αποκλειστικώς στα βιβλία και στον εγκέφαλο των ανθρώπων. Η γνώση αυτή δύναται να ανακαλείται οποτεδήποτε και οπουδήποτε και να εισέρχεται ως παραγωγική δύναμη στην εργαστηριακή διαδικασία για παραγωγή νέας γνώσεως. Έτσι η νοημοσύνη που χρησιμοποιείται στην νέα παραγωγή είναι τρισυπόστατη αποτελούμενη από την ανθρώπινη, την τεχνητή και από την αποθηκευμένη αλλά ανακαλούμενη γνώση. Τα τρία αυτά συστατικά αποτελούν ένα ενιαίο παραγωγικό δυναμικό, το οποίο εδώ καλείται **Νους**. **Ο Νους είναι ο νέος άξονας του νέου παραγωγικού σχηματισμού, όμοιος σε λειτουργικότητα προς τα βιομηχανικά Μέσα του κεφαλαιοκρατισμού. Ο άξονας Νους είναι συνεπώς το καθοριστικό εκείνο στοιχείο που προσδίδει τον χαρακτήρα της νέας παραγωγής και κοινωνίας και αποτελεί την αιτία και την βάση για δραματικές κοινωνικές αλλαγές στο σύγχρονο κόσμο. Αυτές οι αλλαγές θα είναι τέτοιες ολκής, ώστε θα μεταβάλλουν ριζικώς τον χαρακτήρα της ανθρωπότητας, όπως παλαιότερα η βιομηχανική επανάσταση γέννησε έναν άλλο κόσμο. Τόσο η κυρίαρχη παραγωγή όσο και η αντίστοιχη κοινωνία θα κρατείται από τον Νου, θα είναι νοοκρατική.**

Όπως η βιομηχανική Μηχανή είχε ένα προϊόν δια του οποίου αναπαραγόταν, έτσι και ο άξονας Νους έχει την **γνώση** ως τρόπο και μέσον της αναπαραγωγής του. Και δεν υπάρχει αμ-

φισβήτηση στο γεγονός ότι το σύγχρονο παραγωγικό σύστημα υπάρχει και εξελίσσεται χάρη στην προηγμένη και διαρκή γένεση γνώσεως. Είναι μάλιστα κοινώς αποδεκτό ότι ο ορισμός μιας σύγχρονης αναπτυγμένης κοινωνίας είναι οργανικώς και αρρήκτως συνδεδεμένος με την γνωσογένεση. Έχουμε ακούσει βεβαίως ότι η σύγχρονη κοινωνία είναι τεχνολογική, ή τεχνοκρατική, ή κοινωνία της πληροφορικής. Όλα αυτά όμως έχουν έναν κοινό συντελεστή, δηλαδή την διαρκή παραγωγή οργανωμένης και προηγμένης γνώσεως. Ποιά γνώση εννοούμε όμως;

Η γνώση εδώ δεν είναι εκείνη που αποκτά ο ανθρώπινος εγκέφαλος δια της πείρας και της παιδείας. Είναι κυρίως **η γνώση η οποία γεννιέται μέσα στα εργαστήρια**, η οποία έχει πρωταρχικό ρόλο στην παραγωγή και είναι προϊόν μιας καθορισμένης διαδικασίας. Για την γένεσή της χρειάζονται τρία αναγκαία συστατικά, ή παράγοντες: ο Νους (όπως παραπάνω ορίστηκε), τα προηγμένα εργαλεία και η φύση. Τα εργαλεία είναι αποτέλεσμα προηγμένης γνώσεως που παρήχθη ενωρίτερα, δεν παράγουν υλικά προϊόντα, αλλά είναι εξειδικευμένα μηχανήματα για εργαστηριακή χρήση. Κατόπιν εισέρχεται στη διαδικασία ένα κομμάτι της φύσεως, για να μελετηθούν οι κώδικες λειτουργίας της. Αυτοί οι κώδικες συγκεντρώνουν το ενδιαφέρον και τον στόχο της σύγχρονης παραγωγής. Έτσι τα προηγμένα και εξειδικευμένα μέσα/εργαλεία, η φύση ως στοιχείο εμπεριέχον κώδικες και ο Νους, εισέρχονται σε μία καθορισμένη σχέση, με αποκλειστικό σκοπό την αποκωδικοποίηση της φύσεως. Το παραγόμενο αποτέλεσμα δεν είναι η αιχμαλώτιση του κώδικα καθ' αυτού, αλλά η γέννηση μιας απεικονίσεώς του, του ειδώλου του ή του τύπου του. Είναι μία προσομοίωση, όπως λέγεται στη γλώσσα της τεχνητής νοημοσύνης. Αυτός ο αφηρημένος είδωλο-τύπος είναι η γνώση, η οποία δεν είναι ένα υλικό προϊόν. **Γνώση λοιπόν είναι η αποκωδικοποίηση των φυσικών νόμων**,

ή η χαρτογράφηση του φυσικού γίνεσθαι.

Αυτός ο τύπος έχει δύο βασικές σημασίες. Πρώτο αναπαράγει τον άξονα Νου, αφού ως γνώση αποθηκεύεται στην τεχνητή νοημοσύνη και ανακαλουμένη συμβάλλει είτε στην ανάπτυξη της ανθρώπινης και τεχνητής νοημοσύνης, είτε χρησιμοποιείται ως επιπλέον παραγωγική δύναμη στη γένεση νέας γνώσεως-τύπων. Ο αποκωδικοποιημένος τύπος π.χ. των γενετικών κωδικών των βακτηριδίων Χ, εισέρχεται ως γνώση στην τεχνο-νοημοσύνη και ανακαλουμένη σε μία άλλη έρευνα, βοηθά στην αποκωδικοποίηση των κωδικών του συγγενούς βακτηριδίου Φ. Η αποκωδικοποίηση των ιδιοτήτων του πυριτίου μπαίνει ως γνώση στο σύστημα και συμβάλλει στην εξέλιξη των σκληρών δίσκων της τεχνητής νοημοσύνης, το οποίο με τη σειρά του συμβάλλει στην γένεση άλλων τύπων σε μία νέα παραγωγική διαδικασία. Μέσω αυτής της αδιάκοπης αλληλουχίας αναπαράγεται το νέο σύστημα του άξονος Νοός.

Δεύτερο, ο τύπος έχει τεραστία σημασία διότι δύναται να επιστρέφει στον υλικό κόσμο, στην μήτρα από την οποία αρχικώς εβγήκε και με την βοήθεια του προηγμένου τεχνολογικού συγκροτήματος μπορεί να παρέμβει στην πραγματική φύση, να αιχμαλωτίζει τις δυνάμεις της και να τις θέτει κατά βούληση σε λειτουργία προς όφελος μιας προηγμένης υλικής παραγωγής. Η εφαρμογή των τύπων, τόσο για την παρασκευή υλικών αγαθών διαβιώσεως και για την παραγωγή νέων τεχνολογικών μέσων, όσο για την εν γένει επέμβαση στους φυσικούς κώδικες, έχει συνεπώς τεραστία παραγωγική και οντολογική σημασία. Η παραγωγική δυναμική των τύπων αλλάζει παντελώς το νόημα της παραγωγής, αφού δεσμεύονται τεράστιες δυνάμεις και διοχετεύονται κατά βούληση και, το σπουδαιότερον, το παραγωγικό συγκρότημα εισέρχεται στην καρδιά της γενέσεως της ύλης, στο μοριακό επίπεδο και στους φυσικούς γενετικούς μηχανισμούς. Γι' αυτό μιλούμε εδώ για

υλογένεση παρά για παραγωγή και η βιομηχανία παύει ουσιαστικά να είναι βιομηχανία και γίνεται τεχνο-υλογένεση.

Το δε τεχνο-βιομηχανικό συγκρότημα δεν αποτελεί στενότητα για την εφαρμογή των τύπων. Το βασικότερο και ουσιαστικότερο σήμερα, αλλά και δυσκολότερο, είναι η γένεση νέων τύπων, νέας γνώσεως. Αφού παραχθεί ο νέος τύπος, μία καινοτομία λ.χ., εισέρχεται στο αυτόματο πλέον εργοστάσιο και παράγει σχεδόν απεριόριστως υλικά προϊόντα, όπως το Κέρας της Αμαλθείας. Αυτή η διαδικασία και δυναμική της γνώσεως είναι γενικώς αποδεκτή σήμερα, γι' αυτό οι επενδύσεις των προηγμένων επιχειρησιακών συγκροτημάτων ρίχνονται κατά κόρον στην έρευνα. Αλοίμονο στην επιχείρηση ή στην χώρα που θα παραμελήσει αυτό τον δρόμο ταχύτητας. Γρήγορα αποβάλλεται από τον ανταγωνισμό και υποτάσσεται. Αυτός δε ο δρόμος φαίνεται να επιταχύνεται στο εγγύς μέλλον με δραματικά αποτελέσματα για πολλές χώρες, που εκ των πραγμάτων βρίσκονται εκτός.

Για κάθε τεμάχιο της φύσεως, του ανθρώπου συμπεριλαμβανομένου, το οποίο εισέρχεται στην εργαστηριακή διαδικασία προς αποκωδικοποίηση, γεννιέται ένας ή ένα σύνολο τύπων. Ο τύπος αυτός αποτελεί στην συνέχεια μέρος ενός χάρτη, του χάρτη των τύπων, του χάρτη των αποκωδικοποιημένων κωδίκων. **Το νέο παραγωγικό σύστημα, μ' άλλα λόγια, έχει κύριο στόχο την τυποποίηση και χαρτογράφηση του υλικού κόσμου και όχι την υλική παραγωγή εμπορευμάτων.** Πάνω δε στην τυποποίηση-ειδωλοποίηση χτίζεται ολόκληρο το οικοδόμημα του νέου σχηματισμού, του νέου τρόπου της παραγωγής. Αυτή η ιδιομορφία καταργεί, ως είναι φυσικόν, κάθε αντίληψη που είχαμε περί παραγωγής και παραγωγικών σχέσεων.

Μιά κατ' αυτή την έννοια αναπτυγμένη μελλοντική κοινωνία θα πρέπει να συμπλέει τόσο με τον τρόπο γενέσεως γνώσεως, όσο και με την σωστή και χρηστή εφαρμογή των τύπων

στον υλικό κόσμο. **Διότι η γνωσογένεση πρέπει πρωτίστως να ασκείται για την γνωσιακή κατάκτηση της φύσεως και κατ' επέκταση για την προμήθεια τεχνολογίας και υλικών αγαθών.** Η πολιτεία εκείνη θα έχει ανάγκη, συνεπώς, των αναλόγων θετών νόμων, οι οποίοι θα προάγουν την εξέλιξη της γνωσογένεσεως και χαρτογράφησης και της αναπαραγωγής του άξονος Νοός, ενώ ταυτοχρόνως θα ρυθμίζουν την σώφρονα και ηθική χρήση των τύπων στην υλογένεση, αποφεύγοντας κακοχρησία στην εφαρμογή.

Εν κατακλείδι, η νέα παραγωγή και η εξ αυτής προκύπτουσα κοινωνία, στηρίζεται στους τρεις βασικούς παράγοντες, τον Νου, τους φυσικούς κώδικες (Φύση) και τα εργαστηριακά εργαλεία (Μέσα), για να δώσει γνώση ως παράγωγο.

Η σημασία των νέων παραγωγικών δυνάμεων

Οι τρεις ανωτέρω παράγοντες της παραγωγής δεν συνέρχονται τυχαία, αλλά μπαίνουν σε μια παραγωγική δομή κατά την παραγωγική διαδικασία στην οποία άρχει ένας άξονας. Τότε τα τρία αυτά μεγέθη παύουν να είναι παράγοντες της παραγωγής, μετατρέπονται σε δυνάμεις της παραγωγής ικανές να δώσουν ένα καθορισμένο προϊόν. Αν ο άξονας είναι η φύση με την μορφή της γης, τότε η παραγωγή είναι αγροτική, όταν ο άξονας είναι η μηχανή/κεφάλαιο, τότε η παραγωγή είναι βιομηχανική και οι παραγωγικές δυνάμεις βιομηχανικές επίσης. Στην νοκρατική παραγωγή, στην οποία ο άξονας είναι ο άνθρωπος με την ιδιότητα της νοημοσύνης (Νους), τότε ποιά θα είναι η έκφραση των δυνάμεων αυτών; Ας πάρουμε το καθένα χωριστά, για να δούμε πώς καθορίζονται και ποιά σημασία έχουν στην νοκρατική κοινωνία.

Όπως προαναφέραμε, η Φύση στην νοκρατική παραγωγή

της γνώσεως δεν εισέρχεται ως ένα ποσοτικό μέγεθος, όπως τόσοι τόνοι πρώτων υλών για να βγουν τόσα αυτοκίνητα, αλλά ως ένα ποιοτικό υποκείμενο, εντός του οποίου ενυπάρχουν οι κώδικες λειτουργίας του. Το ενδιαφέρον της γνωσογενέσεως, επικεντρωνόμενο στην αποκωδικοποίηση των κωδίκων, **μετατρέπει την περιβάλλουσα φύση και τον βιοψυχολογικό άνθρωπο σε ποιοτικά μεγέθη, σε υποκείμενα κατόχους ιδιοτήτων**. Αυτά τα ποιοτικά μεγέθη αποτελούν μία μήτρα από την οποία παίρνονται τ' αποτυπώματα, δηλαδή οι τύποι, ενώ η μήτρα δεν καταναλώνεται. Αφού αποκωδικοποιηθεί το πρωτότυπο υλικό υποκείμενο, τελειώνει και η σημασία του για την χαρτογράφηση του και έχουμε πια σχηματίσει την προσομοίωση του ή είδωλό του. Έτσι, φύση και άνθρωπος αποκτούν ποιοτικό χαρακτήρα στην γνωσογένεση και το είδωλό τους εκφράζει αυτό το χαρακτήρα, αναιρώντας έτσι την ποσοτικοποίηση του βιομηχανισμού.

Αυτή η ποιοτική θέση της φύσεως και του ανθρώπου στην νέα παραγωγική διαδικασία της γνωσογενέσεως, επιφέρει μία ριζική αλλαγή στην αντιμετώπισή τους. Η φύση θεωρείται ως ένας οργανισμός, σ' αντίθεση προς την κατακερματιστική αντίληψη που επικρατούσε στον κεφαλαιοκρατισμό. Άνθρωποι και περιβάλλουσα φύση είναι αναπόσπαστα μέρη ενός ποιοτικού συνόλου και αντιμετωπίζονται σαν ένα αδιάσπαστο σύνολο, διότι «το παν είναι εν και εκ του ενός τα πάντα», όπως έλεγαν οι Ορφικοί. Αυτή η θέση ενοποιεί τα πάντα στην φύση και κάθε παρέμβαση αντιμετωπίζεται ως παρέμβαση σε έναν οργανισμό. Η ποιοτική και όχι η ποσοτική θέαση και η οργανικότητα της φύσεως λύνουν, κατά συνέπεια, τα περιβαλλοντολογικά προβλήματα του βιομηχανισμού.

Τα ειδικά Μέσα που ανταποκρίνονται στην διαδικασία γένεσης γνώσεως είναι οι εξειδικευμένες μηχανές, πολύ προηγμένης μορφής, οι οποίες συναντώνται κυρίως στα ερευνητικά εργαστήρια. Είναι οι παντοειδείς εργαστηριακές μηχανές,

οι οποίες συνολικώς αποτελούν ένα τεράστιο εργαστηριακό **μηχο-δυναμικό**, το οποίο απαιτεί τεράστιες επενδύσεις αλλά και τεράστια γνώση για την χρήση τους. Τα μέσα αυτά αποτελούν το κύριο μέρος του μεγέθους που ονομάζεται τεχνολογία, ενώ το υπόλοιπό της συναντάται στην κατασκευή υλικών προϊόντων και στον υπηρεσιακό χώρο. Είναι καταφανές ότι η παραγωγή σύγχρονης προηγμένης γνώσεως δεν είναι εφικτή χωρίς την ύπαρξη αυτού του μηχο-δυναμικού, των αναγκαίων εγκαταστάσεων και της υποδομής εν γένει. Ο καιρός των εφευρέσεων στην κουζίνα έχει τελειώσει.

Η γνωσογένεση φέρνει νέες μεθόδους και νέα μηχανήματα για την γένεση νέας γνώσεως και για την αναπαραγωγή του συστήματος γενικότερα. Τα μηχανήματα αυτά διαφέρουν ριζικώς από το βιομηχανικό συγκρότημα του κεφαλαιοκρατισμού, διότι είναι εξειδικευμένα, όχι στην μαζική κατασκευή υλικών προϊόντων, αλλά στην γένεση γνώσεως. Δια της προσθήκης τεχνο-νοημοσύνης γίνονται όλο και περισσότερο νοήμονα, γίνονται **νοο-μηχανές** και φαίνονται ως προέκταση της ανθρώπινης νοημοσύνης. Απαιτούν, συνεπώς, προηγμένη τεχνο-νοημοσύνη για την λειτουργία τους.

Η αύξηση του εργαστηριακού μηχο-δυναμικού αυξάνει τον άξονα Νου και φυσικά εξελίσσει το νοητικό και το γνωσογενεσιακό δυναμικό της κοινωνίας. Όσο περισσότερες και όσο πιο βελτιωμένες νοο-μηχανές εισέρχονται στην γνωσογένεση, τόσο περισσότερη νέα γνώση γεννιέται και τόσο περισσότερο αυξάνει το δυναμικό σε μία διαδικασία χωρίς αρχή και τέλος. Είναι πασιφανές ότι, αν μία χώρα επιθυμεί να είναι σύγχρονη και αναπτυγμένη πρέπει να βρίσκεται μέσα σ' αυτό το δρόμο, πρέπει ανελλιπώς να επενδύει σ' αυτό τον δρόμο. Είναι ένας δρόμος ταχύτητας και όποια χώρα το αρνηθεί, πέφτει οριστικώς στον Κέρβερο.

Εκ τούτου συνάγεται ότι **η Ελλάδα πρέπει, εξ' αρχής ορμωμένη, να χτίσει ολόκληρο το μηχο-δυναμικό που απαι-**

τεί η σύγχρονη εργαστηριακή γνωσογένεση. Διότι δεν μπορεί να γεννηθεί προηγμένη γνώση χωρίς αυτό. Πρέπει όμως εδώ να προσέχουμε ότι αυτό καθ' αυτό το μηχανο-δυναμικό είναι απλώς ένα δυνάμει μέγεθος, το οποίο αναμένει την ενεργοποίησή του στην γνωσογένεση. Θα λέγαμε ότι είναι ένας παράγοντας που αναμένει την μετατροπή του σε παραγωγική δύναμη. Δηλαδή η απόκτηση και μόνο προηγμένων μηχανών, όπως γίνεται σήμερα στην Ελλάδα για λόγους προμηθειών (μια εγκληματική τακτική κατά της αναπτύξεως αυτού του τύπου), δεν σημαίνει τίποτα αν αυτές δεν ενεργοποιηθούν στην γνωσογένεση, να γίνουν παραγωγική δύναμη. Αλλιώς σημαίνει απώλεια πόρων για την κοινωνία, αλλά και τεχνολογική καθυστέρηση.

Συνεπώς το τεχνο- ή νοο-εργαστηριακό συγκρότημα, που προσφέρει το προηγμένο μηχανο-δυναμικό για γνωσογένεση, είναι αναπόφευκτη αναγκαιότητα και προϋπόθεση για το μεγάλο άλμα της χώρας μας. Η μικρή Ελλάδα έχει την δυνατότητα, εκμεταλλευομένη το επιστημονικό της δυναμικό, τους ντόπιους και κοινοτικούς πόρους και άλλες πηγές που δεν αναφέρονται εδώ, να αποτολμήσει το μεγάλο άλμα της προόδου. Και πιστεύουμε ότι το άλμα είναι εφικτό. Δεν έχουμε χρόνο για μικρά βήματα προόδου σε ένα εκθετικά κινούμενο κόσμο, πρέπει να επιτελέσουμε το κατόρθωμα του μεγάλου άλματος και η φυλή μας έχει αποδείξει ότι είναι ικανή να κάνει άλματα.

Τέλος, ο άνθρωπος, ως τρίτο και καθοριστικό στοιχείο των νέων παραγωγικών δυνάμεων, εισέρχεται στην γνωσογενεσιακή διαδικασία, όχι ως χειρώνακτας, αλλά ως κύριος κάτοχος μέρους του άξονα Νοός, με την μορφή νοημοσύνης. Όντας αξονικό στοιχείο, η Ανθρώπινη Νοημοσύνη πρέπει να προάγεται και να αναπτύσσεται στο έπακρον και αυτό γίνεται, προς το παρόν, δια μιας διαρκούς και απεριορίστου καλλιέργειας και εκπαιδεύσεως. **Όσο δε εκπαιδευμένη και ειδικευ-**

μένη είναι η νοημοσύνη του ανθρώπου γνωσοπαραγωγού, τόσο περισσότερο αυξάνει και εξελίσσεται το δυναμικό του άξονα της παραγωγής και έτι περισσότερο αυξάνει το παραγωγικό δυναμικό της κοινωνίας.

Το παραγωγικό σύστημα της γνωσογενέσεως απαιτεί την μεγιστοποίηση της αποδοτικότητας της ανθρώπινης νοημοσύνης. Η εκπαίδευση δε δεν περατώνεται με την απόκτηση διπλώματος, αλλά η γνωσογένεση καθ' αυτή αποτελεί την αντικειμενική συνθήκη μιας **αένας μαθήσεως**. Ο επιστήμονας ερευνητής, ανεξαρτήτως βαθμίδας, πρέπει διαρκώς να ενημερώνεται και διαρκώς να προάγει την νοημοσύνη του δια της ερευνητικής πρακτικής. Κάθε δε παρέκβαση, δηλαδή κάθε εμπόδιο στην καλλιέργεια της ανθρωπίνης νοημοσύνης, αποτελεί ζημία για το γνωσογενεσιακό σύστημα και θεωρείται βλασφημία κατά της εξελίξεως και κοινωνική σπατάλη. Διότι το καλό του γνωσογενεσιακού συστήματος είναι ταυτοχρόνως και κοινωνικό καλό. Η νέα κοινωνία, φύσει στηριζόμενη στην γένεση γνώσεως, καθίσταται ένας εύφορος φανταστικός κήπος μεγίστης καλλιέργειας και χρήσεως του ανθρωπίνου εγκεφάλου. Το ποιοτικό αυτό ανώτατο δημιούργημα της Φύσεως, βρίσκει επί τέλους την τεραστία ιστορική του σημασία. Θα είναι ο τεράστιος φορέας της δημιουργίας και ο μοχλός της κοινωνίας.

Η κοινωνία αυτή είναι εντελώς αντίθετη προς την κεφαλαιοκρατική και κατά προέκταση ασφαλώς προς την παρούσα διεφθαρμένη ελληνική κατάσταση, όπου η σημασία της γνώσεως και της καλλιέργειας της νοημοσύνης έχουν υποβιβαστεί, όπου η επιστήμη κυνηγιέται και ο επιστήμων αφορίζεται. Το ελληνικό κίνημα, μοναδικός φορέας σήμερα της νοοκρατικής κοινωνίας, στηρίζει την ουσία του στην ελευθερία και απεριορίστη καλλιέργεια του ανθρωπίνου εγκεφάλου, ώστε να μεγιστοποιεί την νοημοσύνη του, ενεργοποιώντας έτσι το ανθρώπινο δυναμικό. Αξιοσημείωτον δε είναι ότι

οι Έλληνες διέπρεψαν δια της εξελιγμένης νοημοσύνης τους και οξυδέρκειάς τους. Και είναι εισέτι αξιοσημείωτον ότι το νοοκρατικό σύστημα απαιτεί ακριβώς αυτή την ποιότητα. Γι' αυτό θεωρούμε ότι έφτασε η ώρα, δια της κατάλληλης νοοκρατικής πολιτειακής και παραγωγικής οργανώσεως, να διαπρέψει η ελληνική ιδιαιτερότητα, τουτέστιν ο ανθρώπινος νους.

Το δεύτερο συστατικό του Νοός, η τεχνητή νοημοσύνη, αποτελεί ένα εν εξελίξει μέγεθος, του οποίου η αναγκαιότητα καθίσταται επιτακτική για την γένεση νέας γνώσεως και για την ανάπτυξη προηγμένης οργανώσεως. Η τεχνο-νοημοσύνη συχνάκις αποκαλείται τεχνο-εγκέφαλος, η διαφορά δε μεταξύ αυτών είναι παρομοία με την διαφορά ανθρωπίνης νοημοσύνης και ανθρωπίνου εγκεφάλου. Ο μεν εγκέφαλος αποτελεί το υλικό κατασκεύασμα, δηλαδή το άθροισμα των συστατικών υλικών κανονικώς διατεταγμένων σε ορισμένη από την φύση διάταξη, η δε νοημοσύνη είναι η ικανότητα κατανόησης του κόσμου και του εαυτού μας, συσχετίσεως των παραγόντων και αποφάσεως προς απάντηση ή δράση. Ο τεχνο-εγκέφαλος, ως μία υποτυπώδης προς το παρόν απομίμηση του ανθρωπίνου, συνίσταται εξ' ορισμένων υλικών συστατικών διατεταγμένων κατά ορισμένην σχέση. Η βελτίωση του εγκεφάλου έγκειται τόσο στην ανακάλυψη καλύτερων υλικών όσο και στην διάταξή τους. Η τεχνο-νοημοσύνη τέλος είναι η ικανότητα του τεχνο-εγκεφάλου να αποθηκεύει, να επεξεργάζεται, να συσχετίζει τα εισερχόμενα στοιχεία και ν' απαντά αναλόγως.

Η βελτίωση του τεχνο-εγκεφάλου από την ανακάλυψή του το 1945 μέχρι σήμερα ήταν τρομακτική. Από τις τεράστιες εγκαταστάσεις που απαιτούντο τότε, έχει φτάσει τώρα στα μικροτσίπ και η ταχύτητα εξελίξεως τρέχει μ' ένα επιταχυνόμενο δρόμο. Προηγμένη δε έρευνα προσανατολίζεται στην δημιουργία χημικού τεχνο-εγκεφάλου κατ' εικόνα και ομοίωση

του ανθρωπίνου.

Το σπουδαίο στην περίπτωση μας είναι ότι η δυναμική εξέλιξέως της τεχνο-νοημοσύνης είναι ταυτοχρόνως και δυναμική εξέλιξέως της γνωσογενέσεως, η οποία κατ' επέκταση επιταχύνει την εν γένει εξέλιξη της Κοινωνίας της Γνώσεως. **Συνεπώς η ζήτηση για εξέλιξη και περαιτέρω αύξηση της τεχνητής νοημοσύνης στο δρόμο της αέναης γνωσογενέσεως είναι ακόρεστη**, ενώ η μεγιστοποίηση της χρήσεώς της είναι επιβεβλημένη στην παραγωγή γνώσεως και στην παραγωγή υλικών αγαθών.

Χώρες που κατανοούν την σημασία της τεχνο-νοημοσύνης είναι παραγωγές χώρες αφενός και αφετέρου δημιουργούν τεχνο-εγκεφαλικό δίκτυο εκτεταμένης μορφής, στο οποίο ενσωματώνονται οι κοινωνικές λειτουργίες. Χώρες δε που αγνοούν ή παραμελούν αυτή την αναγκαιότητα καταλήγουν σε εξάρτηση και κοινωνική καθυστέρηση. Σε λίγα χρόνια η τεχνο-νοημοσύνη θα αγκαλιάζει κάθε δραστηριότητα και κάθε πτυχή της ζωής. Η προαγωγή συνεπώς της τεχνο-νοημοσύνης γεννά μια τεράστια δυναμική γνωσογενέσεως, την οποία η Ελλάς οφείλει να λάβει σοβαρά υπόψιν. Η αναγκαιότητα αυτή επιτάσσει τον σχηματισμό ειδικού γνωσοκέντρου, του **Γνωσοκέντρου Τεχνο-νοημοσύνης**.

Θεώρησή μας είναι ότι μια τέτοια υπεραναπτυγμένη κοινωνία, δια της κυβερνητικής ρυθμιζομένων διασυνδέσεων και εμπλουτιζομένη με τις ανάλογες δεοντολογίες και αρετές θα είναι μία θαυμαστή, ενιαία, αποτελεσματική και δίκαιη πολιτεία, όπως θα δούμε παρακάτω. Απαράβατος δε σκοπός αυτής της κοινωνίας είναι να προάγει την διανοητική ανάπτυξη των ανθρώπων, **να προάγει την ατομική και κοινωνική ελευθερία**, τα δε τεχνο-μέσα ν' αποτελούν το υπόβαθρο πάνω στο οποίο θα εδραιωθεί ο δημιουργικός άνθρωπος.

Το τρίτο, τέλος, συστατικό του Νοός, η αποθηκευμένη στην τεχνητή νοημοσύνη και δια αυτής επίσης ανακαλούμένη

γνώση, αποτελεί ένα σπουδαίο στοιχείο της αναπαραγωγής του νοοκρατικού συστήματος. Διότι, η κατ' αυτόν τον τρόπο αποθηκευμένη γνώση εισέρχεται, δια της ανακλήσεώς της, στην διαδικασία της γενέσεως νέας γνώσεως ως ένα μέγεθος παραγωγικού δυναμικού. Συνεπώς, δεν νοείται σύγχρονη κοινωνία χωρίς την διαρκή παραγωγή γνώσεως, αφού μέσω αυτής διογκούται ο άξονας Νους και εξελίσσεται η κοινωνία.

Σε κάθε ιστορική εποχή κυριαρχεί ο τομέας που παράγει το βασικό προϊόν της εποχής. Αυτός είναι ο πρωτογενής τομέας. Στην αγροτική εποχή ο πρωτογενής ήταν η καλλιέργεια της γης που έδινε το αγροτικό προϊόν, στην κεφαλαιοκρατική ήταν η βιομηχανία που έδινε μηχανές/εμπορεύματα και τώρα είναι η γνωσογένεση που δίνει γνώση. **Συνεπώς η γνωσογένεση αποτελεί τον πρωτογενή τομέα της νέας παραγωγής και κοινωνίας, μέσω αυτής αναπτύσσεται το γνωσογενετικό σύστημα και ευημερεί η πολιτεία.**

Επειδή δε η γνώση αυτή είναι το πρωταρχικό προϊόν, απαιτεί και έχει **ανάγκη προστατευτισμού, διότι έτσι προστατεύεται ο πρωτογενής τομέας.** Χώρες με υψηλή γνωσογένεση αναγκάζονται να απορρητοποιούν την γνώση, διότι αυτή δίνει πλούτο και ισχύ. Χώρες που δεν έχουν πρωτογενή γνωσογένεση περιθωριοποιούνται και μετατρέπονται σε εξαρτώμενη περιφέρεια. Καταλαβαίνουμε βεβαίως ποιά σημασία έχει αυτό για την Ελλάδα. Με επιταχυνόμενη ταχύτητα υποβιβάζεται στον άχαρο τόπο της υποτέλειας. Γι' αυτό το λόγο τονίζουμε ότι απαιτείται το μεγάλο άλμα προς την νοοκρατία, που είναι άλμα επιβίωσης και ζωής.

Κοινωνίες που έχουν κατανοήσει την σημασία των τριών συστατικών του άξονος Νοός, έχουν ήδη επενδύσει κατά κόρον στην προαγωγή τους και αποτελούν το στρατόπεδο των αναπτυγμένων χωρών. Ενώ κοινωνίες που ακόμη επενδύουν στην κατασκευαστική βιομηχανία, στις καμινάδες, στην γεωργία, στον τουρισμό ή στο εμπόριο μόνο, χάνουν τον δρόμο

της εξελίξεως, εκφυλίζονται και εξαρτώνται από τις πρωτοπόρες μητροπόλεις. Αυτή την δυστυχή οδό της υποτέλειας ακολουθεί ανά πόδας η ατυχής πατρίδα μας.

Η ενδυνάμωση του Νοός ή αλλιώς του νοητικού δυναμικού της κοινωνίας σημαίνει αύξηση του παραγωγικού δυναμικού της γνωσογενέσεως. Υπενθυμίζουμε ότι στον κεφαλαιοκρατισμό το σύστημα δυνάμωνα δια της αυξήσεως του άξονά του, δηλαδή διά της προσθήκης νέων μηχανών και κεφαλαίου στο βιομηχανικό συγκρότημα. Εδώ η αύξηση γίνεται διά της προαγωγής του τρισυποστάτου Νοός, δηλαδή της ανθρώπινης και τεχνητής νοημοσύνης και της αποθηκευμένης γνώσεως. Όσο διογκούται και εξελίσσεται ο άξονας, τόσο περισσότερο αναπτύσσεται το παραγωγικό συγκρότημα και δυναμικό και έτσι περισσότερο εξελίσσονται οι παραγωγικές δυνάμεις και η κοινωνία εν γένει. Απ' αυτό συμπεραίνουμε ότι απαιτείται μια διαρκής καλλιέργεια και βελτίωση των συστατικών του άξονα Νοός, διότι έτσι αυξάνει το νέο παραγωγικό δυναμικό.

Ανακεφαλαιώνοντας, είδαμε ότι η νέα κοινωνία μετά την κεφαλαιοκρατική, είναι η νοοκρατική, της οποίας η ουσία βρίσκεται στον παραγωγικό άξονα Νου και στο αντίστοιχο κυρίαρχο προϊόν, την γνώση. Μέσω της παραγωγής αυτής γεννιέται ένας τυποποιημένος κόσμος, ο κόσμος των ειδώλων, απεικονίσεων της φύσεως και του ανθρώπου, ο οποίος εδράζεται στο τεχνο-εγκεφαλικό συγκρότημα. Εκείνος ο τυποποιημένος κόσμος καθίσταται κυρίαρχος και ουσιώδης τόσο για την παραγωγή υλικών πόρων, όσο και για την εν γένει κοινωνική οργάνωση. Γνωρίζοντας αυτή την πορεία του συγχρόνου κόσμου, δυνάμεθα προγραμματισμένα να συμπλέουμε μ' αυτήν, διότι αντίθετη οδός εξελίξεως δεν υπάρχει. Άρα ανάπτυξη και πρόοδος μιας κοινωνίας ορίζονται αποκλειστικώς και μόνο από την εδραίωση της επιστημονικής ή νοοκρατικής κοινωνίας.

Αν ζούσαν οι αρχαίοι Έλληνες σήμερα θα ήταν πρωτοπόροι στην ανάπτυξη των νοοκρατικών δυνάμεων. Γι' αυτό μιλάμε για ελληνική αναγέννηση και επιστροφή των Ελλήνων, με την έννοια επιστροφής της αντιλήψεως και θεάσεως των Ελλήνων στην γνωσογένεση εν προκειμένω. Επιπλέον μας δίνεται η ευκαιρία να ενώσουμε τον γνωσιακό πλούτο των προγόνων μας με τις νοοκρατικές παραγωγικές δυνάμεις, να γίνει η μεγάλη σύνθεση που θα μας επιτρέψει και το μεγάλο άλμα. Το κίνημα **Ελλήνων Επιστροφή έχει συνδεθεί με τις νοοκρατικές δυνάμεις της παραγωγής, για να γίνει το Μεγάλο Άλμα.**

Υλογένεση ή υλική παραγωγή της αφθονίας

Είπαμε προηγουμένως ότι το νέο παραγωγικό σύστημα επικεντρώνεται κυρίως στην αποκωδικοποίηση των φυσικών νόμων, ώστε να μπορεί να εισέρχεται στους γενετικούς κώδικες της φύσεως και του ανθρώπου. Η ανθρωπότητα ίσως φτάσει να ανακαλύψει την πηγή της γενέσεως του υλικού κόσμου, ή τουλάχιστον να πλησιάσουμε την αληθινή ουσία ενός πεπερασμένου τμήματος του κόσμου που έχει πρωταρχική σημασία για την επιβίωσή μας. Αλλά και με την περιορισμένη παρούσα γνωσογένεση γνωρίζουμε τόσα, ώστε το παραγωγικό σύστημα να μπορεί να επεμβαίνει πολύ βαθιά στον υλικό κόσμο, να αλλάζει τελείως ή μερικώς την όψη και το είδος των όντων. Στον βιολογικό κόσμο, λόγου χάριν, δύναται να ασκηθεί η γενετική μηχανική, ώστε να προκύπτουν νέα είδη, όπως το επιθυμεί το σύστημα, όπως τεράστιες αγελάδες που να παράγουν «ποταμό» γάλακτος, πατάτες και τομάτες ανθεκτικές ακόμη και στην Σιβηρία, γίδες με ανθρώπινα γονίδια, ανθρώπους με κατά παραγγελία ιδιότητες, μικρόβια γενετικώς επεξεργασμένα να δίνουν πρωτεΐνες, κ.α. Στον τεχνολογικό κόσμο μπορεί να προκύψουν τα πιο απίθανα πράγματα, ακόμη

και αόρατες αυτοπολλαπλασιαζόμενες μηχανές που να λειτουργούν σε ηλεκτρονικό ή φωτονικό επίπεδο, όπως μας πληροφορεί μία νέα επιστήμη, η Νανομηχανική. Χωρίς να μακρηγορούμε, το νέο γνωσογενεσιακό παραγωγικό σύστημα θα μπορεί να εισέρχεται στους γενετικούς μηχανισμούς της ύλης, ώστε να αλλάζει το είδος της και να την κάνει αυτόματη πηγή παραγωγής αγαθών, χωρίς καν ίχνος χειρωνακτικής παρεμβάσεως του ανθρώπου. Τότε μιλάμε για υλογένεση, που δημιουργεί μία άνευ προηγουμένου αφθονία για ένα δεδομένο μέγεθος παγκοσμίου πληθυσμού, ώστε να γεννάται ένας τρομερός υλικός υπερπλούτος, ενώ ένα τεράστιο κέρας της Αμαλθείας θα εκβάλλει αφειδώς και διαρκώς υλικά αγαθά. Αυτή η δυναμική φαίνεται να υλοποιείται τα επόμενα εκατό χρόνια.

Εφ' όσον η γνώση είναι το κυρίαρχο προϊόν της νέας παραγωγής, ποιά θέση θα κατέχει η υλική παραγωγή; Υπενθυμίζουμε ότι στον κεφαλαιοκρατισμό, το υλικό προϊόν-εμπόρευμα ήταν το κυρίαρχο προϊόν, μέσω του οποίου επιτυγχάνετο η αναπαραγωγή του άξονα Μηχανή και κεφάλαιο. Στην νοοκρατική παραγωγή, η αφηρημένη γνώση παίρνει εκείνη την κυρίαρχη θέση, ενώ **η υλική παραγωγή αναγκαστικώς καθίσταται μία δευτερεύουσα για το σύστημα λειτουργία, ένα παράγωγο της γνώσεως.** Αυτό φαίνεται από το γεγονός ότι η κατασκευή υλικών προϊόντων δεν είναι περιοριστική για το σύγχρονο παραγωγικό σύστημα. Δεδομένης μιας καινοτομίας, το αυτοματοποιημένο τεχνολογικό σύστημα μπορεί να παράγει έναν «απεριόριστο» αριθμό υλικών.

Αυτή η μετατροπή και υποβίβαση της υλικής παραγωγής αποτελεί μία επαναστατική αλλαγή με τεράστιες συνέπειες. **Ό,τι ήταν κυρίαρχο και πρωτεύον στον κεφαλαιοκρατισμό, γίνεται δευτερεύον και εξηρημένο στην νοοκρατία. Έτσι η κατάργηση του κεφαλαιοκρατικού συστήματος λ.χ. δεν γίνεται δια της κρατικοποιήσεως των Μέσων,**

όπως οι σοσιαλιστές πίστευαν, αλλά δια της προαγωγής των νέων δυνάμεων της γνώσεως σε κυρίαρχη θέση. Τότε, η καρδιά του κεφαλαιοκρατισμού, δηλαδή το υλικό εμπόρευμα (που είναι το άθροισμα των αγαθών της ζωής και οι μηχανές), γίνεται εξάρτημα μιας άλλης σπουδαιότερης και ευρωστότερης καρδιάς, της γνώσεως. Η υποβίβαση αυτή κάνει τον κεφαλαιοκρατισμό δούλο του νέου συστήματος, μέχρι να εξαφανιστεί οριστικώς και πλήρως, όπως κάποτε το φεουδικό αγροτικό προϊόν έγινε ένα υποδεέστερο εμπόρευμα στην κεφαλαιοκρατική αγορά, μ' αποτέλεσμα την υποβίβαση και εν συνεχεία εξαφάνιση του φεουδαρχισμού. Η πορεία αυτή θα φέρει ένα εντελώς νέο ιδιοκτησιακό καθεστώς, μακριά από το ισχύον κεφαλαιοκρατικό, όπως θα το περιγράψουμε κατωτέρω. **Αυτή δε η διαδικασία της υποβιβάσεως της υλικής παραγωγής σε παράγωγο της γνώσεως είναι νομοτελειακή και ουδείς δύναται να την εμποδίσει ή αγνοήσει. Χώρες, σαν την Ελλάδα, που την αγνοούν θα καταρρεύσουν και θ' αποβληθούν από το γίγνεσθαι.**

Γνωρίζουμε από τον κεφαλαιοκρατικό τρόπο ότι τα υλικά προϊόντα εισήρχοντο στην αγορά προς εκποίηση, εγίνοντο δηλαδή εμπορεύματα και έπαιρναν μία τιμή, η οποία εξεφραζόταν σε ένα καλούμενο «γενικό ισοδύναμο», το χρήμα. Και γεννιέται εδώ το εύλογο ερώτημα, πώς θα γίνεται η κατανομή των υλικών αγαθών στην κοινωνία της γνώσεως, στην οποία κυριαρχεί η άυλη γνώση;

Εδώ πρέπει να λάβουμε υπόψη δύο πράγματα, την υλική αφθονία την οποία το αυτοματοποιημένο σύστημα μπορεί να προσφέρει και, τις ανάγκες των ανθρώπων, οι οποίες πρέπει να ικανοποιηθούν. Όπως είπαμε πριν, το δυσκολότερο κομμάτι της παραγωγής είναι η γένεση τύπων, ενώ η κατασκευή του υλικού προϊόντος δεν έχει πλέον περιορισμό, αφού το τεχνολογικό συγκρότημα έχει ήδη σήμερα μία τεραστία χωρητικότητα. Γιατί δεν πλημμυρίζει λοιπόν ο κόσμος από υλικά

αγαθά και να λυθεί δια παντός το πρόβλημα της υλικής φτώχειας; Απλούστατα, διότι, κατά την κυρίαρχη κεφαλαιοκρατική αντίληψη, τα υλικά αγαθά δεν είναι αγαθά ζωής, αλλά είναι πρωτίστως εμπορεύματα, που κύριο σκοπό έχουν να φέρουν κέρδος και έτσι να αναπαράγουν το κεφάλαιο. Ενώ λοιπόν το κόστος κατασκευής διαρκώς μειώνεται, οι τιμές των προϊόντων ανερχονται, διότι αυτό απαιτεί το κεφάλαιο. Πολλάκις η τεχνολογική χωρητικότητα δεν χρησιμοποιείται πλήρως, γιατί η αναπαραγωγή του κεφαλαίου επιτρέπει τόση παραγωγή όση χρειάζεται το ίδιο. Άρα για να επιζήσει ο σύγχρονος κόσμος πρέπει να καταργηθεί, όχι το κεφάλαιο δια της κοινοποίησης όπως οι σοσιαλιστές υποστηρίζουν, αλλά αυτό το ίδιο το αξιακό σύστημα της παραγωγής. Πρέπει, μ' άλλα λόγια, να αντικατασταθούν δύο πράγματα: να υποβιβαστεί ο κεφαλαιοκρατικός άξονας Μηχανή\κεφάλαιο ως και οι λειτουργίες της εμπορευματοποίησης και να βρεθεί άλλη μέθοδος κατανομής των υλικών πόρων της ζωής.

Η υποβίβαση του παλαιού άξονα «βιομηχανική Μηχανή» σημαίνει, μεταξύ άλλων, την υπαγωγή του βιομηχανικού συγκροτήματος κάτω από την γνωσογένεση, η οποία έτσι καθίσταται πρωτεύουσα. Εδώ δηλαδή **η γνωσογένεση δεν θα υπηρετεί την υλική παραγωγή, αλλά αντιστρόφως η υλική παραγωγή την γνωσογένεση.** Αυτή η στροφή καταρρίπτει αμέσως την εμπορευματική ιδιότητα των υλικών αγαθών, διότι το νέο σύστημα δεν αναπαράγεται μέσω της κατασκευαστικής μηχανής, αλλά μέσω της γνώσεως. Στην συνέχεια τα υλικά προϊόντα διαβιώσεως δεν θα έχουν καμιά απολύτως αξία για την αναπαραγωγή του νοκρατικού συγκροτήματος, αφού όσα και να παραχτούν δεν προσθέτουν τίποτα στην ποιοτική αύξηση του Νοός. Παύουν συνεπώς να είναι εμπορεύματα και καθίστανται μόνο μέσα διαβιώσεως, αγαθά της ζωής, τα οποία αποκλειστικώς και μόνο θα ικανοποιούν ανθρώπινες ανάγκες. Τα αγαθά θα έχουν μόνο αξία χρήσεως, όπως λέ-

γεται στην οικονομική επιστήμη, και όχι αξία συναλλαγής, πράγμα που σημαίνει ένα καίριο κτύπημα κατά του κεφαλαιοκρατισμού. Διότι το κεφαλαιοκρατικό σύστημα στηρίζεται κυρίως στην αξία συναλλαγής των εμπορευμάτων.

Απαλλαγμένοι από την εμπορευματικότητα των προϊόντων και δεδομένης της αυξανόμενης παραγωγικής χωριτικότητας, η κοινωνία φτάνει την φανταστική θέση της αφθονίας. Τότε **«ο καθένας θα παίρνει από την κοινωνία αναλόγως προς τις ανάγκες του και θα προσφέρει αναλόγως προς τις ικανότητές του»**, σύμφωνα με την περίφημη ρήση του Saint Simon, την οποία επανέλαβαν οι μαρξιστές αργότερα.

“Γνώθι σ’αυτόν” δια της επιστήμης

Ο άνθρωπος ως υποκείμενο που κατέχει κώδικες λειτουργίας, εισέρχεται στο εργαστήριο προς αποκωδικοποίησι. Θα ήταν βεβαίως παράξενο και αφύσικο να έμενε εκτός της εξερευνήσεως, διότι η μεγάλη προσπάθεια της ανθρωπότητας είναι να κατανοήσει επιστημονικώς τον άνθρωπο και την ευρύτερη φύση. Η επιδίωξη αυτή αποτελεί την πιο ευγενή πράξη στην πορεία του κόσμου, αφού διά της αποκωδικοποιήσεως επιδιώκεται η επίτευξη του μεγάλου πόθου, η υπερνίκηση του θανάτου. Το ανθρώπινο σώμα εισερχόμενο στο εργαστήριο προς μελέτη, φέρνει προς μελέτη την μακροζωία και την ευζωία, γιατί κάθε κατάκτηση στην αποκωδικοποίησι είναι και ένα “χτύπημα κατά του θανάτου”.

Η αποκωδικοποίηση του γενετικού και βιοψυχικού ανθρώπου είναι μία διαδικασία που έχει ανεπιστρεπτί ξεκινήσει, για να περατωθεί μέσα (ίσως προς το τέλος) στον 21ο αιώνα. Ήδη ασκείται προηγμένη έρευνα στον γενετικό χάρτη του ανθρώπου και σχετικώς συντόμως θα έχουμε την γενική χαρτογράφηση του. Το επόμενο στάδιο είναι το πέρασμα από το γενικό στο ειδικό, στο μεμονωμένο άτομο. **Στην επόμενη**

εικοσαετία υπολογίζεται να είναι εφικτός ο σχηματισμός του προσωπικού γενετικού χάρτη. Μιλάμε δηλαδή για μια άκρως προηγμένη κατάσταση, κατά την οποία ο άνθρωπος στην ολότητά του αποτελεί ένα ενδογενές στοιχείο του νοητικού συστήματος, με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Με την πρόοδο της ανθρωπίνης αποκωδικοποιήσεως έρχεται μία τρομερή επανάσταση στις αντιλήψεις μας περί της ζωής και της ακεραιότητας του ανθρώπου, η οποία τελικώς θα αποβεί σε καλό για την ύπαρξή μας εφόσον **αλλάξει το ηθικό, φιλοσοφικό και δεοντολογικό πλαίσιο.** Το ενδιαφέρον λοιπόν πρέπει να στραφεί, μεταξύ άλλων, προς την αλλαγή της ηθικής, της φιλοσοφίας και της κοσμοαντίληψης και όχι στην παρεμπόδιση του σχηματισμού του χάρτη, όπως οι νεοβαπτιστές αμερικανοί, επί παραδείγματι, επιδιώκουν. Πρέπει να προχωρήσουμε στο μέλλον με γενναιότητα και με την ηθική, το σθένος και την σύνεση του γενναίου.

Ο σχηματισμός του προσωπικού χάρτη θα είναι για το άτομο η ανωτάτη εξέλιξή του, αφού θα φτάσει στο προγονικό μας κατ’ εξοχήν ζητούμενο **«Γνώθι Σ’αυτόν»**, με την διαφορά ότι δεν θα είναι μία νοητική διαδικασία, όπως εννοείτο στην αρχαιότητα. Μέσω της απεικονίσεώς του, θα γνωρίζει επακριβώς και επιστημονικώς τις ικανότητες και τις ανάγκες του, δηλαδή τον εαυτό του, και θα ενεργεί έτσι ώστε να ικανοποιεί σωστά τις ανάγκες του και να αναπτύσσει αρμονικώς τις ικανότητές του. Τότε μπορεί να πει: **γνωρίζω τον εαυτό μου, είμαι ελεύθερος.** Η δε χρηστή κοινωνία πρέπει να είναι ειλικρινής και δίκαιη, ώστε ο χάρτης του ατόμου να απεικονίζει πάντοτε την αλήθεια, όπως ένα ιατρικό πόρισμα οφείλει ν’ απεικονίζει την πραγματική κατάσταση του ασθενούς, με σκοπό το καλό της υγείας του. Κατ’ αυτόν τον τρόπο η ανθρωπότητα φτάνει σε μία κατάσταση πλήρους γνώσεως του εαυτού της, το δε τεχνο-εγκεφαλικό συγκρότημα παρέχει κάθε δυνατότητα προς αυτόν τον σκοπό.

Αφού το άτομο γνωρίζει τον εαυτό του και η κοινωνία γνωρίζει τον εαυτό της, αμφότεροι άτομο και κοινωνία έχουν την δυνατότητα να λειτουργούν εν πλήρει γνώσει και προγραμματισμώ. Επειδή το άτομο, λογικά σκεπτόμενο, επιδιώκει πάντοτε το καλό της υγείας του και το ευ ζήν της υπάρξεώς του, αποφεύγει τις σπατάλες και τις υλικές υπερβολές, αφού αυτές θα είναι τελικώς επιβλαβείς για τον εαυτό του. Παραλλήλως, η κοινωνία θα έχει ήδη υποβιβάσει την σημασία της κατοχής των υλικών αγαθών, εφόσον ο κυρίαρχος μοχλός είναι πλέον η γνώση. **Νέες παράμετροι κοινωνικού γοήτρου πρέπει να εισαχθούν γύρω από την γνωσογένεση και θα χαρακτηρίσει την υλική βουλιμία των ανθρώπων ανήθικη και παρακατιανή.** Είναι δε φυσικό οι άνθρωποι να επιδιώκουν ν' αποκτήσουν πράγματα που δίνουν υψηλή κοινωνική θέση, δόξα, ελευθερία, προβολή, υπεροχή και άλλες αξίες, οι οποίες όμως θα έχουν αποδεδειχθεί εντελώς από την κατοχή υλικού πλούτου. Μόνο ο κεφαλαιοκρατισμός ανάγει τον υλικό πλούτο σε υπερτάτη αξία, την οποία το νέο σύστημα αναθεματίζει ως απαξία.

Εν κατακλείδι, το νοοκρατικό σύστημα θα έχει την δυνατότητα να χαρτογραφεί ατομικά τον άνθρωπο και αυτός ο χάρτης, που θα είναι προϊόν γνωσογενέσεως και αρετής, θα είναι το μέσον της προσωπικής ελευθερίας για αυτοπραγμάτωση και κοινωνική καταξίωση. Πρέπει λοιπόν να θέσουμε τον εαυτό μας στη διάθεση της γνωσογενέσεως, αφού αυτό μας οδηγεί στην επιστημονική αυτογνωσία, στην υγεία και ευρωστία και στην άνευ προηγουμένου μακροζωία. Ως Έλληνες θα πρέπει να πρωτοπορήσουμε στην ανθρωπο-γνωσογένεση για να έχουμε, μη τι άλλο, **τον εαυτό μας υπό τον δικό μας έλεγχο. Άλλωστε αν εμείς το αγνοήσουμε, τότε άλλοι θα μας ελέγχουν κι εμείς θα έχουμε καταστεί αντικείμενο ελέγχου.** Ο σχηματισμός ειδικού γνωσοκέντρου αποκωδικοποιήσεως του Έλληνα ανθρώπου καθίσταται επιτακτική ανά-

γκη, είναι νομοτέλεια και η νομοτέλεια δεν παραβλέπεται, διότι αγνόηση οδηγεί σε υποτέλεια.

Εξατομίκευση και επιστημονική αυτογνωσία

Είναι γνωστό ότι η παρούσα καταναλωτική κοινωνία είναι χτισμένη επί της αρχής της μαζικότητας και σε διάφορες δοξασίες περί του «όχλου». Στο νούμερο 50 ανδρικού κουστουμιού, επί παραδείγματι, παράγεται ένας μεγάλος αριθμός και αναμένεται ο όχλος ν' αγοράσει. Αλλά ο μαζικός άνθρωπος δεν είναι ποτέ ιδιαίτερος, δεν έχει προσωπικότητα, είναι ένα απρόσωπο μέρος του γενικού, όπως χυδαίως εκφράστηκε στην ομοιομορφία της περιβολής στην κομμουνιστική Κίνα. Κάτω από αυτή την οχλοκεντρική αντίληψη προωθήθηκε μία κοινωνική ψυχολογία του παραλόγου, η οποία εξεφράσθη επίσης στην δημιουργία παραλόγων μαζικών αναγκών. Η δημιουργία του ατομικού χάρτη, που θα είναι στη διάθεση του κατόχου του, επιτρέπει την εξατομίκευση της ικανοποίησης των αναγκών. Ο άνθρωπος, διά του χάρτη του, αποκτά ιδιαίτερη προσωπικότητα, γίνεται ένα ον έξω από την μάζα. Οι ανάγκες είναι τότε εξατομικευμένες και πρέπει σαν ειδικές και ιδιαίτερες ανάγκες να ικανοποιηθούν. Το δε υπερανεπτυγμένο τεχνολογικό συγκρότημα θα έχει την χωρητικότητα της εξατομικεύσεως, ώστε ο καθένας να παίρνει το μέγεθος του κουστουμιού του όπως ακριβώς είναι το σώμα του ή να παίρνει το φάρμακο που ταιριάζει μόνο σε αυτόν.

Αν οι άνθρωποι ικανοποιούν τις εξατομικευμένες ανάγκες τους εν πλήρει αυτογνωσία, τότε οι σημερινές παραγωγικές σπατάλες εξαφανίζονται. Διότι η κοινωνία θα παράγει τόσα αγαθά όσα και οι ανάγκες των ανθρώπων. Μιά τέτοια γνώση είναι εφικτή μέσω των προηγμένων τεχνολογικών μέσων. Η κοινωνία θα έχει την δύναμη βεβαίως να ικανοποιεί τις λογικές υλικές ανάγκες των πολιτών, λόγω της υπερανάπτυξής

της γνωστο- και υλογενέσεως. Η κατασκευή υλικών προϊόντων θα είναι μία σχεδόν τιποτένια πράξη, διότι το αυτοματοποιημένο συγκρότημα θα παράγει χωρίς περιορισμό όσο και ό,τι η κοινωνία χρειάζεται. **Ό,τι δε είναι άφθονο όπως ο αέρας, δεν έχει αξία**, διότι ο καθένας παίρνει όσο χρειάζεται, χωρίς να λείπει από τον άλλον. **Αυτή η κοινωνία της άφθονης υλικής παραγωγής ανοίγεται μπροστά μας στην νοοκρατία, και μία χρυσή εποχή γίνεται πραγματικότητα, κατά την οποία ένα τεράστιο και αιώνιο “κέρας της Αμαλθείας” θα εκβάλλει αγαθά ζωής.** Οι δε νοοκρατικοί άνθρωποι, παιδευμένοι να λειτουργούν με σύνεση και σωφροσύνη, ως “θεοί” πλέον, είναι οι εγγυητές της κοινωνικής υπέρβασης. Ο εξανθρωπισμός του ανθρώπου και η μετατροπή του σε πλήρες κοινωνικό και ενάρετο ον, αποτελεί μία αναγκαία κατάσταση για την ύπαρξη μέλλοντος της ανθρωπότητας. Τότε το ευ ζήν και της κοινωνίας και των μελών της θα βρίσκονται σε πλήρη αρμονία.

Η δυναμική της άφθονης υλικής παραγωγής δεν σημαίνει παραγωγική ασυδοσία και σπατάλη, διότι η Φύση πάντοτε είναι οικονόμα και ουδέποτε σπάταλη. Πρέπει πάντοτε υπάρχει το «μέτρον», το οποίο πραγματώνεται και συγκεκριμένοποιείται σε όλους τους θεσμούς. Γιατί θα ήταν παράλογο να υπάρχει χρηστή κοινωνία χωρίς αυτοπεριορισμούς, όρια και ευθύνες. Απαιτείται δηλαδή ο Έλληνας της συνέσεως, σωφροσύνης και αρετής για να υπάρχει μια προηγμένη κοινωνία. Η είσοδος και εδραίωση της συνέσεως και της σωφροσύνης είναι ο μονόδρομος της υπέρβασης της ανθρωπότητας, ενώ σε διαφορετική περίπτωση περιπίπτει σε ύβριν και αυτοκαταστροφή. Έτσι, η έστω διά της ανάγκης επιβεβλημένη σύνεση λύνει το από χιλιετιών ζητούμενο, δηλαδή την υπέρβαση του αδυνάτου ανθρώπου και την αντικατάστασή του με τον υπεύθυνο, συνετό κοινωνικό πολίτη. Μιλάμε δηλαδή για μια ιδεώδη κοινωνία ημιθέων προς την οποία η ανθρωπότητα

πορεύεται και πρέπει, όσο γίνεται πιο σύντομα, ν’ αποκτήσει συνείδηση αυτής της πορείας. Οι δε μεμονωμένες κοινωνίες, όπως η Ελλάδα, πρέπει να προγραμματίζουν την ανάπτυξή τους κατ’ αυτόν τον τρόπο και προς αυτή την κατεύθυνση, ώστε η ανάπτυξή τους να είναι σύμφωνη με την όλη πορεία της ανθρωπότητας.

Ανακεφαλαιώνοντας, η νέα υλική παραγωγή και ειδικότερα η παραγωγή βιοτικών πόρων, θα έχει τα εξής χαρακτηριστικά:

1. Παύει να είναι εμπορευματική, αφού τερματίζεται ο κεφαλαιοκρατικός τρόπος παραγωγής, τερματίζεται η αναπαραγωγή του κεφαλαίου, η οποία είχε μετατρέψει τους βιοτικούς πόρους σε εμπορεύματα. Έτσι η νέα κοινωνία παράγει βιοτικούς πόρους με όλη την σημασία της λέξεως, παράγει υλικά αγαθά για την επιβίωση του ανθρώπου, χωρίς πρωτίστως να έχουν μετατραπεί σε εμπορεύματα. Η αλλαγή αυτή είναι επαναστατική, διότι τερματίζει την κερδοσκοπική παραγωγή, τερματίζει την φτώχεια. **Το παραγωγικό συγκρότημα παράγει δηλαδή προϊόντα, τα οποία μόνο οι άνθρωποι χρειάζονται και όχι το κεφάλαιο.** Η απελευθέρωση των υλικών προϊόντων από την αξία συναλλαγής είναι ταυτοχρόνως και απελευθέρωση του ανθρώπου από τον καταναλωτισμό και την εμπορικότητα, διότι η φιλοσοφία του καταναλωτισμού, βγαλμένη από τα ιερά δώματα του κεφαλαίου, δημιουργεί ανύπαρκτες, πλασματικές ανάγκες, που αποκλειστικώς υπηρετούν το κέρδος.

2. Η αποδέσμευση του υλικού προϊόντος από το εμπόρευμα έρχεται ως συνέπεια από την αλλαγή του άξονα της παραγωγής, από την Μηχανή\κεφάλαιο στον Νου και στην γνώση. Επειδή η γένεση γνώσεως είναι η κυρίαρχη παραγωγή, η παραγωγή υλικών πόρων είναι δευτερεύουσα και συνεπώς εξαρτωμένη από την κυρίαρχη. Αυτή η υποβίβαση αφαιρεί το

αίμα από τις φλέβες του κεφαλαιοκρατισμού και επιφέρει τον βέβαιο θάνατό του. Συνεπώς, οποιαδήποτε προαγωγή προς την εδραίωση οργανωμένης έρευνας στην χώρα μας επιφέρει ταυτοχρόνως ένα πλήγμα στον κεφαλαιοκρατισμό, στον καταναλωτισμό και στην εξ' αυτών προκύπτουσα διαφθορά.

3. Η αποδέσμευση της υλικής παραγωγής από την συναλλαγή, το εμπόρευμα και το κεφάλαιο, απελευθερώνει το κατασκευαστικό συγκρότημα από την παρούσα υπερπαραγωγή, ώστε να παράγει όσο η κοινωνία χρειάζεται. Η υπερανάπτυγμένη τεχνολογία των αυτομάτων, ελεύθερη πια από το κέρδος, θέτει το δυναμικό της στην υπηρεσία του ανθρώπου, καταργώντας την υλική φτώχεια.

Η περιγραφείσα ανωτέρω θαυμαστή κοινωνία της αυτογνωσίας και της υλικής αφθονίας, είναι μία μελλοντική κατάσταση, προς την οποία κατευθύνεται η ανθρωπότητα και μάλιστα χωρίς σχεδιασμό και αυτεπίγνωση. Η λεωφόρος αυτή έχει αμετακλήτως ανοίξει και οι μεμονωμένες κοινωνίες άγονται προς αυτή την κατεύθυνση, μέσω ενός πολιτικού, οικονομικού και κοινωνικο-παραγωγικού πραγματισμού και άνευ σχετικής ιδεολογίας. Η ανθρωπότητα πορεύεται προς την νοοκρατική παραγωγή και κοινωνία με την ισχύ της νομοτέλειας.

Φιλοσοφική γνώση

Η σπουδαιότητα της εργαστηριακής γνώσεως βρίσκεται σε κεντρικότητα επειδή κατέχει πρωταρχική θέση στην κυρίαρχη παραγωγή. Φαίνεται δε να είναι αυτή υπερτέρα κάθε άλλης κοινωνικής δραστηριότητας, διότι ουσιαστικώς ρυθμίζει την υλική ευημερία και κατ' επέκταση καθορίζει την κοινωνική οργάνωση. Όμως **η εργαστηριακή γνωσσογένεση καθ' αυτή δεν είναι ικανή να δώσει μία χρηστή κοινωνία.** Η γένεση

κάποιου τύπου στο εργαστήριο είναι συνάμα και ασήμαντη και επικίνδυνη. Ασήμαντη διότι ο τύπος καθ' αυτός δεν είναι παρά ένα αφηρημένο στοιχείο, χωρίς οντότητα στον πραγματικό κόσμο αν δεν εφαρμοστεί και, επικίνδυνη, διότι αν εφαρμοστεί άνευ σχετικής κοσμοαντιλήψεως, μπορεί να αποβεί εις βάρος του ανθρωπίνου είδους, να οδηγήσει σε τερατογένεση. Γι' αυτό η περάτωση της γνωσσογένεσεως στο εργαστήριο πρέπει να είναι η αρχή για άλλες διαδικασίες που ρυθμίζουν την χρηστή χρήση των τύπων.

Η εργαστηριακή γνώση λοιπόν αποτελεί ένα άψυχο και άκαρδο, ψυχρό στοιχείο, ικανότατο βεβαίως να μεταβάλλει τον υλικό κόσμο. Η ψυχή όμως αυτού του σώματος είναι η φιλοσοφική γνώση, η οποία δια της σφαιρικότητάς της και της υπερβάσεώς της πάνω από τα επί μέρους και τα φαινόμενα, δίνει την προοπτική, την δυναμική και την σφαιρικότητα του όλου. Επιπλέον εμψυχώνει την εργαστηριακή γνώση δια της εμπλουτίσεώς της με την ηθική. **Εάν η φιλοσοφία δεν εισάγει ηθικές αρχές, η εργαστηριακή γνώση θα είναι ανάπηρη και επικίνδυνη.** Διότι θα της λείπει η ψυχή και θα γίνεται αλλοπρόσαλλη στην χρήση της, με κίνδυνο να ξεχαστεί ο άνθρωπος. Τότε, το εργαστηριακό συγκρότημα φτάνει στην ύβριν, πράγμα που οδηγεί στην καταστροφή της ανθρωπότητας.

Όμως η σύγχρονη φιλοσοφία είναι αναχρονιστική. Δεν έχει κατανοήσει καν την Κοινωνία της Γνώσεως, είναι εχθρική προς την τεχνολογία, δεν θέλει να καταλάβει πως η γνωσσογένεση και η εφαρμογή της επηρεάζουν και καθορίζουν ή ακόμη απορρίπτουν το ηθικό επιστέγασμα που η φιλοσοφία εκπονεί. Αν ζούσαν οι αρχαίοι Έλληνες σήμερα θα είχαν πλήρως ενσωματώσει την γνωσσογένεση στην φιλοσοφία και θα είχαν γεννήσει τους ηθικούς κανόνες της γνωσσογένεσεως. Βέβαια η ελληνική γραμματεία μας έχει παραδόσει τις γενικές αρχές της σχέσεως αρετής και επιστήμης θέτοντας την επι-

στήμη υπό την κυριαρχία της αρετής. Διότι, “επιστήμη αρετής χωριζόμενη, πανουργία εστίν, ουκ σοφία” (Πλάτων). Πρέπει όμως να κατανοούμε το είδος αυτής της αρετής και τους θεσμούς μέσα από τους οποίους η γνωσογένεση και υλογένεση πρέπει να εκφράζονται κοινωνικώς, και αυτό είναι ανοικτό θέμα σήμερα.

Για το λόγο αυτό λοιπόν **η εργαστηριακή γνωσογένεση πρέπει να τίθεται στην διάθεση της φιλοσοφίας, η οποία θα της δίνει την έγκριση, την εγκυρότητα και την σφαιρικότητα. Υπερτέρα συνεπώς της τεχνο-γνώσεως είναι η αντίστοιχη φιλοσοφική γνώση**, η οποία πρέπει να είναι καθοδηγητική, σφαιρική και ηθική. Θα είναι όμως μια διαφορετική φιλοσοφική γνώση, πέρα από την φιλοσοφία της ευρωπαϊκής Αναγεννήσεως. Θα πρέπει να είναι η φιλοσοφία της νοοκρατικής εποχής, η οποία ακόμη δεν έχει προκύψει και η οποία θα ενσωματώσει την νοο-γνωσογένεση στο είναι της για να γεννήσει το νέο ηθικό επιγέννημα. Το τεχνο-σύστημα, συνεπώς, πρέπει να διακατέχεται από μία συνεχή φιλοσοφική γνώση, που θα εμπλουτίζει το νοοκρατικό γίνεσθαι. Οι άρχοντες και οι την εξουσίαν κατέχοντες οφείλουν να είναι παιδευμένοι στην φιλοσοφία και, εί δυνατόν, να είναι κυρίως νοο-φιλόσοφοι. Τότε φτάνουμε σε μία διαφοροποιημένη Πλατωνική Πολιτεία, στην οποία **οι άρχοντες θα κατέχουν τους νόμους της γνωσογενέσεως και θα φέρουν την φρόνηση της νοο-φιλοσοφίας**.

Ποιοί είναι οι φορείς της νέας κοινωνίας

Ο νοοκρατικός κοινωνικο-παραγωγικός σχηματισμός, στηριζόμενος στις παραγωγικές δυνάμεις του Νοός, των εργαστηριακών μηχανών και των φυσικών κωδίκων, αποτελεί το αίτιο για την γέννηση μιας κατηγορίας ανθρώπων, που λέγονται, προς το παρόν, **άνθρωποι της γνώσεως**, οι οποίοι και

αποτελούν ένα τεράστιο κοινωνικό και ταξικά αδιαίρετο σώμα. Ποιοί όμως είναι αυτοί;

Στον όρο «άνθρωποι της γνώσεως» ή αλλιώς «νοοκρατικοί άνθρωποι», περιλαμβάνονται τρεις κατηγορίες ανθρώπων, οι τεχνολόγοι γενικώς, που εκτείνονται από τον κατώτατα ειδικευμένο τεχνικό μέχρι τον ανώτατο ερευνητή, δεύτερο οι διοικητικοί, που εκτείνονται από τον κατώτατο ειδικευμένο υπάλληλο μέχρι τον ανώτατο διοικητικό και, τρίτον οι άνθρωποι της φιλοσοφίας, της λογοτεχνίας και της τέχνης. Συμπεριλαμβάνονται δε και οι διοικητικοί, διότι οργανωμένη επιστημονική παραγωγή γνώσεως δεν μπορεί να γίνει χωρίς επιστημονική οργάνωση - διοίκηση. Η δε επιστημονική οργάνωση της κοινωνίας και της παραγωγής είναι εξ' ορισμού αξιοκρατική, μη επιδεχόμενη οιαδήποτε ετερογενή παρέμβαση. Το εισιτήριο της αξιοκρατίας είναι αρχικώς η τεκμηριωμένη ειδίκευση, δια ενός λ.χ. πτυχίου οποιουδήποτε βαθμού, και εν συνεχεία η έμπρακτη απόδειξη της αξίας μέσα στο γνωσογενεσιακό σύστημα.

Στην δυτική ανεπτυγμένη κοινωνία, **αυτοί οι άνθρωποι που παράγουν γνώση ή συμβάλλουν σ' αυτό, αποτελούν σήμερα την πλειοψηφία του κοινωνικού σώματος**. Μαζί τους συμπαρασύρουν ένα πλήθος άλλων κατηγοριών, ώστε η κοινωνία στην ολότητά της να αποτελεί ένα γιγαντιαίο επιστημονικό συγκρότημα, το οποίο αυτοαναπαράγεται και επαυξάνεται. Το συμφέρον συνεπώς της πολιτείας βρίσκεται στην προαγωγή της επιστημονικής οργανώσεως και γενέσεως γνώσεως, ουδείς δε λογικός άνθρωπος αμφισβητεί πλέον την σημασία αυτής της παραγωγής για την ευημερία και ευρωστία του νέου κόσμου.

Είναι προφανές ότι η νοοκρατική κοινωνία, την οποία προβέβουμε, είναι η κοινωνία των ανθρώπων της γνώσεως, των ανθρώπων δηλαδή που χρησιμοποιούν τον εκπαιδευμένο εγκέφαλό τους στην παραγωγή γνώσεως. Επειδή η γνωσο-

γένεση απαιτεί μια πυραμίδα ειδικοτήτων διαφόρων βαθμών, είναι φυσικό **οι άνθρωποι της γνώσεως να είναι διαβαθμισμένοι αναλόγως της εκπαιδεύσεώς τους και όλοι μαζί απαρτίζουν την πυραμίδα της επιστημονικής οργανώσεως**. Αν δε ανειδίκευτοι προσδεθούν στην πυραμίδα, σ' ένα εργαστηριακό συγκρότημα επί παραδείγματι, κι' αυτοί αποκτούν την ταυτότητα του παραγωγού γνώσεως, εφ' όσον εμμέσως συμβάλλουν στην γνωσογένεση. Έτσι, πολλοί πρώην βιομηχανικοί εργάτες, μπορούν, εισερχόμενοι στα γνωσογενεσιακά ιδρύματα, ν' αλλάξουν ταυτότητα και να περάσουν στην νέα, ποιοτικώς διαφορετική παραγωγή, ώστε να αποδεσμεύονται από την βιομηχανική εργατική τάξη. Η στροφή αυτή στην εργασιακή ποιότητα με μοχλό την γνωσογένεση και την εξ' αυτής ελεγχόμενη υλογένεση, φέρνει μία αλλιώτικη εργασιακή και κοινωνική διάρθρωση, που μεταβάλλει ριζικώς την κοινωνία.

Η ποιοτική μετατροπή της εργασίας είναι δείγμα αλλά και τρόπος αποβολής του κεφαλαιοκρατισμού. Διότι, η νέα παραγωγή δύναται να μετουσιώσει και ν' απορροφήσει τους ανθρώπους της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής, όπως ακριβώς ο κεφαλαιοκρατισμός είχε μετουσιώσει την φεουδική εργασία σε αστική δια της απορροφήσεως φεουδικών ανθρώπων. Μιά παρόμοια κατάσταση συμβαίνει σήμερα, στην οποία ο βιομηχανικός εργάτης μπορεί να μετατραπεί σε έμμεσο παραγωγό της γνώσεως. Η δε δυναμική της νέας παραγωγής είναι τέτοια ώστε να μπορεί να λύσει το πρόβλημα της βιομηχανικής, αστικής ανεργίας και να διογκωθεί έτι περισσότερο διά της προσθήκης επιπλέον ανθρώπων στους κόλπους της.

Πέρα βεβαίως από το εργαστήριο και την εργαστηριακή γνωσογένεση υπάρχει ένας άλλος κόσμος της γνώσεως και του πολιτισμού, που δεν εντάσσεται ακριβώς στην ανωτέρω ταξινόμηση. Είναι οι φιλόσοφοι, οι καλλιτέχνες διαφόρων κατηγοριών, οι λογοτέχνες και άνθρωποι του πολιτισμού,

των οποίων η ύπαρξη είναι και αναγκαία και επιθυμητή. Διότι, δεν μπορεί να υπάρξει χρηστή πολιτεία χωρίς την ύπαρξη των καλλιτεχνών, των φιλοσόφων και των ανθρώπων της μορφωτικής αγωγής των πολιτών και της κοινωνίας. Θα ήταν βεβαίως παράδοξο να μην συμπεριληφθούν όλοι αυτοί οι δημιουργοί στην κατηγορία «άνθρωποι της γνώσεως». Η δε εξ ορισμού αξιοκρατική κοινωνία της γνώσεως αποτελεί, γι' αυτούς, την πιο ευνοϊκή κοινωνική οργάνωση για την δημιουργία τους και την προσφορά τους.

Οι άνθρωποι της γνώσεως γενικώς, οι νοο-άνθρωποι, είναι οι κύριοι διαδραματιστές των παραγωγικών, οικονομικών και κοινωνικών αλλαγών, χωρίς ακόμη να έχουν αποκτήσει δική τους ανεξάρτητη συνείδηση της λειτουργίας και υπάρξεώς τους. Ως κοινωνικό σώμα δε, **οι νοο-άνθρωποι αποτελούν το επαναστατικό υποκείμενο του νέου κόσμου, το οποίο, αποκτώντας συνείδηση της υπάρξεώς του και της αποστολής του, θα διεκπεραιώσει την πιο επαναστατική αλλαγή της ιστορίας**. Φυσικό λοιπόν είναι οι άνθρωποι της γνώσεως, οι οποίοι αμέσως ή εμμέσως συμβάλλουν στην γένεση γνώσεως, να αποτελούν αντικειμενικώς το νέο μεταρρυθμιστικό κοινωνικό σώμα, που θα σηκώσει το βάρος των ριζικών αλλαγών στην ελληνική κοινωνία. Ως εκ τούτου, πρώτιστο μέλημα των Ελλήνων ανθρώπων της γνώσεως είναι να αποκτήσουν συνείδηση του ρόλου τους και της δυνάμεώς τους και κατόπιν να σηκώσουν την σημαία των επαναστατικών αλλαγών, που χρειάζεται η πολιτεία μας και ο λαός.

Το κοινωνικό σώμα του κεφαλαιοκρατισμού αποτελεί μειοψηφία στην σύγχρονη προηγμένη κοινωνία, αφού η τάξη των κεφαλαιοκρατών είναι ελάχιστη σε αριθμό και η τάξη του βιομηχανικού προλεταριάτου (κάπου 3% του εργατικού δυναμικού) τείνει προς αφανισμό μπροστά στην αυτοματοποίηση της υλικής παραγωγής. **Ούτε κεφαλαιοκράτες λοιπόν ούτε προλετάριοι, αμφότεροι αντιπροσωπεύοντες μια**

παρωχημένη εποχή, μπορούν να πρωτοστατήσουν στο παρόν και μελλοντικό κοινωνικό γίνεσθαι, σε ένα τεχνολογικό, επιστημονικό γίνεσθαι, που εκ των πραγμάτων είναι πλήρως ακατανόητο γι' αυτούς. Η προσφορά των δύο αυτών τάξεων στην εξέλιξη της ανθρωπότητας ήταν η βιομηχανική οργάνωση του περασμένου αιώνα, η οποία είναι πλέον απηρχαιωμένη. Στην μεταβιομηχανική νοοκρατική οργάνωση του ανεπτυγμένου κόσμου, αμφότεροι κεφαλαιοκράτες και προλετάριοι είναι ξένα σώματα, αφού ουδείς άνθρωπος από αυτές τις τάξεις δύναται ο ίδιος αξιοκρατικώς να συμβάλει αμέσως στην γένεση γνώσεως. Η παρατεταμένη εξουσία των δύο αυτών τάξεων αποτελεί, συνεπώς, τροχοπέδη στην νοοκρατική πρόοδο, **ώστε τα συνδικάτα των κεφαλαιοκρατών βιομηχάνων και τα συνδικάτα των εργατών προλεταρίων, τα οργανωμένα δηλαδή συμφέροντα αυτών των τάξεων, ν' αποτελούν εμπόδιο για την μεταπήδηση στην νέα πολιτεία.** Και οι δύο πρέπει να αποβληθούν από τους θρόνους τους, από τους κόμβους της εξουσίας που σήμερα κατέχουν. Μόνο το διαρκώς αυξανόμενο νοοκρατικό υποκείμενο, οι άνθρωποι της οργανωμένης επιστήμης, οι νέοι άνθρωποι της προόδου και της τεχνολογίας, είναι οι φορείς του καινούργιου, οι φορείς της ζωντανίας και της ευρωστίας και, αυτοί πρέπει να σηκώσουν το βάρος των αλλαγών, να αναλάβουν την διαδικασία της εκθρονίσεως των γηρασμένων στοιχείων του κεφαλαιοκρατισμού.

Αυτό το νέο κοινωνικό σώμα της σύγχρονης προόδου βρίσκεται ανάμεσά μας. Ας πάρουμε παράδειγμα, πόσοι νέοι της Ελλάδος είναι κεφαλαιοκράτες και πόσοι μένουν ανειδίκευτοι βιομηχανικοί εργάτες; Πολλοί λίγοι. Αν η χώρα είχε επιστημονική οργάνωση, όλοι οι νέοι ανεξαιρέτως θα εγκατέλειπαν κεφάλαιο, χωράφια, εμπόριο και εργοστάσια και θα ασχολούντο με ηλεκτρονικούς υπολογιστές, με εργαστήρια, με την τεχνολογία, κ.λ.π., με την γνωσογένεση γενικώς, που

αρμόζει στο Έλληνα χαρακτήρα. Η συντριπτική πλειοψηφία των νέων ανήκουν αντικειμενικώς στην νέα κοινωνία όχι λόγω της ηλικίας τους, αλλά λόγω της ειδικεύσεώς τους. Αυτή όμως η πλειοψηφία ευνουχίζεται από την αντεπιστημονική, αναχρονιστική εξουσία. Έτσι, ο εκπαιδευμένος Έλληνας, αν και αντικειμενικώς είναι άνθρωπος της γνώσεως, ελλείπει της εργαστηριακής παραγωγής, στρέφεται στον εμπορικό μεταπρατισμό. Αυτό όμως δεν του αφαιρεί την δύναμει ιδιότητα της μεταπήδησεως στην κατηγορία «άνθρωποι της γνώσεως». Οι Έλληνες άνθρωποι της γνώσεως αποτελούν μια δύναμει στρατιά, μια λανθάνουσα στρατιά, που δεν ανήκει στην παλιά γερασμένη κοινωνία του φιλελευθερισμού, του σοσιαλισμού, του φασισμού, μια στρατιά που καθημερινώς γυρίζει την πλάτη της στους γερασμένους εκφραστές του παλιού και, που σε κάποια στιγμή θα γυρίσει το πάνω κάτω για να γκρεμίσει αυτή την διεφθαρμένη οργάνωση των παλαιών και νέων καιροσκοπών. Στο όνομα αυτής της δυναμικής στρατιάς τολμούμε να σηκώσουμε τα χέρια προς τον ουρανό, να κοιτάξουμε τον ήλιο της αληθείας και να πούμε:

άνθρωποι της γνώσεως, γίνετε επαναστάτες

Επανάσταση και ανατροπή του κατεστημένου χρειάζεται η πατρίδα μας και ο μοναδικός δυναμικός φορέας αυτής της ανατροπής είναι το κίνημα **Ελλήνων Επιστροφή.**

Οι Έλληνες, ως οι αποκλειστικοί φορείς και πρωταγωνιστές της νέας κοινωνίας του Νοός και της γνώσεως, είμαστε το επαναστατικό σώμα και υποκείμενο, που αντλεί την ισχύ του από τις νέες παραγωγικές δυνάμεις της νοοκρατίας. Εμείς έχουμε συνειδητοποιήσει ότι είμαστε οι φορείς του νέου κόσμου, της κοινωνίας της γνώσεως και, αγωνιζόμαστε να εγκαθιδρύσουμε αυτή την υπερσύγχρονη πολιτεία στην Ελλάδα. Απευθυνόμαστε συνεπώς στους Έλληνες ανθρώπους

της γνώσεως, στην μεγάλη δηλαδή κατηγορία των Ελλήνων, οι οποίοι αποτελούν πράγματι το νέο κοινωνικό σώμα. **Ειδικότερα απευθυνόμαστε στους νέους, στους οποίους ανήκει η νέα κοινωνία** και οι οποίοι αντικειμενικώς είναι όλοι τους άνθρωποι της γνώσεως, άνθρωποι της ειδικεύσεως, όλοι μαζί ν' αποτελέσουμε την μεγάλη στρατιά της ανασυγκροτήσεως της Ελλάδας. Έχουμε υποχρέωση λοιπόν να συνειδητοποιήσουμε την ιστορική αποστολή μας και οργανωμένα να ανατρέψουμε την παλαιά κοινωνία. **Καλούμε λοιπόν τους ανθρώπους της γνώσεως, τους ανθρώπους που μπορούν να ανυψώσουν την Ελλάδα, αλλά και τον Έλληνα γενικώς να επαναστατήσουμε εναντίον της κρατούσας αντιεπιστημονικής, καιροσκοπικής και αναχρονιστικής εξουσίας. Θα είναι η πλέον αγία, εθνάρεστη και θεάρεστη πράξη που έχουμε να επιτελέσουμε.**

Η ενιαία κοινωνία

Στις εκάστοτε παραγωγικές δυνάμεις αντιστοιχούν ορισμένες παραγωγικές σχέσεις, οι οποίες καθορίζονται από τον χαρακτήρα της ιδιοκτησίας, ο οποίος χαρακτηρίζεται με την σειρά του καθορίζεται από τον άξονα της παραγωγής. Ιδιοκτησία επί του άξονα της εκάστοτε παραγωγής και όχι ιδιοκτησία γενικώς, γεννά το είδος των αρχόντων. Έτσι η ιδιοκτησία επί του άξονα «γη» της φεουδαρχίας έδινε την εξουσία του γαιοκτήμονα, ιδιοκτησία επί του άξονα «Μηχανή\κεφάλαιο» έδινε την κεφαλαιοκρατική εξουσία. Και γεννάται το εύλογο ερώτημα, θα υπάρχει ιδιοκτησία επί του νέου άξονα, του Νοός, η οποία θα καταλήξει σε κάποιας μορφής διπολική ταξική διαίρεση της μελλοντικής κοινωνίας; Και ποιά ιδιοκτησία μπορεί να υπάρχει επί του άξονα Νοός, επί της οποίας θα στηριχθεί μια ταξική διαίρεση, εφ' όσον ο Νους και η γνώση είναι άυλα μεγέθη;

Το σπουδαιότερο συστατικό του Νοός, η ανθρώπινη νοημοσύνη, είναι ένα μέγεθος που κατέχεται από τον ιδιοκτήτη της. Ο κάθε άνθρωπος είναι δηλαδή ιδιοκτήτης ενός τμήματος της συνολικής ανθρωπο-νοημοσύνης. Ο κάτοχος τέτοιας νοημοσύνης είναι, στην ουσία, ιδιοκτήτης μέρους του άξονα Νου και μ' αυτή την ιδιοκτησία αποκτά δικαίωμα προσβάσεως στην γνωσογένεση. Αλλά για να γίνει η νοημοσύνη παραγωγική πρέπει να καλλιεργηθεί στο σχολείο και να τεκμηριωθεί μ' ένα πτυχίο. Το πτυχίο είναι ένας τίτλος ιδιοκτησίας επί της νοημοσύνης του φέροντος. **Άρα οι άνθρωποι της τεκμηριωμένης νοημοσύνης είναι ταυτοχρόνως και ιδιοκτήτες μέρους του άξονα Νου. Τότε η πιο πιθανή μελλοντική έκφραση ιδιοκτησίας θα είναι το δικαίωμα προσβάσεως στα κέντρα γενέσεως γνώσεως.**

Ποιοί όμως θα είναι αυτοί που θα έχουν αυτό το δικαίωμα, ενώ άλλοι θα αποκλείονται; Δύο βασικά κριτήρια δίνουν το τεκμήριο της προσβάσεως: οι νοητικές ικανότητες και οι καθορισμένες αρετές με τις οποίες ο κάθε υποψήφιος πρέπει να αποδεικνύει ότι διαπνέεται. Οι νοητικές ικανότητες συνίστανται από τις γενετικές καταβολές με τις οποίες ο άνθρωπος έρχεται στην ζωή και από την τεκμηριωμένη εκπαίδευση, δια της οποίας καλλιεργήθηκε η νοημοσύνη. **Σε μία τέτοια περίπτωση, το δικαίωμα εισόδου στην γνωσο- και υλογένεση θα κατέχουν όσοι συνδυάζουν ικανότητα και αρετή. Διότι η μεν γνωσογένεση αρκείται στην νοητική ικανότητα, η δε χρηστή πολιτεία και στην αρετή.**

Προς το παρόν και για μερικές δεκαετίες μπροστά μας τουλάχιστον δεν φαίνεται να υπάρχουν ταξικοί φραγμοί στην αναρρίχηση των βαθμίδων της εξουσίας. **Οι άνθρωποι της γνώσεως, αναλόγως προς τις ικανότητες και τις αρετές τους θα καταλαμβάνουν αξιοκρατικώς τις ανάλογες θέσεις στην διοικητική και παραγωγική πυραμίδα.** Η διαβάθμιση θα πρέπει λοιπόν να είναι άκρως αξιοκρατική, συμπεριλαμ-

βανομένων και των αξιών που θα πρέπει να διακρίνουν την διοίκηση μιας χρηστής πολιτείας. Διότι τόσο στην γνωσογένεση όσο και στην πολιτική εξουσία, πρέπει πάντοτε να μετράται η χρηστότητα του χαρακτήρα του εισερχομένου, αφού κακός και ικανός μπορεί να γίνει πανούργος και επιζήμιος για την κοινωνία. Χρηστοί και ικανοί άνθρωποι της γνώσεως στην διοίκηση της κοινωνίας θα επιβλέπουν και θα προωθούν τρία βασικά πράγματα: 1) Την αποβολή των γερασμένων κεφαλαιοκρατικών υπολειμμάτων από την εξουσία, ώστε να χαθούν οι παλαιές παραγωγικές σχέσεις του κεφαλαιοκρατισμού, 2) την προαγωγή των νέων δυνάμεων δια της εδραιώσεως της νοοκρατικής παραγωγής, επί της οποίας θ' αναπτυχθούν οι νέες σχέσεις, και 3) την χρηστή και δίκαιη κατανομή υλικών πόρων, βάσει των αναγκών των ανθρώπων και της πολιτείας.

Επειδή λοιπόν **η νοοκρατική κοινωνία του εγγύς μέλλοντος δεν είναι ταξική αλλά ταξικώς αδιαφοροποίητη**, και επειδή το είδος της κυρίαρχης παραγωγής, της γνώσεως, δείχνει μια ακόρεστη τάση για αποκωδικοποίηση των πάντων και την ένταξή τους σ' ένα ενιαίο χάρτη, **η κοινωνία γίνεται ενιαία, οργανική και ολοκληρωμένη**. Τίποτα δεν αφήνεται να είναι εξωγενές, τίποτα δεν μένει έξω από το σύστημα, και μία αυξανόμενη ενδογένεια τείνει να καλύψει όσο το δυνατό περισσότερο από τον περιβάλλοντα κόσμο. Οι άνθρωποι μιας τέτοιας κοινωνίας είναι καθ' ολοκληρίαν ενδογενή στοιχεία της, δηλαδή είναι πλήρη μέλη της. Συνεπώς ο ατομικισμός του κεφαλαιοκρατισμού εξαφανίζεται, όλοι οι άνθρωποι εντάσσονται ως αναπόσπαστα στοιχεία στο νοοκρατικό σύνολο και, όλοι απολαμβάνουν την ικανοποίηση των αναγκών τους. **Η πολιτεία γίνεται ούτω ένας ενιαίος οργανισμός που φροντίζει τα πάντα και εν δικαίω επιβλέπει τα πάντα, ως ένας αγαθός πατέρας, εφ' όσον η αρετή και η σωφροσύνη βασιλεύουν. Εδώ επιτυγχάνεται η πλήρης κοινωνικοποίη-**

ση του ανθρώπου, αφού οι βασικές βιοτικές ανάγκες του είναι εντελώς κοινωνικές και οι παραγωγικές ικανότητές του είναι επίσης κοινωνικό αγαθό.

Η πλήρης κοινωνικοποίηση των αναγκών και των ικανοτήτων των ανθρώπων ανάγει τον κοινοτικό άνθρωπο σε ύψιστο επίτευγμα της ανθρωπίνης ιστορίας και οι κοινωνικές και παραγωγικές σχέσεις, που δεν είναι ταξικές, γίνονται τότε ανθρωπίνες, αξιοκρατικές και δίκαιες. Έτσι η πολιτεία και οι άνθρωποι της δέρονται τόσο στενά όσο ποτέ στην ιστορία. Ο κάθε άνθρωπος αποτελεί έναν κρίκο μιας αλυσίδας και πιθανή διαταραχή σ' έναν και μόνο κρίκο, επιφέρει ανωμαλία στην πολιτεία. **Ιδιωτισμός και ατομικισμός αντικαθίστανται βαθμιαίως από τον ενεργό κοινωνισμό και η ενιαία κοινωνία αποτελεί ένα συμπαγές ον καθ' αυτό**. Μιά τέτοια ενιαία κοινωνία δεν μπορεί να επιβιώσει άνευ σωφροσύνης και δικαιοσύνης. Μόνο με σύνεση θα πρέπει να φροντίζει τον κοινωνικοποιημένο, ενσωματωμένο άνθρωπο. Κάτω από αυτή την ονειρεμένη σκέπη, ο άνθρωπος αναπτύσσει τις ικανότητές του στο έπακρο και απολαμβάνει την θέρμη μιας αγαθής ψυχής, της πολιτείας του.

Ο άνθρωπος μετατρέπεται από άτομο-ιδιώτης σε κοινωνικό ον, αφού η πραγμάτωση των δεξιοτήτων του είναι πλήρως κοινωνική υποχρέωση. Δεν νοείται, επί παραδείγματι, άεργος ή επαίτης Έλλην. Η πολιτεία θα έχει την υποχρέωση να αξιοποιεί την δημιουργικότητα στο έπακρον όλων των πολιτών ανεξαιρέτως. Μη αξιοποίηση, έστω και ενός, είναι κοινωνική απώλεια. Έτσι **ο Έλλην καθίσταται παντιοτρόπως ένα οργανικό στοιχείο της κοινωνίας, η πολιτεία μετατρέπεται σε οργανικό ον και το κράτος καθίσταται ο φορέας της οργανικότητας**. Από την γέννηση μέχρι τον θάνατο ο Έλλην θα είναι οργανικά ενταγμένος στο πολιτειακό-κοινωνικό σώμα, η πολιτεία-κράτος θα έχει την μέριμνα ως αγαθός πατήρ, ενώ ο ίδιος ο Έλλην θα έχει την υποχρέωση της φροντίδας

της πολιτείας του. Ιδιωτισμός με την έννοια του αντικοινωνισμού θα είναι έγκλημα κατά της κοινωνίας. Ο ιδιωτισμός και αντικοινωνισμός, που σήμερα δεσπόζει και ταλανίζει την Ελλάδα, αντικαθίσταται από τον κοινωνισμό, όπου η κοινωνία, **η πόλις, είναι η υπερτέρα πάντων οντότητα**, όπως διδάσκει το ελληνικό έθος. **Η παρούσα διάκριση μεταξύ δύο εχθρών, του κράτους και του πολίτη, καταργείται, το κράτος γίνεται έκφραση της κοινωνικότητας και ο πολίτης φορέας της κοινωνίας.** Σ' αυτή την σχέση της οργανικότητας, το κράτος ανήκει στους πολίτες του και δεν είναι όργανο καταστολής, όπως οι αναχρονιστικοί αριστεροί εμμένουν να θεωρούν. Αλλά εδώ μιλάμε όχι για το κεφαλαιοκρατικό κράτος της αδικίας, παρά για το νοοκρατικό της γνωσογένεσως. Αυτή η διαφορά είναι ουσιώδης.

Κεφάλαιο 5

Η Γνωσοκεντρική Οργάνωση της Ελλάδος

Δεν χωρά αμφιβολία και ουδείς νοήμων άνθρωπος μπορεί να αμφισβητήσει ότι το κέντρο βάρους της σύγχρονης αναπτύξεως είναι η συγκρότηση της παραγωγής περί τον άξονα Νουν και το κυρίαρχο προϊόν αυτού, την γνώση. Τουτέστιν, η πρόοδος μιας κοινωνίας εξαρτάται πλέον από την γνωσογένεση. Αυτό σημαίνει ότι κάθε προσπάθεια που θέλουμε να οδηγήει στην πρόοδο, πρέπει να είναι στραμμένη στην νοο-γνωσογένεση.

Επειδή η γνωσογένεση όντως αποτελεί πλέον την ουσία του παραγωγικού συστήματος του αναπτυγμένου κόσμου, τα ερευνητικά κέντρα που την ασκούν καθίστανται αυτομάτως το επίκεντρο της νέας κοινωνίας. Το καθεστώς όμως της ιδιοκτησίας των κέντρων αυτών αποτελεί μια συνέχεια του κεφαλαιοκρατικού Αστικού Δικαίου με ορισμένες διαφοροποιήσεις και προσαρμογές. Στον σύγχρονο αναπτυγμένο δυτικό κόσμο υπάρχουν τρεις κυρίως μορφές ιδιοκτησίας των ερευνητικών κέντρων, δημόσια, ιδρυματικά και επιχειρησιακά. Στην πρώτη κατηγορία, το κράτος χρηματοδοτεί και αμέσως ή εμμέσως ελέγχει, ή και διοικεί ακόμη τα υπό την ιδιοκτησία του ερευνητικά κέντρα. Η παραγομένη γνώση τεκμηριώνεται

με ευρεσιτεχνιακό πιστοποιητικό και ο ανακαλυφθείς τύπος ανήκει είτε στο κέντρο είτε στον ιδιώτη επιστήμονα. Τα ιδρύματα εξ' άλλου έχουν δικό τους καθεστώς και η ιδιοκτησία επί του αποτελέσματος ποικίλει. Σε ορισμένες περιπτώσεις αυτή ανήκει στο ίδρυμα, σε άλλες στον ιδιώτη επιστήμονα.

Η σημαντική έρευνα σήμερα όμως ασκείται στα γιγαντιαία επιχειρησιακά συγκροτήματα των πολυεθνικών, τα οποία κατέχουν το αποτέλεσμα της έρευνας και το δικαίωμα εφαρμογής του. Συνήθως το συγκρότημα είναι και κατασκευαστής-εφαρμοστής των τύπων.

Το ερώτημα είναι κατά πόσον αυτή η μορφή κέντρων ερευνών είναι η αρμόζουσα και εν τοιαύτη περιπτώσει το καλό παράδειγμα για την ανάπτυξη της Ελλάδας. Δηλαδή, **θα προσπαθήσουμε και πάλι να μιμηθούμε την Αμερική, λ.χ., για να φτάσουμε κάποτε στο σημείο που αυτοί είναι σήμερα, ώστε ποτέ να μην τους προλάβουμε, ή πρέπει να πηδήσουμε άλμα επί κοντώ για να φτάσουμε εκεί που θα είναι εκείνοι αύριο ή και ακόμη παραπέρα;**

Να σκεφτούμε καπιταλιστικά;

Περίπου το 70% των συνολικών δαπανών ενός επιχειρησιακού συγκροτήματος στον προηγμένο κόσμο απορροφάται από τον τομέα της έρευνας και το υπόλοιπο από την κατασκευή των προϊόντων, ενώ στην αρχή του 20ου αιώνα η σχέση ήταν ακριβώς η αντίθετη. Είναι δε ξεκάθαρο ότι το περιοριστικό στοιχείο για την επιβίωση και αύξηση της επιχειρήσεως είναι η γένεση νέας γνώσεως, ενώ, δεδομένης κάποιας καινοτομίας, η εφαρμογή της στο αυτοματοποιημένο εργοστάσιο είναι εύκολη και η εξ' αυτής παραγωγή υλικών προϊόντων «απεριόριστη». Στην καθαρή βιομηχανική επιχείρηση του 19ου αιώνα συνέβαινε ακριβώς το αντίθετο. Η στενότητα έγκειτο τότε στην παραγωγή των εμπορευμάτων και

η κοστολόγηση των εμπορευμάτων εξέφραζε κυρίως το κατασκευαστικό κόστος. Από αυτό και μόνο φαίνεται ότι ο κυρίαρχος τομέας στο ίδιο το επιχειρησιακό συγκρότημα είναι αυτός της έρευνας, δηλαδή της γενέσεως γνώσεως, ενώ η κατασκευή των προϊόντων που αποτελούσε την καρδιά του κεφαλαιοκρατισμού, αποτελεί τον εξαρτώμενο και υποδεέστερο κλάδο, υποβιβάζοντας έτσι ολόκληρο τον κεφαλαιοκρατικό τρόπο της παραγωγής.

Εκ τούτου προκύπτει ένα οντολογικό πρόβλημα στο θέμα της ιδιοκτησίας. Η καθαρά κεφαλαιοκρατική ιδιοκτησία, στηριζόμενη αποκλειστικώς στο βιομηχανικό κατασκευαστικό μέρος, έχει καταστεί ένα παράγωγο της ερευνητικής παραγωγής. Αυτό δε φαίνεται και από την σχέση του κεφαλαιοκράτη με την παραγωγή. Ενώ το βάρος της παραγωγής, στον εντελεχειακό κεφαλαιοκρατισμό σηκωνόταν από τον κεφαλαιοκράτη τον ίδιο ως ιδιοκτήτη και συντονιστή και από τους βιομηχανικούς εργάτες, τώρα και οι δύο αυτοί παλαιοί κύριοι δραματιστές της παραγωγής και της κοινωνίας είναι σχεδόν απόντες από την κυρίαρχη παραγωγή γνώσεως. Διότι, ούτε ο κεφαλαιοκράτης ούτε ο προλετάριος εργάτης δύναται να είναι άμεσος παραγωγός της γνώσεως, γιατί η γένεση γνώσεως απαιτεί ένα άλλο είδος παραγωγικής δυνάμεως, την ειδικευμένη νοημοσύνη. Ο κεφαλαιοκράτης ονομαζόταν και ήταν κεφαλαιοκράτης διότι κατείχε κεφάλαιο και ο ίδιος ασκούσε τις διοικητικές λειτουργίες του κεφαλαίου του. Τώρα έχει καταστεί ένας κεφαλαιούχος, ένας απλός κάτοχος κεφαλαίου. Επειδή όμως το αστικό νομικό καθεστώς της βιομηχανικής κοινωνίας ακόμη ισχύει, αν και η παραγωγική διάρθρωση έχει πολύ μεταβληθεί ποιοτικώς, **η κατοχή και μόνο του κεφαλαίου εξασφαλίζει στον κεφαλαιούχο την ιδιοκτησία, τόσο επί των αποτελεσμάτων της έρευνας, όσο και επί των υλικών προϊόντων, των προερχομένων από την εφαρμογή της γνώσεως.** Αυτή είναι βεβαίως μια παρά φύση ιδιοκτη-

σία. Ένα απηρχαιωμένο στοιχείο του παλαιού σχηματισμού να κατέχει τους παράγοντες της παραγωγής και τα αποτελέσματα αυτών, τα οποία ανήκουν σε ένα ποιοτικώς νέο σχηματισμό.

Μ' άλλα λόγια, **το παραγωγικό σύστημα σήμερα βρίσκεται στο μεταίχμιο προς το πέραςμα σε μια νέα μορφή οργανώσεως και ιδιοκτησίας της γνωσογενέσεως και γνώσεως**, αφού ταυτοχρόνως το ισχύον σύστημα θα εκφυλίζεται, θα ασθενεί από αλληπάλληλες κρίσεις και συντόμως θα καταρρεύσει. **Οι νέες παραγωγικές δυνάμεις του Νοός έχουν ωριμάσει σε βαθμό ώστε να επιβάλλουν άλλες μορφές οργανώσεως της γνωσογενέσεως.** Άρα ο μέχρι τούδε προηγμένος σχηματισμός γνωσογενέσεως του δυτικού κόσμου, με βαρεια στοιχεία κεφαλαιοκρατισμού, καταρρέει και δεν δύναται να αποτελέσει έγκυρο πλοηγό για την ελληνική αναγέννηση.

Στην πατρίδα μας την Ελλάδα, η οποία, λόγω της υπανάπτυξέως της, ουδέποτε κατόρθωσε να αποκτήσει ένα καθαρό παραγωγικό σύστημα έστω και κεφαλαιοκρατικό, ισχύουν ακόμη οι αξίες του 19ου αιώνα. Κεφαλαιούχοι ή ανίδεοι σε ειδικότητα αλλά ικανοί κατά το πλείστον καιροσκόποι, καρπώνονται δημόσιο χρήμα. Το χρήμα αυτό επενδύεται δήθεν στην κατασκευαστική βιομηχανία, στην αγροτική, ή τουριστική, οι οποίες έχουν πλέον καταστεί δευτερεύουσες και εξαρτώμενες από τα ερευνητικά αποτελέσματα των ξένων χωρών και εταιριών, αφού η οικεία έρευνα είναι σχεδόν ανύπαρκτη.

Το μεταπρατικό κεφάλαιο, το οποίο κυριαρχεί στην Ελλάδα, δεν έχει σχέση ούτε με τον καθαρό κεφαλαιοκρατισμό, (αφού ο κεφαλαιοκρατισμός είναι συνυφασμένος με την βιομηχανία), ούτε φυσικά με την νοκρατία. Αποτελεί μία νόθα ενδιάμεση κατάσταση έτοιμη να καταρρεύσει, όταν μάλιστα τα μεγάλα ξένα συγκροτήματα παίρνουν το εμπόριο στα χέρια τους, όπως τα Continent, Makro, Praktiker, κ.α. Και αν ακόμη δεχόμαστε τον δυτικό σχηματισμό γνωσογενέσε-

ως, μπορούμε να διδαχτούμε την εξής σχέση: οι αναπτυγμένοι κρατούν στον τόπο τους την λεγομένη υψηλή τεχνολογία, που έχει καταστεί πρωτογενής τομέας, και μεταφέρουν τα εργοστάσιά τους στην Ασία, όχι από φιλανθρωπία ή ένεκα του χαμηλού κόστους παραγωγής και μόνο, αλλά επειδή η κατασκευή αποτελεί πλέον έναν υποδεέστερο τομέα. Αν δεν μπορούμε κι εμείς να αναπτύξουμε υψηλή γνωσογένεση, δηλαδή τον νέο πρωτογενή τομέα και να στείλουμε την κατασκευή αλλού με κεφαλαιοκρατικούς όρους, είμαστε και πάλι χαμένοι.

Ορθώς σκεπτόμενοι, **δεν πρέπει να αντιγράφουμε τους προηγμένους στο παρόν, αφού το σύστημά τους περνάει ήδη κρίση και θα είναι ανοησία να μιμηθούμε ένα υπό κατάρρευση σύστημα, ακόμη και αν αυτό είναι ανώτερο από το δικό μας.** Πρέπει να κοιτάζουμε πέρα από το μεταίχμιο, στην άλλη πλευρά και να κάνουμε το Μέγα Άλμα προς ένα νέο σχηματισμό γνωσογενέσεως. Τότε το άλμα θα είναι πρωτογενές, πρωτοπόρο και ουσιώδες, ακόμη και σε σχέση με το παγκόσμιο σύστημα και μπορούμε να το κάνουμε. Γι' αυτό πρέπει να σπεύσουμε στο άλμα, αφού πρωτίστως θα έχει ανατραπεί η κρατούσα πολιτική εξουσία, η οποία δεν είναι σε θέση ούτε να δει ούτε να καταλάβει τον νέο κόσμο.

Τι είναι γνωσόκεντρο

Ένα σύγχρονο επιχειρησιακό συγκρότημα είναι βεβαίως παραγωγός και εφαρμοστής της γνώσεως, αλλά αποτελεί επίσης ένα κοινωνικό χώρο για τους πολλαπλούς εργαζομένους, ασκεί κοινωνικό έργο στην ευρύτερη πολιτεία λόγω του μεγέθους του και, γενικώς, επηρεάζει την ζωή πολλών χιλιάδων ανθρώπων. Ένα τέτοιο συγκρότημα δεν είναι μόνο ένας μηχανισμός παραγωγής κεφαλαίου, είναι κάτι παραπάνω. Τείνει να γίνει, ή είναι δυνάμει γνωσόκεντρο.

Γνωσόκεντρο λοιπόν, όπως και η λέξη υποδηλώνει, είναι ένα συγκροτημένο σώμα περικλείον γενεση και εφαρμογή γνώσεως, αποτελεί τόπο ή δίκτυο ποικίλης εργασίας και αναλαμβάνει την κάλυψη των αναγκών των μελών του από την γέννηση μέχρι τον θάνατο. Τουτέστιν, το γνωσόκεντρο είναι τόπος εργασίας, εκ του οποίου παράγεται γνωσογενεσιακό και υλογενεσιακό έργο, αλλά και κέντρο κοινωνικής και πολιτικής υπάρξεως των ανθρώπων. Αποτελεί δηλαδή μια πολιτεία εν σμικρογραφία.

Στις χώρες όμως που δεν υπάρχουν καν συγκροτήματα και οργανωμένη γνωσογένεση, όπως στην Ελλάδα, η εξ' αρχής ίδρυση γνωσοκέντρων είναι η πλέον ενδεδειγμένη αλλά και η ευνοϊκότερα οδός προς την κοινωνία της γνώσεως. **Η πολιτεία αναλαμβάνει και χρηματοδοτεί την ίδρυση γνωσοκέντρων, τα οποία συν τω χρόνω αποδεσμεύονται και αποτελούν αυτόνομες και αυτοδιοικούμενες μονάδες.**

Ο κάθε επιστημονικός κλάδος ή τμήματα αυτού θα αποτελούν αυτόνομα γνωσόκεντρα, όπως επί παραδείγματι ο κλάδος της βιογενετικής μπορεί να συνίσταται από περισσότερα του ενός γνωσόκεντρα, αναλόγως προς τους γνωσογενεσιακούς τομείς. Εκεί συσπειρώνεται το επιστημονικό δυναμικό των Ελλήνων κατά ειδικότητες και η πλήρως αξιοκρατική διάρθρωση επιτρέπει την μεγίστη δυνατή άνθιση του νοητικού δυναμικού. Η δε ύπαρξη πολλών γνωσοκέντρων είναι προτιμότερα από την ενσωμάτωση σε ένα και μοναδικό, για λόγους ανταγωνισμού και άμιλλας. Διότι δια του ανταγωνισμού προάγεται η ποιότητα και συνεπώς εξελίσσεται η κοινωνία.

Η κυρίαρχη παραγωγή ενός νεο-σχηματισθέντος γνωσοκέντρου θα είναι η γενεση γνώσεως, αλλά η γνώση αυτή θα εφαρμόζεται από το ίδιο το γνωσόκεντρο ή σε συνεργασία με άλλα, ώστε η παραγωγή να είναι σφαιρική και ολοκληρωμένη. Το κατασκευαστικό μέρος μπορεί να είναι στον χώρο του ή και έξω από αυτόν. Μόνο η γνωσογένεση, που αποτελεί την

καρδιά του συστήματος, δεν μπορεί να μεταφερθεί έξω από το γνωσοκεντρικό δίκτυο.

Σκιαγραφώντας το μέλλον, μπορούμε να υποθέσουμε ότι η οργάνωση των γνωσοκέντρων θα ομοιάζει με το ηλιοκεντρικό σύστημα, στην μέση του οποίου υπάρχει ο πυρήνας, με τα υποκαταστήματα πρώτου βαθμού στον πλησιέστερο κύκλο και δορυφορικά υποκαταστήματα κατόπιν. Σε ειδικώς επιλεγμένη γεωγραφική θέση δημιουργείται η κεφαλή του γνωσοκέντρου, η οποία θα περιλαμβάνει την διοίκηση, τον συντονισμό και μέρος της κεντρικής έρευνας. Αυτή η κεφαλή θα έχει απλώσει το σώμα της σε όλη την Ελλάδα, δημιουργώντας παραρτήματα, εντός εκάστου των οποίων θα ασκείται ένα ή περισσότερα είδη έρευνας, εξειδικεύοντας έτσι τα επί μέρους τμήματα, αναλόγως των συνθηκών και των αναγκών.

Η γνωσοκεντρική οργάνωση της γνωσογενέσεως και υλογενέσεως στην Ελλάδα αποτελεί ταυτοχρόνως μία τεραστία κοινωνική μεταμόρφωση, αφού η εν γένει οργάνωση της πολιτείας θα στηρίζεται σ' αυτήν την μεταρρύθμιση. Αντί λοιπόν της απηρχαιωμένης φιλελεύθερης ή της ανεδαφικής σοσιαλιστικής οργανώσεως, η Ελλάδα πρέπει να στραφεί πλήρως στην γνωσοκεντρική, διότι αποτελεί την μόνη σύγχρονη διέξοδο προς τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη, όταν μάλιστα είναι οφθαλμοφανής η καθοριστική σημασία της γνωσογενέσεως. **Γι' αυτό το Ελληνικό Κίνημα στο παρόν είναι ταυτοχρόνως ένα Γνωσοκεντρικό Κίνημα.**

Ποία πρέπει να είναι η γνωσοκεντρική ιδιοκτησία

Ως τόπος παραγωγής το γνωσόκεντρο συνεπάγεται καθορισμένες σχέσεις εργασίας, οι οποίες δεν μπορούν να ενταχθούν στο παραδοσιακό σχέδιο. Ο άνθρωπος εργαζόμενος

στο γνωσόκεντρο θα καλύπτει την ικανοποίηση όλων ή των περισσότερων αναγκών του μέσα στο χώρο του. Η συμμετοχή στην εργασία, η ικανοποίηση των βιοτικών και ψυχικών αναγκών, η εκπαίδευση, η ασφάλεια, η αναψυχή θα διέρχονται μέσω της μεγάλης οικογενείας του γνωσοκέντρου. Είναι προφανές ότι το ιδιοκτησιακό καθεστώς μεταβάλλεται.

Συνηθισμένοι από την κοσμοαντίληψη του κεφαλαιοκρατισμού, γεννάται το ερώτημα, ποιος θα είναι ο ιδιοκτήτης ενός γνωσοκέντρου. Λόγω όμως της πολιτειακής υφής του, το ερώτημα μπορεί να τεθεί ως εξής: ποιος κατέχει μία πολιτεία; Και ο πιο ανόητος απαντά «οι πολίτες της». Κατ' επέκταση, **ουδείς κατέχει ένα γνωσόκεντρο, αλλά οι γνωσοκεντρικοί άνθρωποι το διοικούν και φροντίζουν την πρόοδο και την χρηστή λειτουργία του, γιατί η ύπαρξη του γνωσοκέντρου είναι και δική τους ύπαρξη.** Δεν κατέχεται από κανέναν και υπάρχει ως μονάδα όπως υπάρχει και η πολιτεία. Η πλέον αρμόζουσα νομική οντότητα ενός γνωσοκέντρου σήμερα θα ήταν, λοιπόν, η ιδρυματική με διάφορες αλλαγές και παραλλαγές. Διαφέρει όμως διοικητικώς από τα αστικώς οριζόμενα ιδρύματα, διότι τα μεν γνωστά ιδρύματα διοικούνται από ένα ισόβιο συμβούλιο και προεδρείο, ενώ τα γνωσοκεντρα διοικούνται από τους ίδιους τους ανθρώπους τους.

Οι γνωσοκεντρικοί άνθρωποι αποτελούν την Γνωσοκεντρική Εκκλησία, η οποία συνέρχεται κατά τακτά χρονικά διαστήματα για την λήψη στρατηγικών αποφάσεων. Η Εκκλησία αυτή εκλέγει τους διαφόρους διοικητικούς και στρατηγικούς «άρχοντες» του γνωσοκέντρου. Η διοικητική ιεράρχηση, άκρως αξιοκρατική, θα είναι και κοινωνική και εξουσιαστική ιεράρχηση επίσης.

Έτσι, ένα εξ' αρχής δημιουργημένο γνωσόκεντρο δύναται να σχηματιστεί ως ίδρυμα συμφώνως προς το ισχύον αστικό δίκαιο, αλλά με διευκρινήσεις ως προς την λειτουργία του, την κατοχή των αγαθών κ.α. Παραλλήλως η ευρύτερη πολι-

τεία, δια ειδικών οργάνων της θα ασκεί έλεγχο και θα συντονίζει τα γνωσόκεντρα, ώστε να δραστηριοποιείται η πρωτοβουλία των ανθρώπων και να επιτυγχάνεται το μέγιστο δυνατό κοινωνικό καλό.

Επειδή η γνωσογένεση απαιτεί ένα μεγάλο άθροισμα ανθρώπων διαφόρων ειδικοτήτων σε πολλές βαθμίδες, η έρευνα καθίσταται μια συλλογική εργασία. Το αποτέλεσμα συνεπώς πρέπει να είναι συλλογικό καθώς και συλλογική κατ' επέκταση η ιδιοκτησία του. **Η γνώση δηλαδή ως αποτέλεσμα θα πρέπει να ανήκει στο κέντρο που παράγεται, παρέκβαση δε αυτού είναι αφύσικη.** Ο συγκεκριμένος επιστήμονας εφευρέτης δεν θα κατέχει νομικώς τον τύπο είδωλο, ούτε θα έχει δικαίωμα εφαρμογής του στον υλικό κόσμο, διότι η ιδιωτικοποίηση της Φύσεως είναι ανάρμοστη και υβριστική. Είναι δε το παρόν ιδιοκτησιακό καθεστώς, συμφώνως προς το οποίο ο επιστήμονας μπορεί να έχει ιδιοκτησία επί ενός τύπου ειδώλου, αφύσικο και επικίνδυνο, διότι άλλες οι βλέςεις του ιδιώτη και άλλες του φυσικού και κοινωνικού όντος. Βασική αρχή για την επιβίωση και το ευ ζήν της νοοκρατικής κοινωνίας, συνεπώς, είναι η κοινοτική ιδιοκτησία. **Η υγιής κατοχή της γνώσεως επιτυγχάνεται μόνο διά της γνωσοκεντρικής κοινοτικής ιδιοκτησίας, η οποία θα εκφράζεται από σώφρονες, εναρέτους και υπευθύνους σοφοκράτες.**

Ο εφευρέτης θα έχει όμως την δόξα του εφευρέτη, θα απολαμβάνει τις ανάλογες τιμές, θα καταγράφεται στις στήλες ως εφευρέτης του τύπου τάδε και θα έχει μία πληθώρα άλλων δικαιωμάτων προσβάσεως στην γνωσογένεση και στα κέντρα εξουσίας. Ο γνωσοκεντρικός επιστήμονας θα συμβάλλει συνεπώς στο γνωσογενεσιακό κεφάλαιο του γνωσοκέντρου, όχι για τον εαυτό του, αλλά για την κοινότητά του, αφού η κοινότητα είναι υπερτέρα του ατόμου και ως αγαθή μητέρα φροντίζει τα παιδιά της. Αυτή η μορφή κοινοτικής ιδιοκτησίας είναι επιβεβλημένη εκ των πραγμάτων και τα άτομα πρέπει να

συμμορφωθούν δια την επιβίωση της ανθρωπότητας. Άλλωστε ο μεμονωμένος επιστήμονας, χωρίς τις απαιτούμενες τεχνικές εγκαταστάσεις και εξοπλισμούς δεν μπορεί πλέον να παράγει τίποτα. Η εποχή που ο εφευρέτης καθόταν σε κάποια αποθήκη και με πενιχρά μέσα έκανε ανακαλύψεις, έχει παρέλθει ανεπιστρεπτί. Τώρα πια η διαδικασία της γνωσογενέσεως απαιτεί προηγμένα μέσα και πληθώρα ανθρώπων ειδικών σε κάποιο κομμάτι. Η αλληλεξάρτηση των ειδικοτήτων και μόνο καθιστά το προϊόν συλλογικό, γι' αυτό οι ιδιοκτήτες των τύπων είναι συλλογικοί.

Μερικοί με σοσιαλιστική κυρίως αντίληψη, υποστηρίζουν ότι ολόκληρη η κοινωνία γενικώς μέσω του κράτους, πρέπει να είναι ο μοναδικός ιδιοκτήτης. Επιδιώκουν δηλαδή μία συγκεντρωτική κρατικοποιημένη γνώση. Όμως, τόσο η ιστορία όσο και η παγκόσμια τάση σήμερα δεν μας διδάσκουν κάτι τέτοιο. Απεναντίας κρατικοποίηση των παραγόντων της παραγωγής ενός τρόπου οδηγεί σε παρακμή. Ένα σπουδαίο παράδειγμα είναι το Βυζάντιο, στο οποίο είχαν κρατικοποιηθεί πολλές βασικές αστικές λειτουργίες, όπως το εμπόριο σίτου και σπουδαίες βιοτεχνίες. Το αποτέλεσμα ήταν θλιβερό. Όταν οι αστοί της Δύσεως δραστηριοποιούντο, στο Βυζάντιο δεν υπήρχαν καν αστοί, μ' αποτέλεσμα να υποδουλωθεί εκείνος ο κολοσσός οικονομικώς στις δυναμικές αστικές πόλεις της Ιταλίας. Μιά τέτοια λοιπόν κρατικοποίηση της γνώσεως θα είχε τα ίδια άθλια αποτελέσματα.

Γνωσοκεντρική οργάνωση της πολιτείας

Είναι σαφές ότι ο σκοπός του σχηματισμού γνωσοκέντρων είναι η συσπείρωση της γνωσογενέσεως κατά κλάδους, ώστε να επιτευχθεί η μεγίστη δυνατή απόδοση. Ταυτοχρόνως συγκεντρώνεται το επιστημονικό δυναμικό και ταξινομείται κατά επιστημονικό τρόπο. Ας υποθέσουμε ότι δώδεκα είναι οι

κύριοι επιστημονικοί κλάδοι και συνεπώς δώδεκα μεγάλα γνωσόκεντρα πρέπει να σχηματιστούν, χωροταξικώς τοποθετημένα σ' όλη την επικράτεια κατόπιν μελέτης και σχεδιασμού. Τέτοια γνωσόκεντρα, επί παραδείγματι, είναι της διαστημικής, της μικροφυσικής, της χημικής, της βιογενετικής, της φαρμακευτικής, της γεωπονικής κ.α. Σε αυτά τα γνωσόκεντρα παράγεται γνώση και εφαρμόζεται σε υλική παραγωγή. Επειδή μάλιστα θα είναι δυναμικότερη από κάθε παραδοσιακή παραγωγή, θα έχει ως αποτέλεσμα **να μετατοπιστεί το κέντρο βάρους της οικονομίας προς τα γνωσόκεντρα** και η εργασία θα μετουσιωθεί σε γνωσοκεντρική.

Δεδομένου ότι η γνωσογένεση είναι η ουσιαστική και κύρια παραγωγή για τον σχηματισμό πλούτου και ισχύος, η γνωσοκεντρική οργάνωση της γνωσογενέσεως καθίσταται πολιτειακή οργάνωση επίσης. Η πολιτεία μεγιστοποιεί την δυναμική της μέσω των γνωσοκέντρων και τα γνωσόκεντρα μεγιστοποιούν την παραγωγή πλούτου. Σ' αυτή την περίπτωση η νέα Ελλάδα δεν θα είναι συγκροτημένη επί των κεφαλαιοκρατών, επιτεδίων καιροσκόπων και των θεσμών των, αλλά επί των γνωσοκέντρων, τα οποία θα αποτελούν την φωλιά της προόδου και νοητικής δημιουργίας του Έλληνα. Εκεί και κατ' αυτό τον τρόπο θ' ανθίσει και μεγαλουργήσει ο Έλληνα Νους και θ' αναγεννηθεί ο Έλληνα στο παρόν. Η ελληνική αναγέννηση σήμερα, συνεπώς, περνά μέσα από την γνωσογένεση και η γνωσογένεση μέσα από την γνωσοκεντρική συγκρότηση. Είναι η ζητούμενη σύνθεση, στην οποία το έθος μας κρυσταλλώνεται στο παρόν και αποτελεί αίτιο και δύναμη περαιτέρω δημιουργίας.

Συνεπώς η θέσπιση της ελληνικής νοο-κοινωνίας στηρίζεται επί και περνάει από την γνωσοκεντρική θέσπιση, αφού η γνωσογένεση αποτελεί το θεμέλιο της νέας παραγωγής. **Πρόοδος και προοδευτισμός επικεντρώνεται τώρα στην γνωσοκεντρική θέσπιση**, μέσω της οποίας αναπτύσσονται και

δραστηριοποιούνται οι νέες παραγωγικές δυνάμεις. Ο “προοδευτισμός” πρέπει να αποδεσμευτεί από την κατανομή του πλούτου προς την εργατική τάξη και να συνδεθεί με τις παραγωγικές δυνάμεις του Νοός, όπως αυτές συγκεκριμενοποιούνται στην γνωσοκεντρική οργάνωση. Προοδευτική κοινωνία, συνεπώς, είναι εκείνη που έχει συγκροτηθεί επί της γνωσοκεντρικής παραγωγής γνώσεως, διότι μόνο αυτή η συγκρότηση επιτρέπει την μεγίστη ανάπτυξη των νέων παραγωγικών δυνάμεων.

Η μετατόπιση του κέντρου βάρους της οικονομίας προς τα γνωσόκεντρα επιφέρει χωροταξικές αλλαγές μεγάλης εμβελείας. Είναι ιστορικά τεκμηριωμένο ότι οι παραγωγικές δυνάμεις κάθε εποχής επιφέρουν νέα χωροταξική συγκρότηση που ταιριάζει για την ανάπτυξή τους. Στον καπιταλισμό σχηματίστηκαν πόλεις και λιμάνια σε μέρη που πριν δεν υπήρχαν ή ήταν ασήμαντα. Το ίδιο θα συμβεί και τώρα με την ανάπτυξη των γνωσοκέντρων. Η χωροταξική τοποθέτηση των γνωσοκέντρων οφείλει να συνδυαστεί με την πολεοδομική ανασυγκρότηση της Ελλάδος, ώστε να τερματιστεί επιτέλους αυτή η δομική αταξία και ασυδοσία και το περιβαλλοντολογικό έγκλημα εις βάρος του τόπου μας.

Τα γνωσόκεντρα θα πρέπει να εγκατασταθούν σε επιστημονικώς επιλεγμένες θέσεις, ώστε ν’ αποτελούν τον πυρήνα μιας νέας πολεοδομίας και πολεοδεσίας. Πλησίον των γνωσοκέντρων θα σχηματιστούν οι νέες πόλεις, όπως οι χώροι επεξεργασίας σιδήρου στην βιομηχανική εποχή έφεραν την γέννηση πόλεων. **Εδώ μιλούμε για πολεογένεση, δηλαδή δημιουργία, εντελώς νέων, ανθρωπίνων πόλεων, επιστημονικώς συντεταγμένων, που να επιτρέπουν την μεγίστη άνθιση της γνωσογενέσεως και τον σχηματισμό αρίστων κοινωνιών. Οι γνωσοκεντρικές πόλεις θα πρέπει να δομηθούν με έναν τέτοιο τρόπο, ώστε να ενισχύεται η ύπαρξη ανθρωπίνων σχέσεων και να δραστηριοποιείται ο ενεργός**

πολίτης. Πάνω σε γνωσοκεντρικές βάσεις και ανάγκες πρέπει να αναπτυχθεί η νέα πολεοδομία, για να λύσει οριστικώς την πολεοδομική αναρχία, αλλά και να μεταβάλλει αυτή την από την φύση ευλογημένη χώρα σε θαυμαστή κατοικία ευδαιμόνων θνητών, παράδειγμα συνενώσεως της γνώσεως και του φυσικού κάλλους.

Η **Ελλήνων Επιστροφή**, ως φορέας της θεσπίσεως γνωσοκέντρων και γνωσοκεντρικής οργανώσεως της πολιτείας, αποτελεί το προοδευτικότερο κίνημα του καιρού μας, και η κατ’ αυτόν τον τρόπο συγκροτημένη πολιτεία αποτελεί το παράδειγμα του προοδευτισμού.

Η νέα ηθική

Ενώ μέχρι τώρα η παρέμβαση του ανθρώπου στο φυσικό γίνεσθαι ήταν από ασήμαντη μέχρι περιορισμένη, σήμερα γίνεται εκτεταμένη και διαρκώς αυξάνεται δια της προσθήκης νέων επιστημονικών μεθόδων παρεμβάσεως. Η αγροτική καλλιέργεια λ.χ. του Ησιοδίου αρότρου ήταν μια παρέμβαση στην φύση αλλά ασήμαντη και ανεπαίσθητη, διότι ελάχιστα μετέβαλε το φυσικό περιβάλλον. Η βιομηχανική παραγωγή του 19ου αιώνα όμως είχε την ικανότητα σημαντικώς να μεταβάλλει πολλά σημεία του πλανήτη μας, αλλά και πάλι δεν άλλαζε τόσο ριζικώς το δασικό γίνεσθαι, ούτε αυτήν την ίδια την γενετική φύση του ανθρώπου. Στην αναδυόμενη νοοκρατική εποχή όμως η παρέμβαση δύναται να είναι πολύ ουσιαστική λόγω της αποκωδικοποιήσεως των φυσικών νόμων.

Η προσαγωγή της φύσεως και του ανθρώπου στο επιστημονικό εργαστήριο είναι βεβαίως ένα είδος «βιασμού» που γίνεται εναντίον τους, με σκοπό την αποκωδικοποίησή τους. Είτε το θέλουμε όμως, είτε όχι, ο βιολογικός άνθρωπος λ.χ. έχει ήδη εισαχθεί στο εργαστήριο και οι «βιαστές» του ευελπιστούν να τον έχουν αποκωδικοποιήσει πλήρως μέχρι το 2020.

Αφού η χαρτογράφηση των ανθρωπίνων γονιδίων επιτευχθεί, τότε θα δίνεται η δυνατότητα στο τεχνολογικό συγκρότημα να προχωρήσει σε **εξατομικευμένες χαρτογραφήσεις, ώστε ο καθένας, από την σύλληψή του ήδη, να είναι χαρτογραφημένος εντός του τεχνο-εγκεφάλου** (αντί να είναι σε καρτέλλες της παρούσας αναποτελεσματικής γραφειοκρατίας). Αυτό γίνεται και σήμερα αλλά σε εμβρυακή κατάσταση, στον αναπτυγμένο κόσμο και ειδικότερα στις ΗΠΑ, όπου η γενετική έρευνα φαίνεται πως οδηγεί σε κοινωνικά προβλήματα. Μερικές επιχειρήσεις και ασφαλιστικές εταιρίες χρησιμοποιούν την γενετική μέθοδο προκειμένου να διορίσουν ή ν' ασφαλίσουν ανθρώπους, αφού αναλύσεις του DNA αποδεικνύουν την προδιάθεση για ασθένειες αργότερα στη ζωή.

Πέρα όμως από τον βιολογικό άνθρωπο, άπασα η περιβάλλουσα φύση έχει καταστεί ο στόχος της γενέσεως γνώσεως, ως ένα υποκείμενο περιέχον ιδιότητες - κώδικες. Δεν μιλάμε εδώ για διασταυρώσεις ζώων ή φυτών, γιατί αυτές είναι παλαιές πλέον μέθοδοι. **Πρόκειται για μοριακή συνένωση των πάντων με τα πάντα, διότι στο μοριακό επίπεδο αμφότερες η οργανική και η ανόργανη φύση είναι ίδιες.** Έτσι μπορεί να ενωθεί ντομάτα με αγγούρι σ' ένα σώμα, ο φυτικός και ο ζωϊκός κόσμος μπορούν να ενωθούν, οι άνθρωποι οι ίδιοι μπορεί να είναι αποτέλεσμα γενετικής επεξεργασίας, κ.λ.π. Εδώ δεν υπάρχει πια τίποτα σταθερό και δεδομένο και η φύση του ανθρώπου μπορεί να χάσει την αυτονομία της και να καταστεί μια μεταβλητή στο εργαστηριακό συγκρότημα. Τα δε αποτελέσματα και επακόλουθα της παρεμβάσεως στην ανθρωπίνη φύση δια της γενετικής μηχανικής δεν αφορούν μόνο την δική μας γενιά, αλλά τις μελλοντικές επίσης, αφού γενετικές μεταβολές σήμερα αναπαράγονται αύριο. Το ίδιο μελλοντική σημασία έχει η παρέμβαση στην ευρύτερη Φύση, αφού τ' αποτελέσματά της αφορούν το μελλοντικό φυσικό γίγνεσθαι. **Σημερινές παρεμβάσεις είναι, μ' άλλα λόγια, ταυτοχρόνως**

και μελλοντικές, το δε μέλλον συνενώνεται με το παρόν σ' ένα σύνολο. Η ηθική λοιπόν που αφορά την κοινωνία του παρόντος πρέπει ν' αντικατασταθεί με **μια ηθική ενός συνόλου του παρόντο-μέλλοντος**, λόγω ακριβώς των τεραστίων συνεπειών που έχει η παρέμβαση στην ανθρωπίνη φύση.

Ο μηχανιστικός κατακερματισμός της φύσεως, με σκοπό να δώσει πρώτες ύλες για την βιομηχανία, μια αντίληψη που κυριάρχησε σε καπιταλισμό και σοσιαλισμό, λειτουργούσε στην κοινωνία του 18ου και 19ου αιώνα, που ήταν λιγότερο εξελιγμένη. Τώρα, χρησιμοποιώντας αυτήν την απαρχαιωμένη λογική του κατακερματισμού και έχοντας στα χέρια μας τα πλέον ευαίσθητα μυστικά της φύσεως και τα υπερανεπτυγμένα τεχνολογικά μέσα, **οδηγούμε την φύση και τον εαυτό μας σε οικολογική καταστροφή.** Δεν μπορούμε πλέον να βλέπουμε την φύση σαν επί μέρους τμήματα. Πρέπει να καταλάβουμε ότι η φύση είναι οργανική. Διότι κάθε διαταραχή στους λεπτούς μηχανισμούς ενός κρίκου, διαταράσσει ολόκληρη την αλυσίδα. Αν βλέπουμε το όλον, τότε προσεγγίζουμε την αναγκαία πια σωφροσύνη. Είναι ανάγκη λοιπόν, όσο ποτέ άλλοτε, να εμφυτευτούν στο όλο σύστημα αρετές που θα εμποδίζουν την κακοχρησία και θα προάγουν την ευχρησία των νόμων.

Η γέννηση της γνώσεως πρέπει λοιπόν να διαπερνάται από ηθικές αρχές που αποκλειστικό σκοπό θα έχουν το καλό του ανθρώπου, της κοινωνίας και της μητέρας Γαίας. Μπροστά σ' αυτό το ανθρώπινο πεπρωμένο υπάρχει μόνο η **Μεγάλη Ευθύνη** για την καλή, σώφρονα και ενάρετη χρήση των χαρτογραφημένων κωδίκων. Μ' άλλα λόγια, **οι δημιουργοί της γνώσεως και οι εφαρμοστές αυτής στον υλικό κόσμο, θα πρέπει να είναι άνθρωποι συνετοί, παιδευμένοι με την αρετή και την μεγαλοψυχία.** Δηλαδή οι άνθρωποι της γνώσεως θα πρέπει να πάψουν να είναι ανεύθυνοι και η ανθρωπότητα θα πρέπει να πάψει να παιδιαρίζει με κανόνες και τρόπους

που ξεπήδησαν κατά τον 18ον αιώνα στον καιρό του κεφαλαιοκρατισμού. Το εισιτήριο εισόδου στη γνωσογένεση λ.χ. δεν θα πρέπει να στηρίζεται μόνο στο εύρος της νοημοσύνης του καθενός, αλλά επίσης σ' ένα σύστημα αξιών και αρετών. Αναγκαία ποιότητα του ανθρώπου της γνωσογενέσεως θα πρέπει να είναι ο ενάρετος άνθρωπος του καλού και αγαθού.

Η νέα ηθική θα πρέπει να αλλάξει τον σκοπό της επιστήμης ώστε, από υπηρέτης του κεφαλαίου και των πολιτικάντηδων, να μετατραπεί σε υπηρέτη του ανθρώπου και της κοινωνίας. Το ευ ζήν της κοινωνίας, ως ο Αριστοτέλης είπε, θα πρέπει να είναι ο καθ' ολοκληρίαν σκοπός και ο,τιδήποτε παραγόμενον ν' αποτελεί μέρος αυτού του στόχου. Θέτοντας την γνωσογένεση και όλο το νοοκρατικό σύστημα στην υπηρεσία του ανθρώπου και της κοινωνίας μέσω του γνωσοκεντρικού συστήματος, επιτελούμε μια επανάσταση στην ιστορία της ανθρωπότητας. **Η παραγομένη γνώση πρέπει να ανακηρυχθεί σε κοινωνικό αγαθό και να παράγεται στο όνομα της κοινωνίας και του ανθρώπου και όχι στο όνομα του κεφαλαίου και της ψευδοπολιτικής.**

Γιά να γίνει δε αυτό εφικτό, πρέπει να αλλάξει παντελώς, τόσο ο τρόπος και ο σκοπός της γνωσογενέσεως, όσο το ιδιοκτησιακό καθεστώς επί των αποτελεσμάτων της επιστήμης. Ο σκοπός της γνωσογενέσεως θα πρέπει να είναι αρχικώς η αναπαραγωγή του Νοός και του νοοκρατικού συστήματος, μέσω του οποίου αναπαράγεται ο νοοκρατικός κοινωνικός σχηματισμός. Ανάμεσα σ' αυτήν την αναπαραγωγή θα πρέπει να εισέλθει η ρήση του Πρωταγόρα «πάντων χρημάτων μέτρον άνθρωπος εστίν» ως μεγίστη και πρωταρχική αξία, όσον αφορά τον σχηματισμό γνωσο-κοινωνίας. Υπεράνω όμως και της κοινωνίας βρίσκεται η ευπρεπεστάτη φύσις και τότε θα είναι **“πάντων χρημάτων μέτρον το κοσμικό γίγνεσθαι”**. Άρα ο σκοπός της γνωσο- και υλογενέσεως θα είναι το ευ ζήν των ανθρώπων σε μια αρμονική συνύπαρξη με το ευ ζήν του συ-

νόλου της κοινωνίας, με σεβασμό στο φυσικό γίγνεσθαι.

Θα πρέπει λοιπόν να επιβλέπουμε ώστε ο άνθρωπος να μην γίνει και πάλι ένα μέσον της αναπαραγωγής του συστήματος, αλλά **το σύστημα να υπηρετεί τον άνθρωπο**. Έτσι η γνώση και η εφαρμογή της, από υπηρέτης του κεφαλαίου θα πρέπει να μετουσιωθεί σε υπηρέτη του ανθρώπου, για να μην χαθεί ο άνθρωπος μέσα στις απρόσωπες δυνάμεις της παραγωγής. Πρέπει, μ' άλλα λόγια, να βρεθεί μια χρυσή τομή, το μέτρον, ώστε και το νοοκρατικό σύστημα ν' αναπτύσσεται και ο άνθρωπος να ευδαιμονεί. Από μια τέτοια ισορροπία μεταξύ συστήματος και ανθρώπου προέρχεται μόνο καλό και για τους δύο, ενώ διαταραχή αυτής δημιουργεί δυσλειτουργίες και στους δύο. Αν συνεπώς η νέα ηθική και σωφροσύνη επικρατήσουν, τότε οι τεράστιες δυνάμεις του Νοός και οι άπειρες δυνάμεις της φύσεως θα είναι ευλογία για μια κοινωνία ευθύνης και προσοχής.

Γιά την επιβολή μιας τέτοιας ηθικής πρέπει να γεννηθούν τα κατάλληλα όργανα και οι μηχανισμοί, που θα προάγουν βεβαίως την μεγιστοποίηση της γνωσογενέσεως, αλλά θα επιβλέπουν την χρηστή εφαρμογή της στον υλικό κόσμο. Τότε ο τρόπος της γνωσογενέσεως και υλογενέσεως θα αλλάξει χαρακτήρα, διότι στην είσοδο του εργαστηρίου θα στέκεται κραταιά η θεά της αρετής και της σωφροσύνης.

Εμείς οι του Ελληνικού Κινήματος, γνώστες της εξελίξεως της κοινωνίας του Νοός και της γνώσεως και αποβλέποντες στο καλό της Ελλάδος, δεν απορρίπτουμε την νέα κοινωνία, αλλά προωθούμε στην κοινότητά μας την νέα ηθική αντιμετώπισεως του συγχρόνου κόσμου. Εμείς είμαστε μακριά από τις πολιτικές του αναχρονισμού, πιστεύουμε ότι η σώφρων νοοκρατική οργάνωσή μας θα μετατρέψει τον ωραίο αυτό τόπο σε Ηλύσια Πεδία της ανθρωπότητας. Το Κίνημά μας, ως ο κατ' εξοχήν εκφραστής της νέας εποχής, έχει πλήρη συναίσθηση της καταστάσεως και με στιβαρότητα ευθύνης προς

την ιστορία μας, προς τον εξαίρετο λαό μας και προς τις ερχόμενες γενεές, θα σηκώσει το βάρος της μετουσίωσης της κοινωνίας μας σε πολιτεία της γνώσεως, της δικαιοσύνης και της ισορροπίας.

Φρονούμε ότι βασικός στόχος της προηγμένης γνώσεως θα είναι να υπηρετεί τον Έλληνα και την πολιτεία του, και όχι το κεφάλαιο και τα διάφορα φανερά και αφανή συμφέροντα. Σκοπεύουμε λοιπόν να φέρουμε μια επανάσταση στις αντιλήψεις, μια επανάσταση στην οργάνωση της παραγωγής, της κοινωνίας και της πολιτικής, μια επανάσταση τέτοιας ολκής, που θα ανατρέψει εκ των ριζών του το καθεστώς της σκευωρίας και της αθλιότητας.

Παρακμή της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας

Η κοινοβουλευτική δημοκρατία του 20ου αιώνα, όπως διαμορφώθηκε στον αναπτυγμένο κόσμο, ήταν το πολίτευμα κατά την διάρκεια του οποίου συντελείται η μετάβαση από τον κεφαλαιοκρατισμό στην νοοκρατία. Είναι δηλαδή το πολίτευμα της κοινωνικής της μεταμορφώσεως και διαρκεί όσο και η μεταμόρφωση.

Οι κομματικοί σχηματισμοί, που διαμορφώθηκαν με την αναγνώριση των πολιτικών δικαιωμάτων της εργατικής τάξεως, αντικατόπτριζαν τις παλαιές κεφαλαιοκρατικές αντιθέσεις, όπως τις αντιθέσεις μεταξύ ιδιοκτησίας και εργασίας. Οι αντιθέσεις αυτές μορφοποιήθηκαν σε δύο πόλους, στα δεξιά κόμματα στηριζόμενα στο κεφάλαιο και στους αντιπροσώπους του, και στα αριστερά στηριζόμενα στην εργατική τάξη με διάφορες παραλλαγές. Αυτός ο κομματικός χάρτης ακόμη ισχύει, αν και έχει εκφυλιστεί. Όμως ανεξαρτήτως του ποιά κόμμα βρισκόταν στην εξουσία, αν κι' αυτό έχει τεραστία σημασία, έπρεπε να επενδύει ισομερώς στην παραγωγή νοοκρατικής γνώσεως όσο και στην παραδοσιακή βιομηχανική πα-

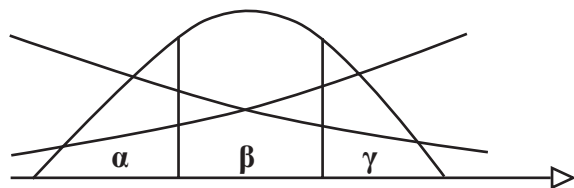
ραγωγή.

Η πολιτική αυτή προς τις νέες δυνάμεις ήταν άνευ ιδεολογίας, και ρυθμιζόταν εκ των εκάστοτε αναγκών. Έτσι, η **μεν πολιτική ιδεολογία αφορούσε τις παλαιές κεφαλαιοκρατικές τάξεις, ο δε πολιτικός πραγματισμός καθοριζόταν από τις νέες δυνάμεις.** Μ' άλλα λόγια, δεν είχε αξία για τις νέες δυνάμεις αν κυβερνούσε η Δεξιά ή η Αριστερά, αρκεί να έπαιρναν το μερίδιό τους σε επενδύσεις και προνόμια. Όσο διαρκούσε η ισοδυναμία μεταξύ των δύο συνυπαρχόντων σχηματισμών, η ισομερής κατανομή πόρων και δυναμικού αποτελούσε μια χρηστή διακυβέρνηση και, μια σχετικώς καλή κοινωνική δικαιοσύνη εγγυάτο την καλή λειτουργία των αναπτυγμένων χωρών. Σήμερα όμως τα πράγματα έχουν πολύ διαφοροποιηθεί.

Οι νέες παραγωγικές δυνάμεις έχουν διογκωθεί και διαρκώς αυξάνουν εις βάρος των συρρικνωμένων κεφαλαιοκρατικών. Είναι φυσικό λοιπόν οι νέες δυνάμεις να διεκδικούν περισσότερους πόρους και παραγωγικό δυναμικό, αλλά και περισσότερα δικαιώματα στη λήψη αποφάσεων. Εδώ ακριβώς βρίσκεται το δράμα της παρούσας κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. **Το πολίτευμα της δημοκρατίας λειτουργεί μόνο πάνω στην ισοδυναμία των σχηματισμών και μόνο ισομερώς μπορεί να κατανέμει τους πόρους.** Επιπλέον, η πολιτική ιδεολογία προσδεδεμένη στις ήδη συρρικνωμένες δυνάμεις του κεφαλαιοκρατισμού, περιορίζει τον πολιτικό πραγματισμό να προχωρήσει πέρα από την ισομερή κατάσταση.

Το αποτέλεσμα είναι ο παρατηρούμενος πολιτικός εκφυλισμός, που οδηγεί στην παρακμή και πτώση του κοινοβουλευτικού συστήματος. Σήμερα είμαστε μάρτυρες αυτής της παρακμής, η οποία, προς έκπληξη των πολιτικών, εκτείνεται και αγκαλιάζει ολόκληρη την υφήλιο. Δεν απομένει πλέον παρά η αντικατάσταση ή η μετεξέλιξη του κοινοβουλευτισμού.

καπιταλισμός νοοκρατία

- α. επική δημοκρατία,
β. εδραίωση και θεσμοθέτηση της δημοκρατίας,
γ. σημείο επαφής της κατιούσας δημοκρατίας με τις ανιούσες νέες παραγωγικές δυνάμεις.

Όπως φαίνεται από το σχεδιάγραμμα, η προπολεμική περίοδος είναι η περίοδος των αγώνων για την επικράτηση της δημοκρατίας, που είναι άλλωστε και η επική φάση της. Μετά τον πόλεμο, επικρατεί το πολίτευμα αυτό και θεσμοθετείται σε γενικώς αποδεκτούς θεσμούς και διαδικασίες. Εδώ επικρατεί και η ανωτάτη εξέλιξη του πολιτεύματος, ειδικότερα στον δυτικό κόσμο, ο οποίος μονοπωλεί την εμπροσθοφυλακή της αναπτύξεως. Επιτυγχάνοντας το αποκορύφωμά του όμως κατά τις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες, φθίνει διαρκώς, λόγω της αναπτυσσόμενης δι-αξονικής ανισορροπίας και φτάνει στο σημείο γ, που σήμερα περίπου βρίσκεται, όπου η κατιούσα συναντά τις ανιούσες νέες παραγωγικές δυνάμεις. Εδώ αρχίζει η παρακμή και ο εκφυλισμός της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, που θα την οδηγήσει στην τελική της πτώση.

Έτσι παρατηρείται το τραγικό φαινόμενο, η πολιτική και οι πολιτικοί να παρεμβαίνουν σε τομείς που ούτε αρμοδιότητα αλλά ούτε και ικανότητα έχουν. Οι πολιτικοί σ' αυτήν την περίπτωση χάνουν τον πολιτικό τους εαυτό, γίνονται σκιές και πολιτικάντηδες, δηλαδή εκφυλισμένοι πολιτικοί. Το γνώρισμα του πολιτικάντη είναι η ασυνέπεια μεταξύ λόγων και έργων, ώστε ο πολιτικός λόγος καταντά μια κούφια δημαγω-

γία. Η σοβαρότητα εδώ εκλείπει εντελώς, η εμπιστοσύνη του πολίτη στον πολιτικό αντικαθίσταται από ειρωνία και χλευασμό και η όλη κατάσταση καταλήγει σε γενική ασέβεια προς την πολιτεία. Αυτό οδηγεί μαθηματικώς στην φθορά και διαφθορά, στην παρακμή και τελικώς στην αντικατάσταση της παρούσας δημοκρατίας με πιο σύγχρονες μορφές πολιτεύματος.

Η χολή δημοκρατία της Ελλάδος

Όταν η Δυτική Ευρώπη άφηνε την ελέω Θεού μοναρχία κατά τα τέλη του 18ου αιώνα και εισερχόταν στην αριστοκρατία του κεφαλαίου, η Ελλάδα δεν υπήρχε ως αυτόνομο κράτος. Όταν ένα μέρος της ελευθερώθηκε από τους τούρκους, ήταν φυσικό να μην έχει καν υποδομή για κεφαλαιοκρατικές δυνάμεις και σχέσεις και το μέγιστον του πληθυσμού διαβιούσε δια της αγροτικής και οικιακής οικονομίας. Δεν είχε δηλαδή τις αντικειμενικές προϋποθέσεις για την γέννηση οποιουδήποτε πολιτεύματος δυτικού τύπου. Επεβλήθη, ως γνωστόν, η ελέω Θεού μοναρχία του Όθωνος, χωρίς φυσικά να στηρίζεται σε κανένα αστικό σώμα, όπως οι ευρωπαϊκές εκείνες, τον καιρό μάλιστα που οι μοναρχίες της Ευρώπης είχαν ήδη χάσει την ελέω Θεού προέλευσή τους. Η επακολουθήσασα Κοινοβουλευτική Βασιλεία, δεν είχε πίσω της καμιά πραγματική κεφαλαιοκρατική τάξη, όπως συνέβαινε στην Ευρώπη και, οι ιδεολογίες του κεφαλαιοκρατισμού δεν είχαν καμιά απήχηση, αφού δεν υπήρχε καμιά μεγάλη, ισχυρή και δυναμική αστική τάξη, ούτε φυσικά βιομηχανικό προλεταριάτο. Κάθε δε πολιτική ιδεολογία ήταν ξενόφερτη, ενώ ο πληθυσμός εξακολουθούσε να παραμένει κατά το πλείστον αγροτικός.

Μια υποτυπώδης αστική τάξη που διαμορφώθηκε κατά τον 19ον αιώνα και κατά τις πρώτες δεκαετίες του 20ου, δεν

ήταν καν κεφαλαιοκρατική όπως στην Δυτική Ευρώπη, αλλά ένα κακέκτυπο είδωλο εκείνης. Ήταν μία μεταπρατική καιροσκοπική τάξη απολύτως υπόδουλη στα ξένα συμφέροντα με μοναδικό σκοπό της να αποταμιεύει τα κέρδη της στο εξωτερικό.

Έτσι, οποιοδήποτε νομικό πλαίσιο και αν φτιαχνόταν, οποιοδήποτε σύνταγμα σ' απομίμηση των ευρωπαϊκών, όπως συνήθως γινόταν, δεν είχε απήχηση στο λαό και ούτε υποστηριζόταν από καμιά κατηγορία, αφού η κοινωνική διάρθρωση ήταν ποιοτικώς αλλιώτικη. **Σχηματίστηκε μια ψευδο-αριστοκρατική πλουτοκρατία, όχι βιομηχανική κεφαλαιοκρατική, η οποία, στον οικονομικό τομέα ήταν ευκαιριακή, εμπορική κυρίως, πολιτιστικώς γαλλίζουσα, πολιτικώς αριστοκρατίζουσα και συνειδησιακώς τουρκίζουσα.** Από αυτή την κατηγορία ξεπήδησαν αρκετά πολιτικά τζάκια, τα οποία, αδιαφορώντας για την μακραίωνη και ένδοξη ιστορία αυτού του ιερού τόπου, επεδίωκαν να γαλλοποιήσουν ή να εξευρωπαϊσουν την Ελλάδα. Ταυτοχρόνως κυριαρχούσαν τα μεγάλα εθνικά προβλήματα. Το πολιτικό αποτέλεσμα ήταν η διαρκής αστάθεια, ο πολιτικός καιροσκοπισμός, η ξενική επιβολή και ένας έως παρανοίας τρόμος απέναντι στην όποια απόπειρα επιστροφής προς τις ρίζες της φυλής μας. Δυστυχώς, έχει επικρατήσει μία μανία για ισοπέδωση και αφανισμό των μνημείων και της ιστορίας του έθνους, ως να μην κυβερνάται η χώρα από Έλληνες στην συνείδηση.

Λόγω της ανάπηρης παραγωγικής βάσεως, δηλαδή λόγω της ανυπαρξίας των σωστών κεφαλαιοκρατικών και νοοκρατικών παραγωγικών σχέσεων, η πολιτική δεν μπορούσε να έχει ντόπιες αναφορές, αλλά απευθυνόταν στο εξωτερικό για επιβεβαίωση. Τόσο η Δεξιά όσο και η Αριστερά όριζαν ιδεολογικώς τον εαυτό τους, όχι συμφώνως με τις ελληνικές συνθήκες, αλλά με τις ξένες. Η Δεξιά εμφανιζόταν ως υπέρμαχος του κεφαλαίου, η Αριστερά ως προστάτης του προλεταριά-

του, ενώ βιομηχανικό κεφάλαιο και βιομηχανικό προλεταριάτο δυτικού τύπου ήταν σχεδόν ανύπαρκτα. Σε ποιά κεφαλαιοκρατική τάξη και σε ποίο προλεταριάτο απευθύνονταν, όταν το 80% του πληθυσμού, το 1960, ήταν μικροαγρότες;

Στην μεταπολεμική περίοδο και ιδιαίτερα μετά την δικτατορία (1967-1974) εδραιώνεται μια δυτικού τύπου δημοκρατία, η οποία νομικώς θεσμοθετήθηκε και λειτουργεί σε δύο κυρίως τομείς, στην εκλογή και στην ελευθερία του λόγου, ένα σπουδαίο πράγματι επίτευγμα. Όμως η αντικειμενική παραγωγική βάση της αξονικής ισοδυναμίας και ισορροπίας, όπως ανωτέρω περιεγράφη, και τα αντίστοιχα κοινωνικά σώματα είναι σχεδόν ανύπαρκτα.

Η οικονομική διάρθρωση σήμερα έχει βιομηχανικά στοιχεία της αρχής του 20ου αιώνα, στηρίζεται κυρίως στην κατασκευαστική βιομηχανία και στο εμπόριο και φυσικά στην αγροτική οικονομία. Δείγματα νοοκρατίας είναι λίγα, αφού μόνο στοιχειώδης γένεση γνώσεως υφίσταται. Απλώς εφαρμόζουμε τα επιστημονικά αποτελέσματα των άλλων, εντασόμενοι έτσι στην περιφέρεια της αναπτύξεως. Εφ' όσον λοιπόν δεν υπάρχει κανένα γνήσιο κεφαλαιοκρατικό κοινωνικό σώμα, καθόλου δε νοοκρατικό, **το δημοκρατικό πολίτευμα βρίσκεται χωρίς βάσεις, πλέει στον αέρα, είναι ευκαιριακό, καιροσκοπικό και φαυλοκρατικό.** Δεν είναι συνεπώς παράξενο το ότι μόνο οι φαύλοι κυριαρχούν, το ότι οι δημαγωγοί πάντοτε επιπλέουν, το ότι η πολιτική διαφθορά ανθεί κι' αναπαράγεται με γεωμετρική πρόοδο.

Οι πολιτικές, ακόμη και αυτές που προωθούνται από την Ευρωπαϊκή Ένωση, δεν βρίσκουν καλά ανταπόκριση ούτε στην κοινωνία ούτε στην οικονομία. Τα δήθεν μέτρα που παίρνονται από την εκάστοτε κυβέρνηση, οι στρατηγικές και τα οικονομικά σχέδια είναι συνήθως βγαλμένα από τις συνταγές των μητροπόλεων και δεν ανταποκρίνονται στην τριτοκοσμική παραγωγική δομή της χώρας μας.

Το αποτέλεσμα είναι τραγελαφικό. Η δημοκρατία έχει μεταφερθεί και περιοριστεί να σημαίνει μόνο αόριστα κάποια ελευθερία εκφράσεως του λόγου (που ωστόσο και αυτή αυτοαναιρείται, αφού απουσιάζουν παντελώς οι εξασφαλίσεις της ισηγορίας των πολιτών σε ένα πλουτοκρατικό σύστημα), όλα ανάγονται στο τι ειπώθηκε από τους προνομιούχους της εκφράσεως της γνώμης, ενώ η βασική λειτουργικότητά της δημοκρατίας στο κοινωνικο-παραγωγικό γίγνεσθαι, απουσιάζει παντελώς. Έτσι, άλλα λένε οι πολιτικοί και άλλα πράττουν. Και αν ακόμη επιθυμούσαν να είναι συνεπείς με τα λεγόμενά τους δεν υπάρχει η αντικειμενική βάση για να λειτουργήσει η συνοχή. Αυτή η αναπηρία φέρνει την **ελληνική πολιτική να μοιάζει μ' ένα ηλίθιο θεατρικό έργο, στο οποίο ακόμη και ο πιο ταλαντούχος πρωταγωνιστής καταντά ηλίθιος, ενώ ο λαός καλείται περιοδικώς, στην εκάστοτε εκλογή, να επικυρώνει την ηλιθιότητα.**

Οι πολιτικοί, ακόμη και οι πιο ταλαντούχοι και αληθινοί, δεν έχουν καν περιθώρια δημιουργικής δράσεως και ακολουθούν το άθλιο παιχνίδι της άνευ βάσεων κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Η δημοκρατία γίνεται τότε τύποις δημοκρατία, είναι αλλοπρόσωπη, με εντάσεις και υφέσεις σε διάφορους κοινωνικούς τομείς, χωρίς θεσμοθετημένα όργανα και δομές και τα πάντα κρέμονται από το άτομο πολιτικό. Κατ' αυτόν τον τρόπο και **ο πιο άσημος πολιτικός γιγαντώνεται μέσα στο χάος**, γίνεται ένας θεοποιημένος καίσαρας, που λύνει και δένει κατά βούληση, που ανάγει την δημόσια παρουσία σε δική του και την εκμεταλλεύεται προς ίδιον όφελος, που δημιουργεί εκλογική πελατεία για την επανεκλογή του και που τέλος θανατώνει κάθε δημιουργική προσπάθεια αν δεν ωφελείται ο ίδιος. Κατ' αυτόν τον τρόπο έχει επικρατήσει ο φαύλος, που άλλα λέει, άλλα εννοεί και άλλα πράττει, ο καιροσκοπός πολιτικάντης, στον οποίο όλοι υποκλίνονται για να κάνουν την δουλειά τους, αλλά που και όλοι τον απεχθάνονται

νονται και καταπτύουν όταν τους δίνεται η ευκαιρία. Ο πολιτικάντης, συνήθως εμπλεγμένος σε οικονομικά σκάνδαλα και γενικότερη διαφθορά, πάντοτε επιπλέει, ουδέποτε τιμωρείται, διότι αυτός ο ίδιος αποφασίζει αν θα δικαστεί. **Και έχουμε φτάσει στην οδυνηρή κατάσταση που ταχυδακτυλουργοί της αρπαγής γίνονται κοινωνικό παράδειγμα και εθνικοί ήρωες.**

Ενώ λοιπόν ο δυτικός αναπτυγμένος κόσμος αντιμετωπίζει πολιτευματικά προβλήματα, λόγω της υπεραναπτύξεως του νέου σχηματισμού, της νοοκρατίας, η οποία έχει καταρρίψει την προηγούμενη ισορροπία, η πολιτική φαυλότητα της Ελλάδος υπάρχει, μεταξύ άλλων και κυρίως, λόγω της παντελούς ελλείψεως αυτού του νέου σχηματισμού. Η πολιτική παρακμή της Ευρώπης είναι ποιοτικώς διαφορετική από την ελληνική, η οποία ελληνική έχει τα προβλήματα του τρίτου κόσμου σε κάπως βελτιωμένη έκδοση.

Όταν θέλουμε λοιπόν να μιλάμε για ανάπτυξη και πολιτική αναστύλωση του τόπου μας, πρέπει να δημιουργήσουμε τις αντικειμενικές συνθήκες για κάτι τέτοιο. Και οι προϋποθέσεις αυτές είναι αποκλειστικά συνδεδεμένες με το ταχύ πέρασμα στην νοοκρατική κοινωνία διά της γνωσοκεντρικής ρυθμίσεως και μεταρρυθμίσεως, μία κοινωνία στηριγμένη στην διαρκή γνωσογένεση, στην μεγίστη καλλιέργεια της νοημοσύνης των Ελλήνων και στην δίκαιη υλική ευημερία. Κάθε άλλος λόγος περί αναπτύξεως, περί προόδου και εθνικής υπερηφανείας, περί ευημερίας και δικαιοσύνης, είναι κούφιος λόγος, έπεα πτερόεντα των φαύλων της πολιτικής εξουσίας.

Το νέο πολίτευμα της Νοοπολιτείας

Το πολίτευμα της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας της Δύσεως έχει επιτελέσει πλήρως την πολιτική του αποστολή, η οποία ήταν η σχετική ισοπέδωση των ταξικών ιεραρχήσεων

της βιομηχανικής κοινωνίας, καταρρίπτοντας βασικές ολιγαρχικές ανισότητες του 19ου αιώνα. Το κύριο και πρώτο μέλημα μιας κοινωνίας που από εδώ κι εμπρός επιθυμεί να προοδεύσει, είναι να απαλείψει τα πολιτικά δεσμά που εμποδίζουν την ανάπτυξη των νέων δυνάμεων και να προάγει εκείνο το πολιτικό πλαίσιο που ευνοεί την νέα κατάσταση.

Αναζητείται επομένως πολίτευμα που θα έχει διπλό ρόλο, αυτόν της καθάρσεως από τον παλαιό κεφαλαιοκρατικό τρόπο της παραγωγής και αυτόν της εδραιώσεως της νέας κοινωνίας. Σ' αυτήν την διπλή λειτουργία δεν υπάρχει αμφισβήτηση και παλινδρόμηση. Το νέο, δηλαδή η νοοκρατική κοινωνία, πρέπει να κυριαρχήσει και το νέο πολίτευμα πρέπει να είναι προωθητικό για την επικράτηση.

Το πολίτευμα θα πρέπει μάλιστα να είναι ένα λαϊκό και προοδευτικό, που οι πολίτες θα το επιζητούν σαν την μόνη σωτηρία από την παρακμή. Θα πρέπει να είναι άκρως αξιοκρατικό με αναφορά την γνωσογένεση, αφού η γνωσογένεση, στην οποία στηρίζεται, δεν επιδέχεται την παραμικρή ευνοιοκρατία. Μέσω δε της αυθεντίας της γνώσεως θα ασκείται η αναγκαία και προοδευτική επιβολή των αλλαγών. Μ' άλλα λόγια, οι κοινωνικές αλλαγές θα είναι αποτέλεσμα επιπόνων και σοβαρών επιστημονικών ερευνών και δεν θα πρέπει να επιδέχονται ευκόλως ανεύθυνες ή εκ συστήματος αμφισβητήσεις.

Αναζητείται το πολίτευμα εκείνο που στην διακυβέρνηση θα ενώσει τους ανθρώπους της εξουσίας με τον λαό. Αλλά πρέπει να διευκρινίσουμε ποιοί θα είναι οι άνθρωποι της εξουσίας και ποιός ο λαός, που θα έχει βούληση και ικανότητα συμμετοχής και σε τι. Ας ξεκινήσουμε από την μορφή του πολιτεύματος. Επειδή το καινούργιο κυριαρχείται από τον παραγωγικό άξονα του Νοός, το πολίτευμα θα είναι νοοκρατικό. Ας ονομάσουμε το πολίτευμα αυτό **Νοοπολιτεία**. Η Νοοπολιτεία θα έχει αποκλειστικό σκοπό να προάγει την γνω-

σογενεσιακή οργάνωση και διακυβέρνηση της πολιτείας, διότι αυτό θα απαιτούν οι νέες παραγωγικές δυνάμεις και, αυτό θα εύχεται και θα επιδιώκει ο κυρίαρχος νοοκρατικός λαός.

Ας δούμε την μορφοποίηση του πολιτεύματος της Νοοπολιτείας αν και η τελική του μορφή βρίσκεται στο μέλλον. Ας ξεκινήσουμε από την παρούσα κατάσταση. Επειδή το κοινοβούλιο, που αποτελεί το κύριο όργανο της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, είναι προβληματικό και οδεύει προς την πλήρη παρακμή του, πρέπει να επιχειρήσουμε την αναδιάρθρωσή του. Με ποιο όμως κριτήριο και σε ποιο βάθος να γίνει η ανασυγκρότηση; Επειδή η γνωσογένεση αποτελεί την κυρίαρχη δραστηριότητα, θεωρούμε ότι η διάρθρωση και οργάνωση της γνωσογενεσιακής παραγωγής πρέπει ν' αποτελέσει την βάση για την ανασυγκρότηση του κοινοβουλίου. **Ο γνωσοκεντρικός τρόπος οργάνωσης, που αυτές οι γενέσεις απαιτούν, θα είναι και πολιτειακός τρόπος διοικήσεως της κοινωνίας.** Η πολιτική μορφοποίηση θα πρέπει να είναι ανάλογη. Ας δούμε πως θα διανέμεται η εξουσία μέσα στο γνωσόκεντρο.

Ο πυρήνας του γνωσοκέντρου αποτελεί το επίκεντρο της ασκήσεως προηγμένης έρευνας, δηλαδή εκεί δημιουργείται η γνωσογένεση. Κατά ομοκέντρους κύκλους προς τα έξω ελαττώνεται η σπουδαιότητα της συμβολής και συμμετοχής. Όσο δε πλησιέστερα στον πυρήνα εισέρχεται κάποιος, τόσο περισσότερο αυξάνουν οι απαιτήσεις των νοητικών ικανοτήτων. Όσο πιο μακριά από τον πυρήνα βρίσκονται οι γνωσοκεντρικοί άνθρωποι και οι εργασίες τους, τόσο μακριά από την γνωσογένεση είναι διανεμημένοι και συνεπώς τόσο μακριά απέχουν από τα χαρακτηριστικά και τις απαιτήσεις του πυρήνα. Όμως, όπως είδαμε στο υποκεφάλαιο περί της νέας ηθικής, η γνωσογενεσιακή ικανότητα δεν θα πρέπει να αποτελεί ικανό τεκμήριο για την είσοδο στο επίκεντρο, διότι ανήθικοι και φαύλοι άνθρωποι εισερχόμενοι εκεί μπορούν να πράξουν με-

γάλο κακό. Συνεπώς, μια μεγάλη δικλείδα ασφαλείας θα είναι η επιβολή ορισμένων αξιών, όπως της σωφροσύνης, της αρετής, της μεγαλοψυχίας. **Ο γνωσάνθρωπος του πυρήνα θα πρέπει, εκτός από της ικανότητας στην γνωσογένεση, να είναι επίσης ηθικός, ενάρετος, καλλιεργημένος, σώφρων, ανιδιοτελής, ευσεβής προς το μέτρον και το κατά φύσιν και φιλοκοινωνικός.** Θα είναι δηλαδή ικανός και χρηστός, σοφός στον νου και ικανός στην πράξη. Αυτό δε είναι απαραίτητο, διότι εκεί σχηματίζεται ο τυποποιημένος κόσμος, από εκεί εφαρμόζονται οι τύποι σε υλογένεση κι' από εκεί πηγάζει η κοινωνική εξουσία. Είναι φυσικό λοιπόν η πολιτειακή διαμόρφωση της νοοπολιτείας να τείνει προς εκείνη την κατεύθυνση, δηλαδή να πάρει τον χαρακτήρα των ομοκέντρων κύκλων, αλλά με ενδιάμεσα στάδια μεταβάσεως που θα οδηγούν στην μελλοντική ολοκλήρωση.

Η παρούσα μεταβατική κοινωνία προς την συγκροτημένη νοοκρατία, απαιτεί μια μεταβατική πολιτική οργάνωση καθ' οδόν προς την νοοπολιτεία, διότι η παρούσα κοινωνικο-παραγωγική διάρθρωση περιέχει πολλά στοιχεία της κατώτερης από την νοοκρατία εποχής. Επειδή δε πάντοτε η πολιτική πρέπει να λαμβάνει υπόψη την πραγματική κοινωνικο-παραγωγική δομή, οι πολιτικές αλλαγές πρέπει να συμπορεύονται με τις κοινωνικο-παραγωγικές αλλαγές. **Διατηρούμε λοιπόν το κοινοβούλιο, αλλά αλλάζουμε την δομή του και το περιεχόμενό του.**

Αφού σχηματιστούν γνωσόκεντρα, η γνωσοκεντρική οργάνωση της κοινωνίας πρέπει να κατοπτρίζεται στο πολίτευμα. Επειδή πολλά γνωσόκεντρα θα συνυπάρχουν, πολλαπλά θα είναι τα γνωσοκεντρικά συμφέροντα που θα υπάρχουν παράλληλα. Αυτά τα συμφέροντα θα πρέπει ν' αντιπροσωπεύονται πλήρως στην πολιτική εξουσία. Είναι συνεπώς λογικό, **αντιπρόσωποι των γνωσοκέντρων, εκλεγμένοι από τα μέλη τους και ανακλητοί από αυτούς ανά πάσα στιγμή, θα συμ-**

μετέχουν σ' όλες τις βαθμίδες της πολιτικής εξουσίας. Τι σημαίνει όμως αυτό στην πολιτική πράξη; Δύο πράγματα και ερωτήματα γεννούνται εδώ: η συμμετοχή των γνωσοκέντρων στο νομοθετικό σώμα και ο τρόπος επιλογής των αντιπροσώπων τους. Αρχίζοντας από το τελευταίο, η επιλογή πρέπει να συμβαδίζει με τις ιδιομορφίες της γνωσοκεντρικής φιλοσοφίας. Όσο περισσότερο ικανός και αποδεδειγμένως ενάρετος είναι κανείς μέσα στην γνωσοκεντρική πράξη, τόσο πιο κατάλληλος υποψήφιος είναι για την πολιτική εξουσία. Η επιλογή πρέπει να γίνεται είτε αριστείνδην, είτε σε εκλογές των μελών του κάθε γνωσοκέντρου. Μ' άλλα λόγια τα γνωσόκεντρα θα επιλέγουν, με εσωτερικές διαδικασίες, τους αντιπροσώπους τους για την νομοθετική εξουσία, δηλαδή το κοινοβούλιο.

Το Εθνικό Νομοθετικό Σώμα θα πρέπει, ως καθρέπτης της κοινωνικο-παραγωγικής διαρθρώσεως, ν' απαρτίζεται κατά **το ένα τρίτον τουλάχιστον από μέλη των γνωσοκέντρων**, οι οποίοι δεν θα εκλέγονται από τον άμορφο μαζικό λαό, αλλά θα βγαίνουν από τα ίδια τα γνωσόκεντρα, για να εποπτεύουν και να προωθούν τα συμφέροντά τους. Η θητεία τους δεν θα έχει χρονικά όρια, αλλά θ' αποφασίζεται από τα γνωσόκεντρα τα ίδια. Εκ των υπολοίπων δύο τρίτων ένα μέρος εξ' αυτών να απαρτίζεται από επίλεκτες και αναγνωρισμένες προσωπικότητες και κατά το λοιπόν από πρόσωπα που θα προέρχονται από γενικές λαϊκές εκλογές.

Σκοπός αυτής της αναδιαρθρώσεως είναι να μεταφέρει το κέντρο βάρους της πολιτικής εξουσίας στο γνωσοκεντρικό σώμα και στους ανθρώπους της γνώσεως, επειδή αυτοί αποτελούν πλέον το πολιτικό υποκείμενο της αλλαγής. Η μετατόπιση αυτή είναι σημαντική και προοδευτική, αφού συνδέεται άμεσα με το κοινωνικό σώμα που ανήκει στο μέλλον και φέρνει τις αλλαγές. Έτσι το εκλογικό σώμα αποδεσμεύεται σταδιακά από τον μαζικοποιημένο και άμορφο όχλο της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, στην οποία η βαρύτητα ψήφου

νοήμονος και ηλιθίου ήταν ίδια. Συν τω χρόνω το κοινοβούλιο θα καταλήξει να κυριαρχείται από αντιπροσώπους της νέας κοινωνίας, και το πολίτευμα θα έχει μετατραπεί σε νοοπολιτεία.

Τώρα έχουμε να δούμε ποιός είναι ο λαός ή αλλιώς το πολιτικό υποκείμενο της νέας κοινωνίας. Είναι αυτονόητο ότι ο κυρίαρχος λαός, που αποτελεί το πολιτικό υποκείμενο της νοοπολιτείας, δεν είναι ο λαός γενικώς όπως στην δημοκρατία, αλλά οι άνθρωποι της γνώσεως. Το πολίτευμα αυτό θα είναι το δικό τους πολίτευμα. **Άρα ο λαός της νοοπολιτείας ή αλλιώς το πολιτικό υποκείμενο της νοοπολιτείας είναι οι άνθρωποι της γνώσεως.** Στο μέλλον αυτό το υποκείμενο θα είναι ταυτόσημο με τον λαό γενικώς, εφόσον η κοινωνία θα έχει μετατραπεί πλήρως σε γνωστο-κοινωνία. Στο παρόν μεσοδιάστημα θεωρούμε ότι το ένα τρίτον του γενικού πολιτικού υποκειμένου αποτελεί αυτή την κατηγορία, γι' αυτό θα πρέπει να αντιπροσωπεύεται στο νομοθετικό σώμα κατά το ένα τρίτον.

Η τοιαύτη σύσταση είναι προτιμότερα από την παρούσα, για τον απλό λόγο ότι αυτή περιορίζει αποτελεσματικώς την μαζικότητα και την ισοπέδωση του λαϊκού πολιτικού, αφού τώρα πια περνούμε σε μία διαρκώς εξειδικευομένη κοινωνία. Επίσης προωθεί την ιδιαιτερότητα των προσωπικοτήτων και ταυτοχρόνως είναι περισσότερο αντιπροσωπευτική για την κοινωνία της γνώσεως, αφού το υπάρχον σύστημα κάθε άλλο παρά αντιπροσωπευτικό της νέας κοινωνίας είναι.

Όσο πιο δυναμική και γρήγορη γίνεται η νοοκρατική γνωστογενεσιακή οργάνωση της κοινωνίας, τόσο περισσότερο θα εδραιώνεται και θα εξελίσσεται η νοοπολιτεία και αντιστρόφως, όσο πιο δυναμικό είναι το πολίτευμα της νοοπολιτείας, τόσο περισσότερο οργανωμένη και προηγμένη θα είναι η γνωστογένεση. Κάτω από αυτές τις συνθήκες δύναται να ανθεί η νοοκρατική εξέλιξη και μαζί της ο νοοκρατικός άνθρωπος, δηλαδή ο άνθρωπος της γνώσεως, που θα αποτελεί

τον κύριο φορέα της αυριανής κοινωνίας. Ενώ αυτή η διάρθρωση αφορά το νομοθετικό σώμα, φέρνουμε μια καινοτομία στην διάκριση μεταξύ κυβερνήσεως και βουλής. **Η εθνική κυβέρνηση να εκλέγεται απευθείας από τους πολίτες, κατ' εικόνα εκλογής του νομοθετικού σώματος, ώστε οι πολίτες να γνωρίζουν εξ' αρχής τα μέλη της κυβερνήσεως και όχι να εμφανίζονται διάφοροι εγκάθετοι εκ των υστέρων.** Έτσι το κοινοβούλιο δεν θα εκλέγει κυβέρνηση, ούτε ο κάθε βουλευτής θα είναι δυνάμει υπουργός, όπως συμβαίνει σήμερα. Ο καθένας θα πρέπει να έχει ξεκάθαρους ρόλους εξ' αρχής. Τότε η κυβέρνηση θα ασκεί μόνο την εκτελεστική εξουσία και δεν θα αναμειγνύεται με την νομοθετική.

Τα υπουργεία της Εθνικής Κυβερνήσεως θα απαρτίζονται από τους υπουργούς και μία μικρή ομάδα συμβούλων εκ των προτέρων γνωστοποιημένων στο λαό. Εκ των υστέρων επιλεγμένοι σύμβουλοι, όπως γίνεται σήμερα, επιτρέπει την είσοδο υπόπτων ανθρώπων, που ξεκινούν από κουμπάρους και φτάνουν σε εγκαθέτους άλλων δυνάμεων, στον πυρήνα του κράτους.

Η παρούσα διαχείριση της κοινωνίας που τώρα αφήνεται στον δημοκράτη αδαή και γενικό πολιτικό, πρέπει να αντικατασταθεί με μια νοήμονα διοίκηση, παρόμοια μ' αυτή των γνωστοκέντρων, βασισμένη στις επιταγές της νοοκρατικής παραγωγής και στα σύγχρονα τεχνολογικά μέσα. Η πολιτική εξουσία θα έχει τον συντονιστικό ρόλο, θα δίνει προοπτικές και οράματα και θα νομοθετεί συμφώνως προς τις επιταγές των επιστημονικών πορισμάτων και τους σκοπούς του έθνους. Μιά τέτοια εξουσία θα πρέπει συνεπώς να μην είναι κεφαλαιοκρατική, αλλά μεροληπτική υπέρ της νοοκρατίας, να είναι προοδευτική για την νέα κοινωνία και να προάγει την ισχύ των νέων παραγωγικών δυνάμεων. Τα τεχνολογικά μέσα λ.χ. να χρησιμοποιηθούν στις πολιτικές λειτουργίες, αλλάζοντας έτσι την σημερινή σχέση του σώματος των πολιτών και

της νομοθετικής και εκτελεστικής εξουσίας.

Η τεχνο-εγκεφαλική δικτύωση καθιστά δυνατή την **τηλε-πολιτική** (πολιτική εξ' αποστάσεως), συμφώνως προς την οποία ο πολίτης και ο κυβερνήτης συνδιαλέγονται σε μια άμεση «κυβερνητική» επικοινωνία. Η τηλε-πολιτική όμως δεν μπορεί να αντικαταστήσει την άμεση πολιτική, γιατί ανάμεσα στον πολίτη και τον κυβερνήτη παρεμβάλλεται το τεχνολογικό σύστημα που μπορεί να παγιδεύσει τους πάντες και τα πάντα. Και αν ακόμη είναι εφικτή, φτάνουμε σε ένα κρίσιμο θέμα, ποιός θα έχει το δικαίωμα και την πρόσβαση της τηλε-πολιτικής. Επειδή η κοινωνία γίνεται περισσότερο σύνθετη και απαιτεί εξειδικευμένες γνώσεις για συμμετοχή στα κοινά, θα πρέπει να σχηματιστεί **μια κατηγορία νοημόνων και ενεργών πολιτών, που να είναι οι βουλευφόροι πολίτες**. Αυτοί θα έχουν την απαιτούμενη νόηση να κατανοούν τα σύνθετα και δύσκολα θέματα. Θα αποκτούν δε τον τίτλο του βουλευφόρου πολίτη κάτω από ορισμένες διαδικασίες.

Η τηλε-πολιτική προϋποθέτει την τεχνο-εγκεφαλική σύνδεση των πολιτών με το πολιτειακό δίκτυο, ώστε ο βουλευφόρος πολίτης να δύναται υπευθύνως να εκφράζεται στην νομοθετική θέσπιση σημαντικών νόμων. Εδώ η βούληση των ενεργών πολιτών γίνεται αμέσως και άνευ καθυστερήσεως γνωστή, ώστε ο βουλευφόρος πολίτης να συμβάλλει στην θεσπίση της πολιτείας του. Θα εκφέρει την γνώμη του επωνύμως και υπευθύνως. Η επώνυμη συμμετοχή είναι στοιχείο υγιούς πολιτείας στην οποία κυριαρχεί, όχι η σημερινή μυστικοπάθεια και ανευθυνότητα, αλλά η υπευθυνότητα, η τόλμη, η παρησσία και η ελευθερία, διότι χρειαζόμαστε Έλληνες με βούληση και γίγαντες της ευθύνης και όχι χαμερπείς κουτοπόνηρους, που άλλα ψηφίζουν και άλλα λένε. Ο καθαρός και γνήσιος είναι ειλικρινής, ευθύς και υπεύθυνος.

Η νευρονική δικτύωση ή νευροδικτύωση της κοινωνίας μας με την βοήθεια της τεχνο-νοημοσύνης, θα είναι απαραί-

τητη, τόσο για την αποδοτικότητα της εκτελεστικής εξουσίας του δημοσίου, όσο και για την εδραίωση δίκαιης, συνεχώς αυτοθεσμιζομένης και χρηστής πολιτείας. Τότε ο πολίτης θα μπορεί ηλεκτρονικώς να επικοινωνεί με την δημόσια υπηρεσία για την έκδοση πιστοποιητικού λ.χ. και ηλεκτρονικώς και αυτομάτως θα το λαμβάνει.

Το παρόν κράτος της διαφθοράς, το οποίο είναι το γνήσιο πρόσωπο της πολλαπλώς διεφθαρμένης πολιτικής εξουσίας, θα πρέπει να καταργηθεί εντελώς και μια νέα δομή θα πρέπει να το αντικαταστήσει, βασισμένη στην γνωσοκεντρική και νοοπολιτειακή αντίληψη και στα σύγχρονα μέσα. Επειδή δε το νέο αυτό κράτος, βγαλμένο από τον κυρίαρχο Νου θα είναι μια νοήμων πολιτεία, από την φύση του θα είναι αξιοκρατικό. Οι άνθρωποί του θα είναι ιδιαίτερες προσωπικότητες και η ποιοτική τους προσφορά στην πολιτεία θα εξατομικεύεται. Η προσωπική αξία θα εκτιμάται και θα προωθείται και ο ικανός θα μπορεί να γίνεται ικανότερος σε μια δυναμική και άνευ εμποδίων για εξέλιξη διάρθρωση της νοοκρατίας.

Μαζί με την αναδιοργάνωση του Νομοθετικού Σώματος και του τρόπου σχηματισμού του, αλλάζει ριζικώς ο πολιτικός χάρτης. Τα παραδοσιακά πολιτικά κόμματα, τα οποία αποκλειστικώς στηρίζονται στις δημαγωγούμενες μάζες, στην μαζικοποίηση και στην ισοπέδωση των προσωπικοτήτων και των αξιών, χάνονται. Έτσι η σύγχρονη αντιπροσωπευτική δημοκρατία, η οποία υποβιβάζει πρωτίστως τον πολίτη σε απλή και απρόσωπη, ποσοτική μονάδα ενός μυστικοπαθούς ψηφίζοντος όχλου, από τον οποίο εκλέγονται οι υποτιθέμενοι αντιπρόσωποί του, αλλά επιτήδριοι καιροσκόποι, εκτοπίζεται. Μ' άλλα λόγια, ολόκληρος αυτός ο κόσμος, που μέχρι τώρα γνωρίζουμε, θα καταρρεύσει ως χάρτινος πύργος μπροστά στο τεράστιο κύμα των ριζικών αλλαγών που διαφαίνονται στον ορίζοντα.

Η πολιτική αναδιάρθρωση που προτείνουμε ανωτέρω εί-

ναι η πλέον ενδεδειγμένη για την μετάβαση στην νέα κοινωνία και αργά ή γρήγορα θα επικρατήσει στην ανθρωπότητα. Εμείς οι νοοκρατικοί Έλληνες επιδιώκουμε να πρωτοπορήσουμε παγκοσμίως στην πολιτική της νέας κοινωνίας και ο Έλληνας θα πρέπει τότε να αισθάνεται ξανά υπερήφανος, διότι πάλι αποκτά την παγκοσμιότητα της δημιουργίας του.

Η “κυβερνητική” των συναλλαγών

Είπαμε ενωρίτερα ότι το νοοκρατικό σύστημα, μέσα στο οποίο σχηματίζονται οι τύποι της φύσεως και του ανθρώπου, αποκτά τον χαρακτήρα οργανισμού μέσα στον τεχνο-εγκέφαλο. Αυτή η ενσωμάτωση κάνει τον τυποποιημένο κόσμο οργανικό και μετατρέπει τις συναλλαγές σε εσωτερικές οργανικές και αυτόματες κινήσεις. Οι μεταβολές μέσα σ’ αυτό τον οργανικό κόσμο θα είναι βεβαίως ενδογενείς αλλά και αυτόματες, όπως είναι αυτόματοι οι μηχανισμοί του ανθρωπίνου σώματος. Η ενδογένεια των πάντων και ο αυτοματισμός στις μεταβολές εκφράζονται με την γενική έννοια «κυβερνητική», μια έννοια που χρησιμοποιήθηκε κατά την δεκαετία του 1940 από τον Norbert Wiener.

Σ’ ένα οργανικό σύστημα όπως το σώμα του ανθρώπου, κάθε ερεθισμός προκαλεί μια σειρά από άλλους ερεθισμούς, οι οποίοι είναι μια αλυσιδωτή συνέχεια. Όταν κάποιο μικρόβιο εισέλθει στον οργανισμό μας, τίθενται σε λειτουργία διαδικασίες αντιστάσεως και καταπολεμήσεως, οι οποίες είναι η αυτόματη απάντηση στον αρχικό ερεθισμό, στο μικρόβιο. Τοιουτοτρόπως οργανική πρόκειται να γίνει η νοοκρατική κοινωνία, διά της νευροδικτύωσης όλων των παραγόντων που την απαρτίζουν. Ο κατακερματισμός καταλύεται και όλοι και όλα γίνονται ενδογενή στοιχεία ενός λογικώς διαρθρωμένου συνόλου. Τι σημασία έχουν αυτά όμως στην συγκεκριμένη κοινωνική ζωή;

Εφ’ όσον όλα θα είναι ενδογενείς παράμετροι, οι μεταβολές θα γίνονται αυτόματες και κατά συνέπεια θα είναι ενδογενείς διαδικασίες. Η αλλαγή διευθύνσεως ενός ατόμου λ.χ. δηλώνεται σε μια αρχή (ίσως το ταχυδρομείο), και μέσω του νευρο-δικτύου η αλλαγή περνάει αυτομάτως σε κάθε υπηρεσία. (Αυτό είναι ρουτίνα πλέον στον προηγμένο κόσμο.)

Η νευροδικτύωση της Ελλάδος, πράγμα εφικτό από μια ελληνοπρεπή διακυβέρνηση, είναι αναγκαία για πολλαπλούς λόγους. Πρώτο, φέρνει μια άνευ προηγουμένου ταχύτητα στις συναλλαγές και στις δημόσιες υπηρεσίες. Η κατάλληλη μάλιστα διυπηρεσιακή δικτύωση γεννά αυτόματες συναλλαγές και ο πολίτης παίρνει αυτομάτως απαντήσεις για τα θέματά του. Δεύτερο, φέρνει τον πολίτη κοντά στην εξουσία διά της τηλε-πολιτικής και, τρίτο, γεννάει τις προϋποθέσεις για μια γενική ενσωμάτωση των πάντων μέσα σ’ ένα ενιαίο σύνολο.

Μια σημαντική συνέπεια της νευροδικτύωσης είναι η αυτοματοποίηση και εσωτερίκευση των οικονομικών συναλλαγών με την ταχύτητα του φωτός. Σε μια προηγμένη κοινωνία δεν μπορούμε να κινούμαστε με τα μέσα του ημίονου, αφού η οικονομία είναι πάντοτε συνάρτηση του χρόνου. Επιπλέον η εσωτερίκευση των συναλλαγών δύναται να φέρει την αναγκαία πια κατάργηση του φυσικού νομίσματος --πράγμα που γίνεται ήδη ώστε να τελειώσουν οι ληστείες--, με αποτέλεσμα να αλλάξει ριζικώς το τραπεζικό σύστημα. Συν τω χρόνω και με προοπτική πενήντα ετών, γίνεται μετατόπιση του βάρους από το κεφάλαιο και τις τράπεζες στην γνωσσοκεντρική διάρθρωση. **Τότε εκπνέει η παντοδυναμία των τραπεζών και αντικαθίστανται απο μια μόνο κεντρική μονάδα, που θα είναι και η βάση των δεδομένων.**

Μιά προηγμένη μορφή τεχνο-εγκεφαλικής δικτύωσης υπό την αιγίδα του χρηστού κι’ ελληνοπρεπούς κράτους, είναι πρωταρχικής σημασίας, η έλλειψη δε αυτής εμποδίζει κάθε προσπάθεια για το πέρασμα στην νοοκρατία.

Η νέα κοινωνία ως πολιτεία δικαίου.

Τα επαναστατικά κινήματα του 20ου αιώνα ξεπήδησαν από μια και μοναδική πηγή, την κοινωνική αδικία που προέκυπτε από την αναπαραγωγή του κεφαλαίου. Τα «δικαιώματα του λαού» ήταν ένα άθροισμα επί μέρους δικαιωμάτων, όπως το δικαίωμα ισοπολιτείας, ισηγορίας και ισονομίας. Αυτά τα βασικά πλέον δικαιώματα, τα οποία τότε αποτελούσαν ιδεολογία και συνθήματα για επαναστάσεις, κατέστησαν, λίγο πολύ, πραγματικότητα στον μεταπολεμικό δυτικό κόσμο κυρίως. Κανείς δεν μιλά για το λαϊκό δικαίωμα ψήφου λ.χ., αφού ήδη έχει πρό πολλού κατακτηθεί, κανείς δεν μιλά για ίσα δικαιώματα στην παιδεία ή στην ασφάλιση, στην περίθαλψη κ.α., αφού αυτά αποτελούν πλέον υπαρκτή πραγματικότητα.

Παραμένει βεβαίως η αστική ιδιοκτησία του κεφαλαίου, η οποία ακόμη αποτελεί πηγή αδικίας, αλλά προπάντων αποτελεί εμπόδιο και κίνδυνο για την ανάπτυξη των νέων παραγωγικών δυνάμεων της νοοκρατίας, όπως ενωρίτερα έχουμε τονίσει. Μάλιστα, υπάρχει ξεκάθαρη η αφύσικη διάθεση του κεφαλαίου να επεκταθεί πέρα από το φυσικό πλαίσιο του, τον κεφαλαιοκρατισμό, να κατέχει τον τρισυπόστατο Νου και το νέο προϊόν, την γνώση, πράγμα άκρως ανώμαλο και επικίνδυνο, που μπορεί να έχει τεράστιες αρνητικές συνέπειες για την εν γένει ύπαρξη του ανθρωπίνου είδους.

Η πηγή της παλαιάς κοινωνικής αδικίας, που είναι ταυτοχρόνως ο κύριος ανασταλτικός παράγων για την πρόοδο της νέας κοινωνίας, πρέπει να περιοριστεί και βαθμιαίως μάλιστα να απαλειφθεί. Κατ' επέκταση, η παλαιά αντίφαση μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας, η πάλη μεταξύ κεφαλαιοκράτη και εργάτη πρέπει να λυθεί δια της ταυτόχρονης αφανίσεώς τους, και η αφάνισή τους γίνεται μέσω της αναπτύξεως των νέων δυνάμεων και σχέσεων της παραγωγής. Τότε μόνο μπορεί να προχωρήσει η κοινωνία σ' ένα ανώτερο επίπεδο. Γιατί η λύ-

ση μεροληπτικώς υπέρ των κεφαλαιοκρατών ή υπέρ της εργατικής τάξεως, είναι στην ουσία οπισθοδρόμηση, αφού κρατά την κοινωνία δέσμια στα απαρχαιωμένα και μειοψηφικά στοιχεία του κεφαλαιοκρατισμού και δεν αφήνει τις νέες παραγωγικές δυνάμεις να εξελιχθούν. Πώς όμως πρέπει να γίνει η μετάβαση στο νοοκρατικό σύστημα;

Το κεφάλαιο και η βιομηχανική εργασία θα πρέπει, αρχικώς τουλάχιστον, να υπαχθούν στην υπηρεσία της γνωσσογένεως. Η αλλαγή του παραγωγικού άξονα από την Μηχανή\ κεφάλαιο στον Νου, σημαίνει ταυτοχρόνως την υπαγωγή του κεφαλαίου στα όργανα του Νοός. Έχοντες την γνωσσοκεντρική οργάνωση της κοινωνίας ως βάση, το κεφάλαιο υποτάσσεται βαθμιαίως κάτω από την ηγεμονία των γνωσσοκέντρων. Παρομοίως, ο βιομηχανικός εργάτης θα πρέπει να υπαχθεί και ενσωματωθεί στην γνωσσοκεντρική οργάνωση της πολιτείας. Η βαθμιαία μετουσίωση του βιομηχανικού εργάτη σε παραγωγό γνώσεως, τον αποδεσμεύει από το κεφάλαιο και η παλιά ταξική κατηγορία του βιομηχανισμού εξαλείφεται. Εδώ λύνεται δηλαδή μια μακραίωνη αντίφαση και αντιπαράθεση. **Συνεπώς, στην νέα κοινωνία δεν μπορούμε να μιλάμε για προλεταρίους και κεφαλαιοκράτες, όπως στην βιομηχανική κοινωνία δεν μιλούσαν για δουλοπαροίκους και φεουδάρχες.**

Η λύση αυτής της ταξικής πάλης αφαιρεί την βάση των αντιστοίχων πολιτικών κομμάτων και συνδικαλιστικών ομάδων, που παραδοσιακά έχτιζαν πάνω σ' αυτή την αντίθεση. **Παλαιο-κόμματα και παλαιο-συνδικάτα του κεφαλαιοκρατισμού περιττεύουν και πρέπει να απαλειφθούν ως ξένα στοιχεία από την κοινωνία της γνωσσογένεως.** Εξ' αυτού δε ένας ολόκληρος πολιτικός κόσμος καταρρέει, χωρίς να μπορεί ν' αμυνθεί, διότι οι αλλαγές υπερβαίνουν την θέλησή του και ικανότητά του. Όσο δε περισσότερο προγραμματισμένα περνάμε σ' αυτή την μεταμόρφωση, τόσο πιο ανώδυνη

είναι η αλλαγή. Το Νοοκρατικό Κίνημα έρχεται μ' αυτή την αύρα του νέου και του ισχυρού στην πλέον καίρια στιγμή για την μεταμόρφωση της κοινωνίας μας.

Στην γνωσοκεντρική οργάνωση, αλλά και στην νοοκρατική κοινωνία εν γένει, αλλάζουν παντελώς οι σχέσεις ανθρώπου και παραγωγής, ανθρώπου και πολιτείας και οι σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων. Η προσφορά του ανθρώπου στην κοινωνία της γνώσεως καθορίζεται αναλόγως προς τις ικανότητες που ο καθένας διαθέτει, και η κατανομή των υλικών αγαθών στηρίζεται στις πραγματικές ανάγκες, όχι του ιδεολογήματος «λαός» γενικώς και αορίστως, όπως οι σοσιαλιστές υποστηρίζουν, αλλά στις εξειδικευμένες και εξατομικευμένες ανάγκες του Ατόμου Ανθρώπου. Δίκαιη κοινωνία συνεπώς είναι εκείνη που σέβεται και προάγει την ιδιαιτερότητα των μελών της, διότι ουδείς είναι ίδιος με έναν άλλον. Ουδείς έχει συνεπώς τις ίδιες ακριβώς ανάγκες με έναν άλλον, μα ούτε και τις ίδιες διανοητικές και σωματικές ικανότητες με έναν άλλον. **Ιδεώδης κοινωνία λοιπόν είναι εκείνη η οποία απολύτως και αποκλειστικώς αντιμετωπίζει και φροντίζει τα μέλη της ως ιδιαίτερες προσωπικότητες. Άδικη είναι συνεπώς εκείνη που αποστρέφεται την ιδιαιτερότητα, εκείνη που μαζικοποιεί και ισοπεδώνει τον άνθρωπο στον μέσον όρο, που τον συνθλίβει στην έννοια μάζα και όχλος, εκείνη που κατανέμει αγαθά και εξουσία ανεξαρτήτως από την ιδιαιτερότητα των ανθρώπων.** Η δημοκρατική κοινωνία του 20ου αιώνα, ως κοινωνία των μαζών και της μαζικοποίησης, προοδευτική αρχικώς βεβαίως, καθίσταται τώρα μια άδικη κοινωνία, αφού συστηματικώς και πολλάκις λυσσαλέως ισοπεδώνει την ιδιαιτερότητα. Τώρα που οι νέες παραγωγικές δυνάμεις αλματώδως αναπτύσσονται και τα τεχνολογικά μέσα επικουρούν και επιτρέπουν την φροντίδα του ιδιαιτέρου, πρέπει να καταργηθεί επιτέλους η αδικία της μαζικοποίησης και ισοπεδώσεως των ανθρώπων και να προαχθεί η ιδιαιτερότητα των ατόμων.

Παρομοίως, η θέση που θα καταλαμβάνει κάποιος στην παραγωγή και στην κοινωνική διάρθρωση, θα ρυθμίζεται μέσω της τεκμηριωμένης εκπαίδευσής. Διότι κανένας δεν μπορεί να συμβάλλει στην γνωσογένεση ή στην επιστημονική διοίκηση αν δεν είναι ικανός προς τούτο, και η ζητούμενη ικανότητα συνίσταται από δύο πράγματα εν συνδυασμό, από τις νοητικές καταβολές και από την εκπαίδευση αυτών μέσω του αναγνωρισμένου εκπαιδευτικού συστήματος. Η δε γνωσογένεση είναι φύσει αξιοκρατική. Κάθε δε παρεκτροπή διά της παρεμβολής της ευνοιοκρατίας, θα είναι μια ανεπάρκεια του συστήματος, το οποίο βλάπτεται και καταρρέει, όταν οι παρεκτροπές είναι κανόνας. Η αντικειμενικότητα και αξιολόγηση των ικανοτήτων θα είναι πηγή δικαίου, αφού το κάθε μέλος της κοινωνίας θα προσφέρει σ' αυτή ό,τι και όσο μπορεί, η δε κοινωνία θα είναι δίκαιη όταν αμερόληπτα και αντικειμενικά τοποθετεί τους ανθρώπους στην θέση που τους ανήκουν.

Επειδή η αποκωδικοποίηση του ανθρώπου και της φύσεως γενικώς αποτελεί βασική λειτουργία της γνωσογένεσής και το είδωλο του κάθε ανθρώπου είναι ένα ενδογενές στοιχείο του συστήματος, το κοινωνικό σύστημα γίνεται ένας ενιαίος οργανισμός, του οποίου βασικότερη αρχή είναι η ενδογένεια. Όλα και όλοι ενωποιούνται μέσα σ' έναν οργανισμό, την κοινωνία, η οποία αποκτά πλέον την ουσιαστική της σημασία, δηλαδή ενωμένοι και από κοινού πορευόμενοι σε κοινότητα. **Και η νέα κοινότητα, ως από κοινού μετέχειν, φροντίζει την ιδιαιτερότητα των μελών της, εξατομικεύει τα μέλη της και επί της εξατομικεύσεως χτίζει το από κοινού μετέχειν.** Σε αυτή την κατάσταση ο εξατομικευμένος άνθρωπος είτε ως ανάπηρος, είτε ως μουσικός, ως διανοούμενος, ως εργάτης κ.λ.π. αποτελεί ο καθένας μια ξεχωριστή οντότητα, που απολαμβάνει και φροντίζεται ανάλογα με την ιδιαιτερότητά του. Ουδείς θα μένει έρμαιο της τύχης του, αλλά σε όλους θα παρέχεται η ανάλογη κοινωνική φροντίδα και θα εγγυώνται

ευπρεπείς όροι διαβίωσης. Παρομοίως και η προσφορά στην κοινωνία είναι ενδογενής όρος, αφού το σύνολο έχει ανάγκη τις ιδιαίτερες ικανότητες των μελών. Μέσα από αυτή την γενική ενδογένεια βγαίνει η δικαιοσύνη της νέας κοινωνίας. **Η γνωσοκεντρική οργάνωση και η πολιτεία γενικώς θα έχει υποχρέωση και καθήκον να φροντίζει το κάθε μέλος της από την γέννηση μέχρι τον θάνατο**, όπως ένας γονιός φροντίζει το παιδί του. Όλοι θα έχουν την θέση που τους αρμόζει και κανένας δεν θα αποκλείεται ως άχρηστο στοιχείο. Διότι, ο κάθε άνθρωπος με την ιδιαιτερότητά του, έχει σε κάτι να συμβάλλει στην κοινωνική ανάπτυξη.

Αυτή η ενδογένεια είναι σημαντικότερη για την φροντίδα του πολίτη από την κοινωνία. Ο πολίτης ζει επώνυμα στην κοινωνία, δεν κρύβεται, δεν μονάζει, αλλά δημοσίως προάγει την ιδιαιτερότητά του. Η εργασιακή του απασχόληση είναι κοινωνική υποχρέωση και ο καθένας θα συνοδεύεται από τον εργασιακό του πίνακα, ώστε η κοινωνία να γνωρίζει και να φροντίζει. **Αεργία και ανεργία ανακηρύσσεται σε κατάρα κατά της δημιουργίας και ύβρις κατά του Έλληνα.**

Γιά την κατανομή υλικών αγαθών στα μέλη της κοινωνίας πρέπει τρία τινά να συνυπάρχουν. Πρώτο, η πολιτεία πρέπει να εγγυάται το ελάχιστο της διαβίωσης όλων των ανθρώπων ανεξαιρέτως. Μ' άλλα λόγια, **απαγορεύεται η πείνα και η επαιτεία των πολιτών**, διότι αλλέως και αδικία θα υπάρχει, αλλά και εγκλήματα θα συνεχίσουν να γίνονται. Ο κάθε άνθρωπος, σ' αυτήν την περίπτωση, αποτελεί αυτόνομη οικονομική μονάδα, είναι ο ελάχιστος οικονομικός πυρήνας, απαλλαγμένος από την οικονομία της οικογενείας.

Δεύτερο, ο εργαζόμενος θα λαμβάνει για την προσφερθείσα εργασία του, βάσει του ισχύοντος χρηματικού ενδιαμέσου, ένα ποσό αναλόγως προς την ικανότητα και προπάντων αναλόγως προς την προσφορά του. **Επειδή δε κανένας δεν είναι ίδιος με έναν άλλον και διαφορετική είναι η απόδοση του**

καθενός, διαφορετική θα πρέπει να είναι και η απολαβή. Διότι αν είναι η ίδια, τότε είναι και άδικη και ανασταλτική στην προσπάθεια για βελτίωση. Η μαζικοποίηση των συλλογικών συμβάσεων είναι άδικη. Η δε τοποθέτηση των ανθρώπων στην παραγωγική διάρθρωση θα γίνεται βάσει ενός συνδυασμού της αξιοκρατικής τεκμηριώσεως των ικανοτήτων και της αποδόσεως στην εργαστηριακή ή παραγωγική εν γένει πρακτική. Διότι, μπορεί κάποιος να έχει σπουδαίες περγαμνές εκπαίδευσως, αλλά στην πράξη να μην αποδίδει, λόγω άλλων αιτιών.

Αλλά, να έχουμε υπόψη μας ότι όσο πιο προηγμένη είναι μια κοινωνία, τόσο ευαίσθητη και επικίνδυνη γίνεται για τους ανθρώπους και για την ίδια της την ύπαρξη. Εκείνο λοιπόν που απομένει μπροστά σ' αυτό το ανθρώπινο πεπρωμένο, είναι η δημιουργία τέτοιων θεσμών, που πάντοτε θα επιτρέπουν το αγαθό και θα αποτρέπουν το κακό και φαύλο. Μόνο ενεργώντας πάντοτε επ' αγαθό θα έχουμε ν' απολαύσουμε μια Χρυσή Εποχή.

Οι Έλληνες, μελετητές και γνώστες αυτής της πορείας της σύγχρονης ανθρωπότητας, σκοπεύουμε να εδραιώσουμε ένα σύστημα στην Ελλάδα, το οποίο θα προάγει τον εξατομικευμένο καθορισμό των ανθρωπίνων αναγκών και ικανοτήτων πάντοτε για το καλό τους και για το καλό της κοινωνίας. Ταυτοχρόνως θα αναπτύσσεται και η αναγκαία συνείδηση για την φοβερή ευθύνη, που τα όργανα της εξουσίας και τα κοινοτικά μέλη θα πρέπει να επωμισθούν. **Αν η κοινότητα είναι δίκαιη και τα μέλη της αγαθά, τότε η κοινωνία, συνεπικουρούμενη από την υψηλή γνώση και τεχνολογία, καθίσταται κοινωνία προηγμένων όντων.** Προσβλέπουμε λοιπόν σε μια ελληνική κοινωνία ηρώων, που αποκλειστικώς θα στηρίζεται στην ιδιαιτερότητα των ανθρώπων της και στην οποία θα κυριαρχεί το δίκαιον και το ηθικόν. Και είναι δυνατόν να γίνει η Ελλάδα χώρα δικαίου, διότι ο Έλλην δεν είναι φύσει άδι-

κος και κακός, όπως σήμερα έχει καταντήσει να είναι από την κοινωνία της διαφθοράς, αλλά φύσει δίκαιος, δημιουργικός, φωτεινός, κοινωνικός και προοδευτικός. Αυτός ο ωραίος χαρακτήρας, εμπλουτισμένος με την δύναμη και την ευθύνη της κοινωνίας της γνώσεως, θα μπορέσει να αποτελέσει το πρότυπο του μελλοντικού νοοκρατικού ανθρώπου.

Πριν όμως φτάσει η ανθρωπότητα στην αναπτυγμένη νοοκρατική φάση της, θα ισχύει μια ενδιάμεση κατάσταση, που είναι η εδραιωτική περίοδος, την οποία μάλιστα μόλις τώρα απτόμεθα. Κατά την περίοδο αυτή του εγγύς μέλλοντος, θα πρέπει να γίνουν τεράστιες αλλαγές που θα μετατοπίσουν το κοινωνικό οικοδόμημα από την παρούσα ημι-κεφαλαιοκρατική κατάσταση στην νοοκρατική. Κυρίως όμως πρέπει να γίνουν αλλαγές στον άνθρωπο ως υποκείμενο της αλλαγής και επαναστάσεως. **Δηλαδή ο νυν Έλληνας άνθρωπος της φανλότητας καλείται να καταργήσει τον εαυτό του.**

Κεφάλαιο 6

Η Πρωτοπόρα Ελλάς

Η γνωστή ευρωπαϊκή Αναγέννηση ήταν ασφαλώς αναγέννηση του κλασσικού κόσμου και πνεύματος, αλλά συνδέθηκε με την αναδυόμενη τότε αστική κοινωνία, η οποία κατέληξε στην βιομηχανική επανάσταση και στον κεφαλαιοκρατισμό. Έτσι ο Διαφωτισμός, που περιείχε τον κλασσικό τρόπο σκέψης, συνεδέθη με την καπιταλιστική παραγωγή και την εξ' αυτής αστική κοινωνία. Οι βάσεις για τις οικονομολογικές θεωρίες των Ricardo, Adam Smith, και όλων των κατοπινών θεωρητικών, ανάγονται στις αναλύσεις του Ξενοφώντος και κυρίως του Αριστοτέλους. Η νευτωνική κοσμοαντίληψη πηγάζει από τους Δημόκριτο και Λεύκιππο, το ηθικό οικοδόμημα από τον Πλάτωνα και Αριστοτέλη και η πολιτική θεώρηση από τους Έλληνες φιλοσόφους και μεγάλους πολιτικούς άνδρες. Μ' άλλα λόγια, η Ευρώπη ξέφυγε από την μεσαιωνική βαρβαρότητα και το θεοκρατικό σκότος, έγινε δηλαδή πολιτισμένη μόνο μέσω της ελληνικής κοσμοαντίληψης. Ό,τι καινούργιο προστέθηκε, ήταν συνέχεια και προέκταση της βάσεως, δηλαδή εκείνης των Ελλήνων. **Ο κεφαλαιοκρατισμός χρειάστηκε δηλαδή την ελληνική κοσμοαντίληψη για να σχηματίσει την κοινωνικο-παραγωγική του οργάνωση,** ώστε Διαφωτισμός από την μια και καπιταλιστική κοινωνία από την άλλη να γίνουν ταυτόσημα.

Ανάγκη για νέα αναγέννηση

Είναι γεγονός ότι ο κεφαλαιοκρατικός σχηματισμός μαζί με τον ευρω-ελληνικό Διαφωτισμό απεδέσμευσαν τεράστιες δυνάμεις προόδου, αφού απελευθέρωσαν την ανθρωπότητα από την θεοκρατία του μεσαίωνα και οδήγησαν στην βιομηχανική κοινωνία. Για πρώτη φορά, μετά το φαινόμενο Ελλάδας, η ανθρωπότητα ελευθέρωνε την δύναμή της, που μορφοποιήθηκε στο σχήμα του δυτικού πολιτισμού. Τώρα ο νέος, νοοκρατικός σχηματισμός αποβάλλει τον δυτικό πολιτισμό. **Έτσι ο δυτικός πολιτισμός, συνδεδεμένος με τον καπιταλισμό, πνέει πια τα λοίσθια, παρακμάζει και αλματωδώς φθείρεται από μόνος του, και, μαζί μ' αυτόν περατώνεται η μεγάλη περίοδος του ευρωπαϊκού Διαφωτισμού.** Μέσα στο κατρακύλισμά του δυναμώνουν οι κραυγές των ανθρών αναζητώντας την κάθαρση και την λύτρωση από την αυξανόμενη αταξία, ανομία, κακοδαιμονία και αδικία. Ο κόσμος γίνεται γυάλινος και θρυμματίζεται μπροστά στα μάτια του δυτικού ανθρώπου με την δύναμη της αναγκαιότητας.

Ο νοοκρατικός σχηματισμός έρχεται ως καταλύτης αποδεσμεύσεως της ανθρωπότητας από τον κεφαλαιοκρατισμό, για να την οδηγήσει σε ένα ανώτερο επίπεδο. Οι δυνάμεις δημιουργίας που αναμένεται να αποδεσμευτούν εδώ είναι τεράστιες, σε σύγκριση με τον κεφαλαιοκρατισμό, ικανές να δημιουργήσουν το χρυσούν γένος των ανθρώπων.

Όπως ο κεφαλαιοκρατισμός, έτσι η νοοκρατία είναι συνέχεια της ελληνικής γραμμής, η οποία γραμμή δεν είναι άλλη από την διαρκή γένεση γνώσεως. Αλλά η υπερανάπτυξη της εργαστηριακής γνώσεως και η είσοδος στο βάθος του φυσικού γίνεσθαι απαιτεί επαναπροσδιορισμό όλων των εννοιών που μέχρι τώρα θεωρούσαμε δεδομένες. Τουτέστιν πρέπει εξ αρχής να ορίσουμε τι είναι άνθρωπος, τι πολίτης, τι κοινωνία, τι εργασία, τι πλούτος, τι φύση, τι θεός και ποιο το ανθρω-

πινο γίνεσθαι και πεπρωμένο. Σ' αυτό τον επαναπροσδιορισμό οφείλουμε να ανατρέξουμε στην ελληνική γραμματεία με σκοπό να αντλήσουμε ιδέες και αξίες και να τις ενώσουμε με τις ανάγκες της νέας κοινωνίας. **Έτσι θα δημιουργήσουμε ένα νοοκρατικό, όχι κεφαλαιοκρατικό πλέον, Διαφωτισμό.** Ήδη η ανθρωπότητα ψάχνει την νέα κοινωνική οργάνωση που θα φέρει το μεγάλο άνοιγμα. Και σ' αυτή την αναζήτηση δυναμώνει η ανάγκη για μια νέα σύνθεση του Ελληνικού πνεύματος με την αναδυόμενη νοοκρατία.

Η νοοκρατικώς οργανωμένη Ελλάδα φέρνει μέσα της την ελληνική θέαση και το ελληνικό έθος αναγεννάται μέσα από την νοοκρατική οργάνωση της κοινωνίας. Σ' αντίθεση προς την ευρωπαϊκή αναγέννηση που συνδέθηκε με τον κεφαλαιοκρατισμό, η Ελληνική Αναγέννηση συνδέεται με τον νοοκρατικό σχηματισμό. Ταυτοχρόνως η Ελλάς αποκτά την δυνατότητα να ανελιχθεί και να πρωτοστατήσει στο παγκόσμιο γίνεσθαι προς την νέα κοινωνία μέσω της νοοκρατικής κοσμοθεωρίας. Με οδηγό λοιπόν την νοοκρατική κοσμοθεωρία και την ελληνική αντίληψη, το έθνος μας μπορεί να προσφέρει ουσιαστικώς στην νέα πορεία της ανθρωπότητας, να ηγηθεί ακόμη της γενικής εξελίξεως και να δώσει τον ελληνικό χαρακτήρα της νέας παγκοσμιότητας. Διότι, η εφαρμογή της μοναδικής ελπιδοφόρας αντιλήψεως, της νοοκρατίας, στην Ελλάδα, μπορεί ν' αποτελέσει πρότυπο κοινωνικο-παραγωγικής οργάνωσης για πολλές χώρες.

Διά του Αναγεννησιακού Κινήματος έρχεται στο προσκήνιο μία κοινωνικο-παραγωγική και ιδεολογική θέση, πρωτόγνωρη στην παγκόσμια ιστορία. Η νοοκρατική οργάνωση της Ελλάδος φέρει τις εξής αλλαγές, που είναι ταυτοχρόνως και παγκόσμιες αλλαγές:

Πρώτο, αντικαθιστά τον κοινωνικο-παραγωγικό άξονα του καχεκτικού και καιροσκοπικού στην χώρα μας κεφαλαιοκρατισμού δια του άξονος του Νοός. Το κύριο έργο της κοι-

νωνίας τότε είναι η **διαρκής γνωσογένεση**, ενώ η διαρκής και μεγίστη καλλιέργεια της νοημοσύνης είναι ένας απαραίτητος όρος. Η γνωσοκεντρική οργάνωση αποτελεί το όχημα της γνωσογενέσεως και πολιτικής οργανώσεως.

Δεύτερο, καταρρίπτει την παρούσα κοινοβουλευτική αντιπροσώπευση και το πολίτευμα της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας και εισάγει ένα μεικτό, αρχικώς, πολίτευμα με απώτερο στόχο την **Νοοπολιτεία**, στο οποίο οι νέες κοινωνικές δυνάμεις παίζουν καθοριστικό ρόλο.

Τρίτο, καταργεί την κεφαλαιοκρατική αδικία δια της προαγωγής ενός δικαίου συστήματος κατανομής, στο οποίο ο καθείς θα παίρνει ανάλογα με τις ανάγκες του και θα προσφέρει ανάλογα με τις ικανότητές του, εξατομικεύοντας έτσι ανάγκες και ικανότητες. Εδώ **καταργείται η εμπορευματοποίηση του ανθρώπου**, ο οποίος μετατρέπεται σε ένα κοινωνικό ον της δημιουργίας και της προόδου.

Τέταρτο, απορρίπτει την παρούσα ηθική του κεφαλαίου και φέρνει την ηθική της γνωσοκρατικής και **τιμοκρατικής κοινωνίας**, στην οποία ανθεί η αξιοκρατία.

Πέμπτο, φέρνει μία άλλη δεοντολογία για την σχέση ανθρώπου και φύσεως και την σχέση ανθρώπου προς άνθρωπο. Αυτή η κοινωνική και παραγωγο-οικονομική οργάνωση αλλάζει παντελώς κάθε αντίληψη περί κοινωνίας, αλλάζει την ιδέα περί εργασίας, τις εργασιακές σχέσεις, την αντίληψη περί απασχολήσεως και την εν γένει διάρθρωση της πολιτείας.

Διά της εδραιώσεως της γνωσογενέσεως σαν κυρίαρχο μοχλό απασχολήσεως, δημιουργίας και παραγωγής, έρχεται στην χώρα μας μία τέτοια πρωτοφανής πρόοδος και ανάπτυξη, ώστε η καθυστερημένη σήμερα Ελλάδα να κάνει επιτέλους το μεγάλο άλμα της προκοπής. Αυτό δε δεν είναι ανάπτυξη εκ του μηδενός. Απεναντίας, **το ελληνικό έθνος διαθέτει τον πρωτογενή παράγοντα της νέας παραγωγής, την καλλιεργημένη ανθρώπινη νοημοσύνη**. Το έθνος μας είναι σχε-

τικώς πρώτο στον κόσμο σε αριθμό επιστημόνων σπαρμένων στα διάφορα επιστημονικά κέντρα της υφηλίου. Στο εσωτερικό επίσης υπάρχει ένα τεράστιο ανεκμετάλλευτο επιστημονικό δυναμικό, το οποίο σπαταλάται στα γρανάζια της διεφθαρμένης πολιτείας. (Είναι γνωστό ότι ο Έλληνας πτυχιούχος δεν γίνεται ποτέ επιστήμονας, παραμένει πτυχιούχος, γίνεται ένας επαγγελματίας χρήστης της γνώσεως χωρίς να παράγει καινούργια. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η ελλαδική έκφυλη πολιτικοκοινωνική οργάνωση δεν διαθέτει τις απαιτούμενες δομές για την μετατροπή των πτυχιούχων σε επιστήμονες, σε ανθρώπους της γνωσογενέσεως. Και αν ακόμη υπάρχουν λίγοι, αυτοί είναι πράγματι ήρωες μόνο και μόνο με το που κατορθώνουν και επιβιώνουν μέσα σε τόσο αντίξοο και αντιεπιστημονικό περιβάλλον.)

Το Ελληνικό Κίνημα, δια της ριζικής μεταβολής της κοινωνίας σε επιστημονική κοινωνία της γνωσογενέσεως, θέτει σε ενέργεια αυτό το τεράστιο δυναμικό των Ελλήνων τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό. Παράλληλα, το «δυναμει έθνος», δηλαδή τα εκατομμύρια των «δυναμει Ελλήνων», αποτελεί το ανθρώπινο αποθεματικό της μεγαλουργίας. Με το Κίνημα στην κυριαρχία, αφυπνίζεται το τεράστιο έθνος μας και μπαίνει σε ενέργεια το νοοκρατικό δυναμικό με πυρήνα το εθνικό μας κέντρο. Τότε η Ελλάδα δεν θα είναι πια μία μικρή φτωχή χώρα των δέκα εκατομμυρίων ανθρώπων, αλλά ένας παγκόσμιος γίγας, που θα δύναται, από θέση ισχύος, να δείχνει την ανθρώπινη πορεία, ν' ακούγεται, να προχωρά και να παραδειγματίζει. Συνεπώς, δύο είναι οι δρόμοι που ανοίγονται σήμερα: ή συνεχίζουμε τον δρόμο του χαμένου, του ραγιά, του κουτοπόνηρου καραγκιώς, του κακομοίρη, του αφανισμένου, ή αφυπνιζόμαστε, σηκωνόμαστε και αναλαμβάνουμε στα χέρια μας την μοίρα του έθνους μας και συμμετέχουμε ενεργώς στην πορεία της ανθρωπότητας δια της νοοκρατικής οργανώσεως.

Πέρα όμως από την τεραστία δυναμική που απελευθερώνει ο νέος σχηματισμός για το έθνος μας, η γη μας μπορεί να καταστεί ο παγκόσμιος παράδεισος. Ο ιστορικός τούτος τόπος συνδυασμένος με άριστο κλίμα, προσφέρεται ως ένας άριστος πνευματικός χώρος για την εγκατάσταση των ανθρώπων του πνεύματος, της φιλοσοφίας και της γνωσογενέσεως γενικώς. Αυτό το κλιματολογικό μας πλεονέκτημα, συνδυασμένο με την ιστορία και τον παγκόσμιο συμβολισμό του ονόματος Ελλάς, ως και με την ενεργειακή του φωτεινότητα, αποτελεί θετικό στοιχείο για την **διεκδίκηση ανακηρύξεως της χώρας μας σε νέο ομφαλό της Γης**, σε Ευρωπαϊκό αρχικώς και παγκόσμιο ακόμη κέντρο έρευνας και γνώσεως. Η χώρα αυτή, ως γεννήτωρ του πολιτισμού, έχει το ιστορικό δικαίωμα να διεκδικεί από την Ευρώπη την εδραίωση της προηγμένης έρευνας στον τόπο αυτό, ο οποίος επελέγει από του Έλληνες της αρχαιότητας για να παίξουν το ένδοξο ανθρώπινο δράμα.

Η Ευρώπη διευθύνεται προς το παρόν από τις Βρυξέλλες, αλλά ούτε το θέμα της μελλοντικής πρωτεύουσας, ούτε της ενιαίας γλώσσας έχει λυθεί οριστικώς. Το γεγονός ότι η πόλη αυτή βρίσκεται γεωγραφικώς στο ευρωπαϊκό κέντρο δεν έχει μεγάλη σημασία για την προηγμένη τεχνολογική κοινωνία του μέλλοντος. Η εγγύτητα ήταν ένας παράγων του παρελθόντος. Το μελλοντικό διοικητήριο της Ευρώπης, στηριζόμενο κυρίως σε τεχνο-εγκεφαλικά μέσα, πρέπει να γίνει εκεί που οι συνθήκες το ευνοούν. Και ένας ευνοϊκός χώρος, ίσως ο μοναδικός, είναι η Ελλάδα, μία άλλη όμως Ελλάδα από αυτή που γνωρίζουμε.

Η συνένωση της Ευρώπης είναι ένα δείγμα της επερχόμενης μελλοντικής ενοποιήσεως του κόσμου. Όπως κάποτε στο παρελθόν διαλύθηκαν τα φέουδα και σχηματίστηκε το εθνικό κράτος, τώρα διαλύονται τα εθνικά κράτη για να σχηματιστούν μεγαλύτερες ομάδες αρχικώς και ένα κράτος τελικώς,

που θα κυβερνάται από μία και μοναδική διοίκηση. Αν και αυτό αφορά το απώτερο μέλλον, ένα φρόνιμο έθνος, οραματιζόμενο πολύ ενωρίτερα, θέτει στόχους και θεμέλια για το μέλλον της ανθρωπότητας. Τίθεται λοιπόν το όραμα ενός παγκοσμίου κέντρου, εκ του οποίου θα εκπορεύονται οι παγκόσμιες εξουσίες, όπως από τον θρόνο του Διός παντοκράτορος εξεπορεύετο η πλανητική φροντίδα κι' εποπτεία. Ο Όλυμπος πρέπει ν' αποτελέσει το παγκόσμιο κέντρο του μέλλοντος. Σε μία από τις παρυφές του ίσως σχηματιστεί η Ηλιόπολις ή η Ολυμπίοπολις, με την οποία ολόκληρος ο πλανήτης θα είναι συνδεδεμένος. Μέσα σ' αυτήν την παγκοσμία αλλά ελληνοπρεπή πόλη θα άρχει η σοφία, η αρετή και η ευθύνη για το ανθρώπινο πεπρωμένο και αυτή θα διοικείται από ένα συμβούλιο εναρέτων σοφών. Το κέντρο της πόλεως θα κοσμεύεται από τον μεγαλοπρεπή ναό του Αιωνίου και Παγκοσμίου Πνεύματος, τον οποίο, οι νοκρατικοί άνθρωποι, θα σέβονται και θα τιμούν.

Ίσως τα λεγόμενα ν' ακούγονται ουτοπικά, αλλά πολλοί σοβαροί μελετητές μελλοντολόγοι σκέπτονται από τώρα και προτείνουν θέσεις εξουσίας για μία ενωμένη ανθρωπότητα. Άλλωστε πώς θα σχηματιστεί ο μελλοντικός κόσμος αν ο σημερινός δεν έχει οράματα; Σ' αυτόν τον οραματισμό ίσως βρεθούν να συμπλέουν πολλοί φωτεινοί άνθρωποι, διότι η Ελλάς και ο Όλυμπος αποτελούν παγκόσμια σύμβολα εξανθρωπίσεως του ανθρώπου, της αφετηρίας δηλαδή του πολιτισμού.

Συνοψίζοντας, η Ελλάδα επιστρέφει στην παγκοσμιότητα μέσω τριών ταυτοχρόνων οδών. Πρώτον, δια της δικής της ηθικής, συνειδησιακής και νοκρατικής ανασυγκροτήσεως, δεύτερον, δια της ανακτήσεως και αναπλάσεως των πληθυσμών της και τρίτον, δια της διεκδικήσεως της παγκοσμιότητας μέσω της γραμματείας της, της γλώσσας, της νοκρατικής πρωτοπορίας της και της εγκαταστάσεως του παγκοσμίου διοικητικού κέντρου στον ιερό Όλυμπο.

Σύμπλευση με τον φυσικό νόμο

Τα αυξανόμενα οικολογικά προβλήματα, τα οποία φαίνονται πως γεννήθηκαν από την αλόγιστη συμπεριφορά του ανθρώπου, έχουν οδηγήσει σε απογύμνωση των φυσικών πόρων και σε αλλεπάλληλες ύβρεις κατά της Φύσεως. **Το σοβαρό, όμως, δίλημμα σήμερα είναι πώς να έχουμε τις ανέσεις του τεχνο-πολιτισμού, χωρίς να επιβαρύνουμε το περιβάλλον.** Αυτό το δίλημμα διογκώνεται λόγω της αδυναμίας του λαϊκού ανθρώπου να παρακολουθεί και να κατανοεί τις ραγδαίες αλλαγές που συμβαίνουν γύρω του. Αυτή η αδυναμία οδηγεί τον λαϊκό άνθρωπο να βλέπει την χαρτογράφηση της φύσης και του ανθρώπου ως απειλή, με αποτέλεσμα να γεννηθεί ένας ακαθόριστος “ρομαντικός πρωτογονισμός” με κατεύθυνση επιστροφής σε απλές αγροτικές κοινότητες, αλλά διατηρώντας το ψυγείο.

Είναι πάντως γεγονός ότι αν η παρούσα σχέση μεταξύ των νέων νοοκρατικών δυνάμεων και των παλαιών θεσμών του κεφαλαίου συνεχιστεί, τότε οδηγούμεθα μαθηματικώς σε καθολική οικολογική ύβρη και καταστροφή. Η Γαία μπορεί να υπάρχει και χωρίς την δική μας ύπαρξη, ενώ εμείς δεν μπορούμε χωρίς αυτήν. Πρέπει συνεπώς να κατανοήσουμε ότι είμαστε μικροί και εξαρτώμενοι από τον Φυσικό Νόμο, στον οποίο ακόμη και οι Ολύμπιοι Θεοί ήταν υποταγμένοι. **Θα πρέπει εξ αρχής να θεωρήσουμε την φύση ιερή, εμπεριέχουσα το θείον εντός αυτής.** Διότι είναι παιδαριώδες να πιστεύουμε ότι ο θεός βρίσκεται έξω από την φύση, ή ότι ο κόσμος δημιουργήθηκε εκ του μηδενός και είναι ξεχωριστός από τον θεό. Η ελληνική αντίληψη πρεσβεύει ότι ο κόσμος είναι το θείον εν εξελίξει και ότι ο κόσμος αυτός εμψυχούται από την αγαθοποιό επίδραση των θεών. Οι θεοί λοιπόν αποτελούν μέρος του κόσμου, είναι η ουσία του και ουδέποτε υπήρξαν έξω από αυτόν. Ο κόσμος χωρίς θεούς και θεοί χωρίς τον κόσμο δεν

υπάρχουν. Γι’ αυτό η αγάπη στην φύση, στον κόσμο, είναι αγάπη προς τους θεούς και η θεοσέβεια είναι ταυτοχρόνως και κοσμοσέβεια. Μελετώντας επιστημονικώς τον κόσμο, μελετούμε και κατανοούμε το θείον. Διότι, γινώσκω τον κόσμο σημαίνει ευρίσκω το θείον και το γνωρίζω. Συνεπώς η θρησκεία των Ελλήνων θα πρέπει να είναι επί της γνώσεως και επιστήμης τεθεμελιωμένη. Η επιστήμη θα πρέπει να γίνει η θεολογία μας. Και αν θέλουμε να είμαστε συνεπείς προς τον νόμο, προς τους θεούς, δεν έχουμε παρά να ακολουθούμε την πορεία τους και ουδέποτε να τους αντιστρατεύομαστε. Αυτό άλλωστε μας διδάσκουν οι τραγωδίες του Αισχύλου. Αυτή η θέση έχει τεραστία σημασία για την εξελισσόμενη Κοινωνία της Γνώσεως.

Η νοοκρατική διάρθρωση της κοινωνίας αποκαθιστά την ιερότητα της φύσεως. Στην κυρίαρχη παραγωγή της νοοκρατίας, στην γνωσογένεση, η Φύση δεν διαταράσσεται καν, διότι αυτού του είδους η παραγωγή δεν αποσπά τεμάχια της φύσεως, αλλά μελετά τους κώδικές της. Η αποκωδικοποίηση δεν σημαίνει καμιά απολύτως διαταραχή του φυσικού νόμου. Επίσης, ο σχηματισμός του Γενικού Ειδώλου της Φύσεως έχει καθολικό, ολιστικό χαρακτήρα, διότι αντιγράφει ακριβώς την ολιστική διάταξη της φύσεως. Ενώ μελετάται το κάθε τμήμα χωριστά, μπαίνει κατόπιν ο αποκωδικοποιημένος τύπος στην συσχέτιση και ολοκληρώνεται σε σύνολο. Αυτή η ολιστική απεικόνιση έχει τεραστία σημασία για την χρήση και εφαρμογή των τύπων (της γνώσεως) επί του πραγματικού υλικού αντικειμένου.

Η εφαρμογή των τύπων/γνώσεως στην υλική παραγωγή λαμβάνει υπόψη την σφαιρικότητα, την αλυσσιδωτή σχέση μέρους και όλου. Οι αλυσσιδωτές αντιδράσεις είναι εκ των προτέρων γνωστές και κάθε παρέμβαση κρατάται μέσα στα πλαίσια της φυσικής ροής. Αυτό σημαίνει ότι η υλική παραγωγή και η εν γένει χρήση της γνώσεως συμπλέουν με το φυ-

σικό γίνεσθαι, δεν αντιστρατεύονται τον φυσικό νόμο. Εδώ χρησιμοποιούνται οι φυσικές δυνάμεις και η ύλη όχι σαν άψυχα και ανόργανα υλικά, αλλά σαν δυνάμεις γενέσεως, σαν ύλη ζώσα και ένθεος, σε διαρκή κίνηση και αλλαγή. Βασικότερος όρος λοιπόν είναι **η σύμπλευση με το φυσικό γίνεσθαι**, η δε χρήση των δυνάμεων θα είναι προς την ίδια κατεύθυνση με αυτή της φύσεως. Μόνο τότε η Γαία Μητέρα θα μας αγαπά, θα μας φροντίζει σαν παιδιά της και, εμείς θα απολαμβάνουμε την Θεία Πρόνοιά της. Η **Ελλήνων Επιστροφή** πρεσβεύει την επιστροφή στην μητέρα Φύση με την έννοια, όχι της οπισθοδρομίσεως σ' ένα αγροτικό τρόπο διαβιώσεως, αλλά της μεγίστης δυνατής κατανόησεως και συμπορεύσεως με το φυσικό γίνεσθαι. **Επιδιώκουμε έναν υπερανάπτυγμένο πολιτισμό, στον οποίο ο κοινωνικός νόμος και ο φυσικός νόμος θα αποτελούν ένα ενιαίο σώμα, έναν Νόμο.** Εκεί τερματίζεται μια μακρά πορεία της αντιπαραθέσεως με την φύση και, κοινωνία, άνθρωπος και φύση θα διέπονται από τους ίδιους κανόνες.

Όταν κάποτε ο πρωτόγονος άνθρωπος ήταν υποταγμένος στην φύση, λειτουργούσε η φυσική ενδογένεια. Στο μέλλον θα λειτουργεί η ενδογένεια του Νόμου, εντός του οποίου ενώνονται το ανθρώπινο και φυσικό γίνεσθαι, το ανθρώπινο και το φυσικό πεπρωμένο. Σ' εκείνη την νέα κατάσταση δεν είναι πλέον ο άνθρωπος δούλος της φύσεως, αλλά ένας σώφρων συνοδοιπόρος με την φυσική πορεία. Αυτή η ενωτική σχέση της σύμπλευσεως δίνει την δυνατότητα της απρόσκοπτης συνυπάρξεως, στην οποία ο άνθρωπος ηγεμονεύει την ύπαρξή του χρησιμοποιώντας τις φυσικές δυνάμεις, πάντοτε και μόνο πάντοτε προς την ίδια κατεύθυνση με την φύση. Μέσα σ' αυτήν την φυσική πορεία συμπορεύονται και οι θεοί, οι οποίοι έχουν αγαθοποιό διάθεση σ' αυτήν την αρμονία. Εδώ η μητέρα φύση, ο άνθρωπος και το θείον συνενώνονται σ' ένα καθ' όλα αρμονικό Όλον, στο Όλον της Ευδαιμονίας.

Όραμα για μια Ευδαίμονα Ελληνική Πολιτεία

Στα προηγούμενα κεφάλαια δώσαμε μια σφαιρική θεωρητική εικόνα στο θέμα της εθνικής συνειδήσεως και στο θέμα του εκσυγχρονισμού της Ελλάδος. Εδώ θα συνοψίσουμε όσα προηγουμένως ανεφέρθησαν.

Το κίνημα Ελλήνων Επιστροφή φέρνει μια γενική επανάσταση και θίγει όλους τους τομείς, ακόμη κι' εκείνους που πολλοί δεν τόλμησαν να θίξουν στο παρελθόν. Στο συνειδησιακό επίπεδο γυρίζει το πάνω κάτω και φέρνει στην επιφάνεια τον Έλληνα γίγαντα της ιστορίας και μεγαλουργίας. Αναζητεί τον Έλληνα της δημιουργίας, τον μεγαλοπρεπή Έλληνα του πολιτισμού, της δόξας και της υπερηφανείας, της δικαιοσύνης, τον Έλληνα της πρωτοπορίας και της παγκοσμιότητας. για να γίνει αυτό αληθινό πρέπει να ξεκινήσει μια εθνική αφύπνιση, που θα περιλαμβάνει τρία πράγματα, την ανεύρεση της ιστορικής αλήθειας για το έθνος μας, την επιλογή των καλών ιδιοτήτων της φυλής μας για τον σχηματισμό ιδεώδους ταυτότητας και, τέλος, την συνοχή μεταξύ λόγων και έργων, κάνοντας τρόπο καθημερινής ζωής εκείνο το ωραίο και το σπουδαίο του ελληνικού έθνους. για να φτάσουμε εκεί όμως, απαιτείται συνειδησιακή κάθαρση και λύτρωση, να περάσουμε μέσα από συνειδησιακή τραγωδία. Γιατί η κάθαρση είναι μια τραγωδία για να είναι αληθινή.

Τονίζουμε ότι για να βγάλουμε στην επιφάνεια τον Έλληνα του καλού και του αγαθού, τον Έλληνα του κάλλους, του ορθολογισμού, τον υπερήφανο πολίτη, τον δημιουργό, τον πνευματικό ηγέτη, κ.α., πρέπει να απαλλαγούμε από πολλά που η ιστορία μας έχει επιφορτώσει και επιβαρύνει. Και για ν' απαλλαγούμε από αυτά που κουβαλάμε μέσα μας, που μας έχουν φυτευτεί από την εμβρυακή μας κι' όλας κατάστασι, χρειάζεται τόλμη, κόπος και πόνος ακόμη.

Στην πολιτική πρέπει να σπάσουμε τον βυζαντινό σκευωρό και την “ρωμαϊκή” πελατεία και να φέρουμε τον υπεύθυνο, ώριμο, σώφρονα πολιτικό Έλληνα, τον γνήσιο πολίτη, στην ψυχή του οποίου βρίσκεται πρώτα η πολιτεία του και μετά τα χωράφια του και το στενό ατομικό συμφέρον.

Στον χώρο του πολιτισμού πρέπει να θανατώσουμε το φάντασμα του τουρκοτσιφτετελά, τον ραγιά, τον πονηρό και χαμερπή και να φέρουμε τον ενάρετο πολίτη, τον Έλληνα του κάλλους, που θα πιάνει τα μάρμαρα των προγόνων του και θα νιώθει μέσα τους την παλλομένη ψυχή τους.

Αφού περάσουμε μέσα από την συνειδησιακή τραγωδία της μάχης για το ξεπέρασμα αυτού του ιδίου του αλλοτριωμένου μας εαυτού για να φτάσουμε κάποτε επιτέλους στην κάθαρση, τότε ένας άλλος ήλιος θ’ ανατείλει στην Ελλάδα. Τότε η χώρα αυτή θα μπορεί να λέγεται δικαιοματικώς Ελλάς και μόνο τότε εμείς θα λεγόμαστε Έλληνες.

Έχουμε λοιπόν ένα μεγάλο όραμα και μια μεγαλύτερη ελπίδα, να μετασχηματιστεί ο ρωμηός σε Έλληνα. Έχουμε ένα όραμα, να γίνει η ρωμηο-Ελλάδα Ελλάς του παγκοσμίου μεγαλείου. Έχουμε ένα όραμα, να αναγεννηθεί ο Έλλην ηγεμόνας του πολιτισμού της ανθρωπότητας.

Φέροντες την μεγάλη συνειδησιακή ανατροπή, κατόπιν τα άλλα έρχονται σαν φυσική συνέπεια, και είναι τα εξής:

1. Κοινωνία της νοημοσύνης

Η είσοδος της νοκρατικής Κοινωνίας της Γνώσεως φέρνει μια τεράστια επαναστατική αλλαγή σε ολόκληρη την ελληνική κοινωνία και μας αιτιολογεί μια πρωτοποριακή οργάνωση ακόμη και για τον αναπτυγμένο τεχνολογικώς κόσμο. Η **Ελλήνων Επιστροφή** θεωρεί ότι η υπανάπτυκτη Ελλάδα μπορεί να κάνει το τεράστιο άλμα, να υπερβεί τα εξελικτικά σκαλοπάτια και να βρεθεί στην πρωτοπορία των λαών. Σ’ εκείνη

την πρωτοποριακή κοινωνία η νοημοσύνη των Ελλήνων καθίσταται η κύρια παραγωγική δύναμη, που σημαίνει ότι **το εκπαιδευτικό σύστημα και όχι οι τράπεζες, γίνεται πλέον η καρδιά της νέας ελληνικής κοινωνίας**. Τότε θα υπάρχει μια οργανική εξάρτηση μεταξύ εκπαίδευσως και έρευνας, μεταξύ παραγωγής καλλιεργημένων ανθρωπίνων εγκεφάλων και χρησιμοποίησεως αυτών στην γνωσογένεση και υλογένεση. Μα κυρίως μια παιδεία που θα είναι όντως παιδεία, που θα διapλάθει τον Έλληνα χαρακτήρα, τον Έλληνα της νοημοσύνης και της αρετής, της φερεγγυότητας και της πρωτοπορίας.

Ο νοκρατικός Έλλην ορίζεται από την καλλιέργεια της νοημοσύνης του και την διαπαιδαγώγηση της ψυχής του, ώστε να καταστεί ενάρετος άνθρωπος. **Δεν θέλουμε λοιπόν σχολείο σαν μια βιομηχανική μηχανή που θα εκβάλλει ειδικευμένους εργάτες, αλλά ένα σχολείο που πρωτίστως θα παιδαγωγεί Έλληνες στην συνείδηση, εναρέτους και αγαθούς ανθρώπους στην ψυχή, υπευθύνους πολίτες στην κοινωνία και καλλιεργημένους νοητικά**. Θέλουμε δηλαδή έναν ολοκληρωμένο άνθρωπο και όχι ένα άβουλο “μηχανιστικό” εξάρτημα μιας παραγωγής. Αυτή είναι η παιδεία των Ελλήνων και με βάση αυτή σχηματίζονται πολίτες που παίρνουν την ανάλογη θέση στην κοινωνία και στην γνωσογένεση.

Επειδή η καλλιέργεια των Ελλήνων είναι η αρχή και το τέλος της υπάρξεως της Ελλάδας, η μέριμνα αποκλειστικώς ανήκει στην πολιτεία. **Κάθε ιδιωτισμός στην παιδεία θεωρείται παρωχημένης εποχής και ανακηρύσσεται εις «ύβριν κατά των Ελλήνων»**. Δεν εναποθέτουμε την διάπλαση του Ελλήνα στα χέρια ιδιωτών, διότι είναι ως να θέτουμε την Ελλάδα στα νύχια ιδιοτελών συμφερόντων. Δεν εμπιστευόμαστε τις κερδοσκοπικές επιχειρήσεις να εκπαιδεύουν τα ελληνόπαιδα, διότι **η παιδεία των Ελλήνων δεν είναι εμπόρευμα**.

Η παιδεία και η εν συνεχεία μεταμόρφωση των πτυχιούχων σε επιστήμονες ερευνητές, θα γίνεται σε άμεση συνεργα-

σία με τα γνωσόκεντρα, ώστε ολόκληρο το νοητικό δυναμικό των Ελλήνων να χρησιμοποιείται στο έπακρο, να προωθείται και να ανθεί, όπως ανθούν τα άνθη σ' ένα εύφορο κήπο.

Τότε ο νοήμων και ενάρετος Έλλην θα χρησιμοποιεί επ' αγαθώ το θαυμαστό φυσικό του περιβάλλον, θα το κάνει ομορφότερο, θα το κάνει μια σωστή κατοικία ευδαιμόνων. Εκεί θα φτάσει ο Έλληνας Άνθρωπος στον θαυμαστό κόσμο μιας ζωής απαλλαγμένης από τα δεινά της φυσικής δουλικότητας, μιας ευδαιμόνου ζωής, όπως κατά τον καιρό των θεών του. Οι θρησκευτικοί μας θρύλοι μάς πληροφορούν για μια παρελθούσα εποχή της μεγάλης ευδαιμονίας και, οι κλασσικοί φιλόσοφοί μας, όπως ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης, μας διδάσκουν για τον χρηστό πολίτη, για τον Ηθικό Νόμο που πρέπει να διέπει την κοινωνία της μεγάλης ευθύνης, που εδώ διαμορφώνεται στην νοοκρατική Κοινωνία της Γνώσεως.

Με την κορωνίδα ανθρώπινη νοημοσύνη, ως ζωτικός άξονας, να διαχέει την κοινωνία, εκνοηκεύεται ολόκληρη η παραγωγική και κοινωνική οργάνωση με την πρακτική βοήθεια της τεχνητής νοημοσύνης. Η εκνοήκευση των πάντων, ακόμη και η δημιουργία νοημόνων αυτοκινήτων και σπιτιών, απλώνεται μια αφάνταστη ζωοφόρα δύναμη που μετατρέπει την Ελλάδα σε τόπο άπλετης νοημοσύνης και καθίσταται ο υπεραναπτυγμένος θαυμαστός χώρος, τα Ηλύσια Πεδία της ανθρωπότητας. Διότι, μαζί με την νοοκρατική ανύψωση, ανυψώνεται ολόκληρη η κοινωνία, ώστε να υπερβεί την κακοδαιμονία της αλλά και την υποτέλειά της.

Επειδή η τεχνο-νοημοσύνη είναι επίσης το αποθηκευτικό σκεύος για την δυναμική τοποθέτηση της γνώσεως, αυτή η θαυμαστή χώρα πρέπει να αποκτήσει τον δικό της τεχνοεγκέφαλο. Σήμερα δεν έχει η χώρα ούτε κατά διάνοιαν ίχνη αποθηκεύσεως γνώσεως και πληροφοριών στην Ελλάδα. Όλα διοχετεύονται στις ΗΠΑ. Χρειαζόμαστε επειγόντως αυτογενή παραγωγή τεχνο-νοημοσύνης στην χώρα μας.

Έχουμε ένα όραμα, μια καθαρή νοημοσύνη του εναρέτου Έλληνα ανθρώπου να διαπερνά ολόκληρη την κοινωνία και την ψυχή των ανθρώπων.

2. Το τιμοκρατικό σύστημα

Όταν ο Έλλην καταστεί νοήμων και ενάρετος, τότε και η εξουσία γίνεται τίμια, σώφρων, ικανή και ασκείται επ' αγαθώ. Τότε οι κυβερνήτες απαλλαγμένοι από ιδιοτέλεια θα είναι φορείς τιμιότητας και παραδειγματισμού. Για να γίνει αυτό πρέπει να εισάγουμε την τιμοκρατία ως αρχή για τους την εξουσίαν κατέχοντες. Τότε μπορούμε να πούμε: **κύριε κυβερνήτα πολιτικέ, δεν τιμάς εσύ την Ελλάδα με το να είσαι πολιτικός, αλλά η Ελλάς τιμά εσένα. Είναι τιμή σου να υπηρετείς την Ελλάδα και η Ελλάς θα αναλάβει την σίτησή σου και μόνο.** Δεν μπορείς να είσαι επιχειρηματίας και υπουργός. Άπαξ και εισέλθεις στον στίβο να διεκδικήσεις την εξουσία, η περιουσία σου τίθεται υπό δημόσια διοίκηση όσο είσαι πολιτικός. Τι χρειάζεσαι κύριε πολιτικέ τον παχυλό μισθό; Προς τι αυτό το εμπόριο; Δεν είναι αρκετός ο τιμητικός τίτλος “ηγέτης της Ελλάδας”; Γιατί οι λαϊκοί άνθρωποι πρωτίστως να φέρουν το βάρος της λιτότητας και όχι οι κορυφές της πολιτικής; Η τιμοκρατία πρέπει να επεκταθεί σε κάθε τομέα της δημοσίας ζωής των Ελλήνων. Γιατί δεν υπάρχει ωραιότερα αμοιβή για τον Έλληνα άνθρωπο από το να υπηρετεί την κοινωνία του σε μια ζωή που είναι ούτως ή άλλως πεπερασμένη. Έχουμε ένα όραμα, να άρχει και να διαχέεται η τιμοκρατία σε όλα τα στάδια και τα επίπεδα της κοινωνίας μας.

3. Η ενδογενής οργανική πολιτεία

Επειδή η νοοκρατική κοινωνία είναι εξ' ορισμού οργανική, **η Ελλάδα θα γίνει μια Μεγάλη Μητέρα που θ' αγκαλιάζει τους ανθρώπους, τ' αγαθά και την φύση της σε μια ενι-**

αία ολότητα. Η πολιτεία θα φροντίζει τους Έλληνες σ' όλες τις δραστηριότητες και περιόδους του βίου τους, όπως οι γονείς φροντίζουν τα τέκνα τους. Στην κοινωνία της νοκρατικής Ελλάδος δεν υπάρχουν εγκατελελειμένοι, δεν υπάρχουν άστεγοι και αφρόντιστοι, δεν υπάρχουν ναρκομανείς και απόβλητοι, διότι η πολιτεία υποχρεούται να φροντίζει το κάθε άτομο χωριστά, πάντοτε με σωφροσύνη και δικαιοσύνη. Κάθε πράξη κάποιου μέλους της πολιτείας θα είναι πράξη και της πολιτείας και κάθε Έλληνας ανά τον κόσμο θα γνωρίζει ότι δίπλα του θα στέκει αρωγός η αιωνία μητέρα του, η Ελλάδα, που θα τον συνδράμει σε κάθε βήμα του. Αλλά και ο πολίτης, ως σώφρων άνθρωπος, θα προσέχει ατομικώς τις πράξεις του, ώστε να μην βλάπτεται η κοινωνία, αφού αλλιώς θα ήταν μία φοβερή αχαριστία. Μόνο τότε θ' αγαπά την κοινωνία και θα είναι υπερήφανος γι' αυτήν και για τον εαυτό του. Και όπου και αν βρίσκεται στον κόσμο, θα πρέπει να σκέφτεται ότι στο πρόσωπό του αντιπροσωπεύεται και καθρεπτίζεται η Ελλάς.

4. Η ισχύς της Ελλάδος στο επίκεντρο

Μιά χώρα είναι ισχυρή όταν πρωτίστως έχει πολίτες που την αγαπούν και θυσιάζονται γι' αυτήν. Τότε **“τείχη” της Ελλάδας θα είναι οι πολίτες της**, για να την αγαπούν, όμως, πρέπει η πολιτεία τους να είναι δίκαιη και προικισμένη, διότι αδικημένοι πολίτες ευχαρίστως προσφεύγουν στον εχθρό για εκδίκηση. Πρώτο και σπουδαιότερο μέλημα είναι λοιπόν η εδραίωση μιας ενάρετης, χρηστής και δίκαιης πολιτείας, που θα σέβεται τον πολίτη και θα ζει μέσω αυτού και δι' αυτόν. Τότε αναπτύσσεται το αναγκαίο φρόνημα, που είναι η αρχή και το τέλος της ισχύος.

Κατόπιν, η γνωσογενεσιακή ανάπτυξη θα φέρει οικονομική ευρωστία, αλλά και στρατιωτική δύναμη. Διότι και νέα όπλα βγαίνουν από την γνωσογένεση και οικονομία ανθη-

ρή προκύπτει. Εφ' όσον δε η γνωσογένεση είναι προηγμένη, πράγμα που απαιτεί πλήρη καλλιέργεια του εγκεφάλου των Ελλήνων, η διανοητική ανάπτυξη ανεβάζει και την πολεμική γνώση και τους τρόπους άμυνας και επιθέσεως κατά του εχθρού. Η Ελλάς λοιπόν πρέπει να ανυψώσει τον μικρό υπήκοο Έλληνα σε πολίτη γίγαντα και να καταστεί **οικονομικώς εύρωστη και στρατιωτικώς άτρωτη**.

Ανεπτυγμένη δε γνώση και οικονομία επιτρέπουν προηγμένη διπλωματία και υπηρεσίες πληροφόρησης, ώστε να μην αφήνονται τα πράγματα στην τύχη τους. Το παρόν διπλωματικό σώμα κηρύσσεται ανίκανο και στην οργάνωση και στην επάνδρωση. Οι διπλωμάτες, συνήθως κακής ποιότητας και αισχρά προϊόντα κομματικής ευνοίας, δεν μπορούν να προάγουν τα ελληνικά συμφέροντα. Κατά παράδοση στο διπλωματικό σώμα τοποθετούνται οι κομματικοί εγκάθετοι και μέσω της διπλωματίας και των αποστολών του εξωτερικού γίνεται η αρπαγή και το φαγοπότη των ημετέρων. Αρκεί για παράδειγμα να αναφέρω ότι ο οδηγός της ελληνικής πρεσβείας μας σε γνωστή μου χώρα του εξωτερικού έχει μισθό διπλάσιο του πρωθυπουργού της χώρας εκείνης. Έχουμε συνεπώς ένα διπλωματικό σώμα ανίκανο και σπάταλο, που ντροπιάζει την έννοια Έλλην. Η διπλωματία χρειάζεται ριζική ανασυγκρότηση και επάνδρωση με ανθρώπους Έλληνες που η πατρίς τους δίδει την τιμή να την αντιπροσωπεύουν. Πρέπει να καταλάβουμε ότι το “εμπόριο” που λέγεται διπλωματία πρέπει να πάρει το τέλος της. Έτσι η ισχύς της Ελλάδας θα είναι ολόπλευρη και συγκροτημένη.

Ισχύος δε δεμομένης, **δύναται η Ελλάς να ανακηρύξει την πατρίδα μας ως χώρα προσκυνήματος της ανθρωπότητας**. Διότι τότε η έννοια Ελλάς ολοκληρώνει την παγκοσμία θέση της και ευπρέπειά της. Μέχρι τούδε η έννοια Ελλάς τιμάται ανεξαρτήτως χώρου, και η τιμή είναι ανάπηρη.

Συνοψίζοντας, η ισχύς της Ελλάδος θα είναι συγκεκριμένη

και θα συνίσταται από τον υπερήφανο εθνικώς Έλληνα, από υπερανπτυγμένη γνωσογένεση, από οικονομική ευρωστία και δίκαιη κατανομή, από στρατιωτική και τεχνολογική δύναμη και υπεροχή, από μια προηγμένη διπλωματία και εθνική προπαγάνδα και από οριοθέτηση της εθνικής μας αξίας στην καρδιά της ανθρωπότητας. Η Ελλάδα έχει λοιπόν ανάγκη την σφαιρική ανάπτυξη για να επιβιώσει ως έθνος μέσα σ' ένα τόσο εχθρικό κόσμο.

5. Οι διεκδικήσεις του ελληνικού έθνους

Εφ' όσον η Ελλάδα αποκτήσει σοβαρότητα διά της γενικής και παντοειδούς ισχύος της, έχει το δικαίωμα αλλά και το κύρος να διεκδικεί ό,τι της ανήκει. Η πρώτη διεκδίκηση είναι **η αναγνώριση από την διεθνή κοινότητα της συνέχειας της ελληνικής φυλής**, αφού εμείς θα έχουμε πρωτίστως αποδεχθεί την κληρονομιά μας. Αυτό σημαίνει ότι εμείς αναγνωρίζομαστε πλέον ως φυσικοί κληρονόμοι της αρχαιότητας, μ' ό,τι αυτό συνεπάγεται. Μεταξύ άλλων, αυτό σημαίνει την αναγνώριση του δικαιώματός μας να φέρουμε πίσω στον τόπο τους τα κειμήλια της φυλής μας, που σήμερα κοσμούν τα ξένα μουσεία, κειμήλια που είναι προϊόντα εγκλήματος και λεηλασίας. Διά της ισχύος θα φέρουμε πίσω τον θησαυρό του έθνους μας. Τότε και μόνον τότε οι διάφοροι κλέφτες της ιστορίας του έθνους μας θα πάρουν την ανάλογη απάντηση. Αλλά κυρίως σημαίνει δύναμη και δυνατότητα να πληρώνουν όλοι όσοι καρπώνονται από την πνευματική κληρονομία των Ελλήνων.

Η δεύτερη διεκδίκηση αφορά τους πληθυσμούς μας, οι οποίοι είναι διάσπαρτοι σ' όλη την υφήλιο. Σκοπός μας είναι ν' αγκαλιάσουμε εθνικώς όλον αυτόν τον κόσμο που βαθείά μέσα στα κύτταρά του ζει η Ελλάδα. Το έθνος μας τότε θ' απαριθμεί έναν πληθυσμό τουλάχιστον 80 εκατομμυρίων αν-

θρώπων. Οι δυνάμει Έλληνες της υφελίου ευχαρίστως θα συνεδέοντο με το εθνικό κέντρο, αν και μόνο αν ήταν υπερήφανοι για το κέντρο. Ισχυρό δε εθνικό κέντρο θα έχει την δύναμη **να μετατρέψει τους δυνάμει Έλληνες σε ενεργεία Έλληνες και τότε η οικουμένη θα μιλήσει ελληνικά**. Η ενεργοποίηση των δυνάμει Ελλήνων της Τουρκίας λ.χ. μπορεί να αλλάξει την πορεία της γενέτειρας του ιονικού πολιτισμού. Αυτό το δυναμικό φοβούνται οι εχθροί της Ελλάδας.

Η τρίτη διεκδίκηση είναι εδαφική. Για τους Έλληνες δεν έχει κλείσει το θέμα της Μικράς Ασίας και της Κύπρου. Υπάρχουν τρόποι πολλοί να έρθουν αυτά τα ιερά χώματα των προγόνων μας στον εθνικό κορμό και δεν είναι ουτοπία. Χαμένη δε είναι μία πατρίδα όταν έχει χαθεί από τις συνειδήσεις των ανθρώπων της και οι συνειδήσεις των επιστροφικών Ελλήνων δεν ξεχνούν και δεν συγχωρούν. Τότε, δεν θα επαναλαμβανουμε το ανόητο σύνθημα “δίκαιη και βιώσιμη λύση του Κυπριακού” ή “δίκαιη και κοινώς αποδεκτή λύση στο Μακεδονικό”. Αυτά είναι συνθήματα του αδυνάτου, γιατί ο ισχυρός δεν συζητά επί 30 χρόνια, αλλά επιβάλλει την θέλησή του. Διά της ισχύος θ' ανακτήσουμε ό,τι μας ανήκει και η ισχύς είναι πολυδιάστατη.

Πρέπει να καταλάβουμε κι εμείς και οι άλλοι ότι έρχεται ο καιρός των Ελλήνων, οι Έλληνες επιστρέφουν και πάλι στο προσκήνιο της ανθρωπότητας και τότε θα μουν τα πράγματα στην θέση τους. Αυτό έχουν αποφασίσει οι θεοί για την Ελλάδα κι' αυτό θα γίνει.

6. Η θαυμαστή χώρα της πνευματικής ανωτερότητας

Η Ελλάς έχει μείνει στην ιστορία της ανθρωπότητας ως η κατ' εξοχήν χώρα του πνεύματος και του κάλλους. Αυτήν την περίλαμπρη και περίοπτη ιδιότητα έχουμε απωλέσει κατά τα τελευταία 2000 χρόνια, λόγω της υφισταμένης πνευμα-

τικής κατοχής μας. Τώρα, **η αφυπνιζόμενη Ελλάς πρέπει ν' ανακτήσει την πνευματική της ηγεμονία στην παγκοσμία σκηνή**. Αυτό δύναται να επιτευχθεί δια της αναστυλώσεως του εθνικού μας αρχετύπου, που είναι το αρχέτυπο της πνευματικής κοινωνίας. Η νοκρατική Ελλάς είναι συνταυτισμένη μ' αυτό το αρχέτυπο και η εδραίωσή της φέρνει την χώρα αυτή των αιωνίων αξιών στην πνευματική κυριαρχία. Τότε θα πάψει η Ακρόπολις και ο Παρθενών να είναι μουσείο, αλλά θα καταστούν ζώντα μνημεία, η Ελευσίνα θα πάψει να είναι βόθρος εργοστασίων, η Σπάρτη ένας ασήμαντος πορτοκαλιώνας και η Κρήτη ένα τουριστικό εμπόρευμα εκφυλισμού και χυδαιότητας. Τότε ο επισκέπτης της χώρας θα πατά με σεβασμό αυτά τα χώματα.

Προσβλέπουμε λοιπόν σε μία πλήρη και έμπρακτη ανάσταση του ελληνικού πνεύματος, του ιερού αυτού πνεύματος που έχει εδραιώσει τον ανθρώπινο πολιτισμό. Η Ελλάς καλείται τώρα και για μία ακόμη φορά να οδηγήσει τον ανθρώπινο πολιτισμό στην τελειώσή του. Αυτή είναι η εξαίρετη πορεία της Ελλάδας και η Ελλάδα είναι ταγμένη να οδηγήσει την πνευματική ανθρωπότητα στο ανώτατο στάδιο της εξελίξεώς της, στην νοκρατική ηγεμονία του χειραφετημένου ανθρώπου.

7. Πιστεύουμε στον Έλληνα της δόξας

Όσο κι' αν ο ελληνικός χαρακτήρας έχει αλλοιωθεί από τα επαναλαμβανόμενα κτυπήματα της ιστορίας, εξακολουθεί να βρίσκεται βαθιά στο υποσυνείδητό μας η σπίθα της δημιουργίας. Ο Έλλην είναι ο άνθρωπος της δημιουργίας έργου, της δημιουργίας γνώσεως, ουδέποτε δε υπήρξε καταστροφέας πολιτισμού. Αυτός ο χαρακτήρας υπάρχει ακόμη μέσα μας, καταπνιγμένος ωστόσο από την πνευματική και πολιτική κατοχή που υφιστάμεθα, και περιμένει την ώρα της αφυπνίσε-

ως, την ώρα της απελευθερώσεώς του για να μεγαλουργήσει ξανά. Η **Ελλήνων Επιστροφή** φέρνει αυτήν την από αιώνες αναζητούμενη απελευθέρωση και μαζί της έρχεται ο Έλληνα γίγας, όπως τον περιγράφουν οι μύθοι των λαών.

Προσβλέπουμε σ' έναν Έλληνα αγαθό στην ψυχή που πάντοτε, χωρίς πονηρία και κακία, θα επιδιώκει το καλό και θ' αποστρέφεται το κακό και το φαύλο, σ' έναν Έλληνα της αγάπης προς τον συνέλληνα και στον συνάνθρωπό του γενικότερα, σ' έναν Έλληνα προοδευτικό που πάντοτε θα προάγει το ευ ζήν της πολιτείας του και την κοινωνική δικαιοσύνη, σ' έναν Έλληνα δίκαιο που θ' αποφεύγει την αδικία προς τον συνέλληνα, σ' έναν Έλληνα κοινωνικό που πρώτα θα προβάλλει το κοινωνικό καλό και κατόπιν το δικό του, σ' έναν Έλληνα φερέγγυο και ισχυρό που πάντοτε θα πράττει ό,τι υπόσχεται που θ' αποφεύγει την δημαγωγία και φαυλότητα και πάντοτε θα είναι δυνατός ως μέλος μιας ισχυρής και δημιουργικής κοινωνίας.

Ο Έλλην, αγαπητέ αναγνώστη, είναι ικανός να υπερβεί τον παρόντα ανθρωπάκο και να γίνει ο δίκαιος αξιοπρεπής άνθρωπος, αφού η ερχόμενη νοκρατική κοινωνία του δίνει τα μέσα να γίνει ένας γίγας, που θα ξεφεύγει από τα τετριμμένα, από τα τιποτένια και προσωρινά και θα βλέπει τις μεγάλες αξίες, τα μεγάλα οράματα και τις μεγάλες πράξεις.

8. Προσβλέπουμε σε περιβαλλοντολογική άνθιση

Ο τόπος αυτός ο μικρός και ο μέγας είναι ταγμένος από τους δημιουργούς του να είναι όμορφος και οι άνθρωποί του να φροντίζουν και να καλλιεργούν την φυσική καλλονή. Δυστυχώς, η πνευματική κατοχή επί των Ελλήνων τους έχει αφαιρέσει την δύναμη ν' αντιληφθούν την φυσική ομορφιά, τους έχει αφαιρέσει την ικανότητα ν' αντιλαμβάνονται το ωραίο και μόνοι τους αναπαράγουν πλέον τα δεσμά της φυλακίσε-

ώς τους. Γι' αυτό, η πνευματική απελευθέρωση και ανύψωση επιφέρει ταυτοχρόνως την πνευματική ανάταση, η οποία είναι αναγκαία για να μπορέσουν οι Έλληνες να διακρίνουν το φυσικό κάλλος της χώρας και να μπορούν από εκεί να μετατρέπουν τον ιερό χώρο μας σ' έναν αιώνιο παράδεισο.

Μέσα σ' αυτά τα Ηλύσια Πεδία των μακάρων εκείνων Ελλήνων δεν θα υπάρχει πολεοδομική αταξία, δεν θα υπάρχει περιβαλλοντολογική και οικολογική διαταραχή, αλλά αντιθέτως ένα αιώνιο κάλλος, το οποίο ο ζωοφόρος ήλιος διαρκώς θα ζωογονεί. Εκεί θ' ανθίζει ο Έλληνας νους, εκεί μπορούν να ξυπνούν τα ελληνόπουλα την ηλιόλουστη αυγή και να χαίρονται τα δώρα της φύσεώς μας.

Οι φιλόσοφοί μας οραματίστηκαν μία θαυμαστή πολιτεία, μία **Πολιτεία του Ηλίου**, όπως την ανέπτυξε ο Διόδωρος Σικελιώτης, στην οποία θ' απουσιάζουν η κακία, οι ασθένειες σώματος και ψυχής, η πονηρία, ανηθικότητα, αδικία κι' όλα τα κακά της Πανδώρας. Σήμερα επιτρέπεται ξανά σ' εμάς να οραματιζόμαστε την υπερανεπτυγμένη νοοκρατική κοινωνία της διαρκούς γνωσογενέσεως ως μία ιδεώδη κοινωνία μιας διαρκούς και αιωνίας ευδαιμονίας, στην οποία θα υπάρχει παντοτινή χαρά, δικαιοσύνη, ευνομία, ηθική, αρετή, μεγαλοπρέπεια, ευζωΐα, υγεία, μακροζωΐα, παντοτινή νεότητα και μία διαρκής δημιουργία. Είναι δε δυνατός ο σχηματισμός μιας τέτοιας ευδαίμονος πολιτείας λόγω της πνευματικής, γνωσογενεσιακής και υλογενεσιακής υπερανάπτυξέως του κόσμου και με την προϋπόθεση ότι η αρετή, η ευθύνη, η σωφροσύνη και το αιώνιο καλό θα κυριαρχούν παντοτινά. **Τότε η πολιτεία θα είναι ευδαίμων και οι Έλληνες θα είναι οι μάκαρες άνθρωποι** που θα απολαμβάνουν τ' αγαθά εκείνης της χρηστής και σοφοκρατουμένης ζωής.

Περατώνοντας, σε αυτό το ιδεολογικό πόνημα σκιαγραφήσαμε μία νέα αντίληψη περί της πολιτικής και κοινωνικής ζω-

ής, όπως καθορίζεται από το παγκόσμιο κοινωνικό γίνεσθαι και από τις εξ' αυτού ανάγκες της ελληνικής κοινωνίας. Ίσως σε ορισμένα σημεία να μην συμφωνείς, ίσως να μην μπορέσαμε να σου εξηγήσουμε κάποια σημεία όσο έπρεπε, όμως πρέπει να έχεις την τόλμη και το θάρρος να μας ακούσεις καλύτερα. **Να θυμάσαι πάντως ότι είμαστε ειλικρινείς, έχουμε την ικανότητα και την βούληση ν' αλλάξουμε και να ανυψώσουμε την Ελλάδα και, το κυριότερο, ευχαρίστως να πεθάνουμε γι' αυτήν. Αν και η δική σου ψυχή αγωνιά γι' αυτό το έθνος, είναι αδελφή ελληνική ψυχή και η Μεγάλη Μητέρα, η Ελλάδα, μας περιμένει κοντά της...**